

மணிவாகு மணியமுடி

டூ.பாலச்சந்திரன்

மணிவாகு
மணிபமுதம்

ஞா.பாலச்சந்திரன்

Title

மணிவாசக அணியமுதம் Manivasaga Aniyamutham

Author

ஞா. பாலச்சந்திரன் G. Balachandran

Computer Design

நூலாசிரியர் Author

Cover Design

திருமதி சுதா கோபி Ms. Sudha Gooby

Published By

ஞானம் பதிப்பகம், GNANAM Pathippakam,
3B, 46^{வது} ஓழுங்கை, 3B, 46th Lane,
கொழும்பு 6, இலங்கை. Colombo 6, Sri Lanka.

0094 112586013

editor@gnanam.info

1st Edition

December 2014

Pages

xvi + 112

Price

SL Rs. 300/=

US \$ 10

ISBN

978-955-8354-52-0

Copyright

This licensed work is free to use, share, remix, and redistribute with attribution to Gnanam Pathippakam, but not permit for any commercial work

வ

அன்னைவழி அருள்நெறிதந்த
தாத்தா

மகாமகோபாத்தீயாய

(1933 - இந்திய அரசு சமஸ்கிருதக் கல்வாரி, திருவனந்தபுரம்)

ஜயர்வேத சீரோமண

(1937 - சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்)

சமஸ்கிருதப் பேராசான்

கீரிமலை

பீரம்மஸ்ரீ பத்மநாப ஜயர் இராம ஜயர்

B.A. Sanskrit (Hons), London

அவர்களுக்கு

இந்நூல் சமர்ப்பணம்

‘ஞானம்’ பதிப்பகத்தின் முப்பதாவது வெளியீடாக ‘மணிவாசக அணியமுதம்’

(புனைவுக் கட்டுரை – Creative Essay) எனும் இந்நூல் வெளிவருகிறது.

இதுவரைகாலமும் நாம் பன்முகத் தன்மைகொண்ட நூல்களை வெளியிட்டு வந்துள்ளோம். மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கூத்து, நேர்காணல், கட்டுரை, மொழிபெயர்ப்பு, ஆய்வு, சமயம், அரசியல், பயண இலக்கியம், பண்பாடு, தொகுப்பு நூல்கள், பரதம், போர் இலக்கியம், புலம்பெயர் இலக்கியம் என அவை அமைந்தன.

சங்ககாலம் தொடங்கி பாரதிவரை உலக மொழிகளிடையே தமிழுக்கான தனித்துவத்தை வழங்கிவருவன தமிழிலெழுந்த பக்தியிலக்கியங்களாகும். அவற்றுள் தலையானது மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருவாசகம். அதேபோன்று தமிழ் மொழியில் பயன்படும் அணிகளிலே தலைமையானவையாகக் கருதப்பெறுபவை உவமை உருவக அணிகளாகும். திருவாசகத்தில் அருளப்பெற்றுள்ள 32 உவமை உருவகங்களைத் தேடியெடுத்து உரைச்சித்திரமாக்கி ‘மணிவாசக அணியமுதத்தின் வாயிலாக மணி வாசகரிடம் பாலச்சந்திரன் வாசகர்களை அழைத்துச்செல்கிறார்.

திருவாசகப் பாடல்களுக்கு உரைகூறுதல் எனும் மரபுசார்ந்த பாரம்பரியத்தி லிருந்து இந்நூலாக்கம் விலகிச் செல்வதை இனங்காணமுடிகின்றது. தேடல் முனைப் புள்ளவர் என்ற நிலையில் திருவாசகத்தில் காணப்பெறும் பளிச்சீகுகளை சிவ ராமன் எனும் பாத்திரம்கொண்டு நடைமுறை வாழ்வனுபவங்களுடன் வாசகரிடையே கொண்டுவரும் உத்தி பக்தியிலக்கியப் பரப்பில் புதிய முயற்சியாகக் கொள்ளலாம்.

திருவாசகம் எனும் நாள்கொண்டு தமிழ், சமயம், இலக்கியம், இலக்கணம், தத்துவம், அறிவியல், தொழில்நுட்பம், பொது அறிவு, கற்பனை, கதை, உரைச்சித்திரம் எனும் மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையாக இந்நூல் ஆக்கம்பெற்றுள்ளதைக் காணலாம். திருவாசகத்தின்மீதும் பக்தியிலக்கியத்தின்மீதும் நாட்டம்கொள்ள முனை பவர்களுக்கு ஓர் அறிமுகநூலாக ஞானம் நிர்வாக ஆசிரியர் ஞா. பாலச்சந்திரனின் மணிவாசக அணியமுதம் அமைகிறது.

எமது சஞ்சிகைப் பணிக்கும் நூல் பதிப்புப் பணிக்கும் ஆதரவு நல்கிவரும் வாசக அன்பர்களுக்கு எமது இதயங்கலந்த நன்றியை இத்தால் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

த. ஞானசேகரன்

‘ஞானம் பதிப்பகம்’

3-B, 46^{ஆவது} ஒழுங்கை, கொழும்பு - 06,

இலங்கை.

நன்றிகள்

- ⇒ த்மது புதல்வனின் முயற்சிகள் அனைத்தையும் தங்களின் பெருவெற்றிகளாகப் பாராட்டி, எந்நேரமும் தம் தோள்களில் என்னைத் தாங்கிநிற்கும் என் **தாய் தந்தையரின்** பாதங்களில் சிரம் வைத்துப் பணிகின்றேன்.
- ⇒ சிறியோனின் வேண்டுகலைப் புறக்கணிக்காது, நின்று நிதானித்து ஆராய்ச்சி நோக்குடன் கூடிய அணிந்துரை தந்த கலாநிதி **நா. சப்பிரமணியன்** அவர்களுக்கு மதிப்புடன் கூடிய வணக்கம். உலக அளவில் புகழ்பெற்ற 'இந்தியச் சிந்தனை மரபு' எனும் நூலினைத் தந்த பேராசிரியர் இச்சிறிய நூலுக்கு அணிந்துரை தந்தமை என் பாக்கியமே.
- ⇒ உவகையோடு என் வேண்டுகலை ஏற்று, திருக்குறள் கற்பித்து, பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் மீதான என் பார்வையை விசாலப்படுத்திய ஆசான் கம்பவாரிதி **இ. ஜெயராஜ்** அவர்களுக்கு நன்றிபுடன் கூடிய வணக்கம்.
- ⇒ பின்னட்டைக்கான குறிப்பினைத் தந்ததுடன் நூலிற்கான திருத்தங்களைக் காட்டியுதவிய உறவினர் பிரம்மநீ **து. குருசாமி ஐயர்** (மட்டக்களப்பு) அவர்களுக்கு அன்புடன் கூடிய வணக்கம்.
- ⇒ எழுத்துப்பிழைகள் திருத்தியுதவிய எனது சிறிய தந்தை **த.சாமிநாத சர்மா**, சிறியதாய் **சா.நர்மலா** (திருகோணமலை) அவர்களுக்கு என் அன்புடன் கூடிய நன்றிகள்.
- ⇒ நூலிற்கான அட்டைப்படத்தை திறம்பட வடிவமைத்த திருமதி **சுதர்சினி கோபிரமணன்** அவர்களுக்கும் நூலினை அச்சிட்ட **தரன்ஜி** அச்சகத்திற்கும் என் நன்றிகள்.
- ⇒ மணிவாசகருடன் உறவாடும்போதெல்லாம் உடனிருந்து ஊக்கமளித்த மனைவி **மதுரா**விற்கு என் அன்பு என்றென்றும் உரியது.

– நூலாசிரியர்

அணிந்துரை

தமிழரின் பக்தியிலக்கியப் பரப்பிலே முதல்வரிசைக் கணிப்புக்குரியதாகத் திகழும் முக்கிய ஆக்கங்களிலொன்று, **திருவாசகம்**. தமிழுக்கு, 'பக்தியின் மொழி' எனச் சிறப்பு அந்தஸ்தை வழங்கிய பெருமையும் **திருவாசகத்துக்கு** உளது என்பதையும் நாமறிவோம். 'சிவபுராணம்' முதல் 'அச்சோப்பதிகம்' ஈறாக 51 பாடற்பகுதிகளைக் கொண்டமைந்ததான இவ்வாக்கம் மணிவாசகர் எனவழங்கப்படும் மாணிக்கவாசகப் பெருமானுடைய இறையநுபவங்களின் தேறல் ஆகும். மணிவாசகர், சராசரி மனித உணர்வுகளுக்குள் வசப்படாத **ஆழ்மன அசைவுகளையும் அநுபவத் திளைப்புகளையும்** எய்தியவர். அவற்றை வார்த்தைகளுக்குள் வசப்படுத்திக் காட்டிய வகையில் தமிழின் தலையாய கவிஞர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்பவர், அவர். இவ்வாறாக அவர் தமது மன அசைவுகளையும் திளைப்புகளையும் வெளிக்கொணர்வதற்குத் துணைநின்ற இலக்கிய அணிகளின் முக்கியமானவை **உவமைகளும் உருவங்களும்**மாகும். இவ்வாறு அவருக்குத் துணைநின்றுள்ள இவ்விரு அணிகளை நுனித்துநோக்கும் செயற்பாடாக அமைந்ததே, திரு. பாலச்சந்திரன் அவர்களின் **மணிவாசக அணியமுதம்** என்ற இந்நூலாக்கம்.

தமிழ்மரபிலே இலக்கியத்துக்கான அணிவகைகளில் தலைமைத் தகைமை கொண்டனவாகக் கணிப்பெய்தியவை **உவமை** மற்றும் **உருவம்** ஆகிய இரு அணிகளுமேயாகும். இவையிரண்டும் முக்கியமாக, 'உணர்வம்சங்களுக்கும் சுருத்து நிலைகளுக்கும் காட்சிப்பரிமாணம் தரும் நோக்கில்' பயன்படுபவை என்பதை இலக்கிய உலகம் அறியும். சராசரி பொது வாசகரின் உணர்வுகளுக்கும் சிந்தனைகளுக்கும் வசப்படாதவற்றை வசப்படுத்தவும் குறித்த உணர்வின் 'கனதி'யை வாசகர் மனதில் ஆழமாகப் பதியவைப்பதற்கும் இவை பயன்பட்டுவந்துள்ளன- பயன்பட்டுவருகின்றன. **உவமையானது** குறித்த உணர்வுக்கும் அதை உணர்த்தப் பயன்படும் உதாரணப் பொருளுக்கும் (**உவமையத்துக்கும்**) இடையிலான பொது அம்சமானற்றை அல்லது அவற்றின் சில அம்சங்களின் பொதுத் தன்மைகளை மையப்படுத்தியதாகும். இவ்வாறான உவமையின் முதிர்நிலையே உருவகமாகிறது. இதிலே உணர்வம்சம் வேறு உதாரணப் பொருள் வேறு என்பதான வேறுபாட்டுக்கு இடமில்லை. மணிவாசகர் தமது அநுபவ அம்சங்களை வெளிக்கொணர்வதற்கு இவ்விரு அணிகளையும் பெருந்தொகையாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பதைவிட இவ் வணிகள் அவரிடம் ஏவல்கேட்டு நின்றுள்ளன என்பதே பொருந்தும்.

இவ்வாறு மணிவாசகரது ஏவலின்படி இயங்கிநின்றுள்ள இவ்வணிகளின் பொருத்தப்பாடு தொடர்பான தமது மனப்பதிவுகளை திரு. ஞா. பாலச்சந்திரன் அவர்கள், இந்நூலில் தொகுத்தளித்துள்ளார். இம் மனப்பதிவுகளை எடுத்துரைக்கும் முறை மையிலே நடைமுறை வாழ்வியல் கூழல்களை மையப்படுத்திய உத்திமுறைகளையும் அச்சூழல்களுக்கேற்றவாறான உரையாடல் பாங்கான மொழிநடையையும்

பயன்படுத்தியுள்ளார். இம்முயற்சி தொடர்பான பார்வையிலே முதற்கண் இவ்வாறான எடுத்துரைப்பு முறைமைக்குப் பின்புலமாகத் திகழ்ந்துவந்துள்ள 'திருவாசகப் பொருள் விளக்கச் செயற்பாடுகள்' தொடர்பான வரலாற்றுக்குறிப்பொன்றை பதிவு செய்வது அவசியம் எனக் கருதுகிறேன்.

“திருவாசகத்துக்கு உரையெழுதக் கூடாது.”

ஏறத்தாழ இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்வரை தமிழறிஞர் மத்தியில் – குறிப்பாகத் சைவத்தமிழ்ச்சூழலில் – நிலவிவந்த கருத்தாக்கம், இது. திருவாசகத்தை மட்டுமல்ல அதனை உள்ளடக்கிய திருமுறைப் பாடற்பரப்பு முழுவதையும் (திருக்கோவையார் நீங்கலாக) உள்ளடக்கியதாக நிலவிவந்துள்ள கொள்கை முடிவின் ஓர் அம்சமாகவே இக் கருத்தாக்கம் அமைந்திருந்தது.

‘திருமுறைப் பாடல்களின் உட்பொருளை அடியவர்கள் ஒதி ஒதி உணர்ந்து இன்புறவேண்டும். உள்ளத்தால் உணர்வின்ற உயர்கருத்தை நாவால் உரைப்பதும் கையால் எழுதுவதும் கூடாது. எழுத்தும் சொல்லும் திருமுறைகளின் உட்பொருளை உணர்ந்தா....’

என்பதாகச் சைவ உலகில் நிலவிவந்த எண்ணப்பாங்கே இவ்வாறான கொள்கைச் சூழலின் பின்புலமாகும். சைவம் சார்ந்தனவாகிய திருமுறைப்பாடல்கள் உருவான காலத்திலேயே (கி.பி.600–900 காலப்பகுதியிலேயே) வைணவம் சார்ந்தனவாகிய திவ்யபிரபந்தப் பாடல்களும் எழுந்தன. அவற்றுக்கு அம்மதத்தின் முக்கிய ஆசாரியாரான இராமானுசர் (கி.பி.1017–1137) காலத்துக்கு முன்பிருந்தே உரைசூறும் முறைமை நிலவிவந்துள்ளது. அவரும் அவரது மாணவ மரபினரும் அவ்வரை மரபைத் தொடர்ந்துள்ளனர். திருமுறைப் பாடல்களுக்கு அவ்வாறான உரை மரபுத் தொடர்ச்சி இல்லை என்பதே இங்கு நமது கவனத்துக்குரிய அம்சமாகும். (விதிவிலக்காக, மணிவாசகரின் மற்றொரு ஆக்கமான திருக்கோவையாருக்கு மட்டுமே பழையவுரை ஒன்றும் பேராசிரியர் என்பார் எழுதிய உரையும் மரபுசார் பண்டைய உரைகளாக நமக்குக் கிடைத்துள்ளன.)

மேற்சட்டியவாறாக சைவர் மத்தியில் நிலவிவந்துள்ள 'திருமுறைகளுக்கு பொருள் விளக்கம் தரலாகாது' என்பதான எண்ணப்பாங்கானது 19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து படிப்படியாக மாற்றமடைவதை அவதானிக்கமுடிகின்றது. பண்டைத் தமிழிலக்கியங்கள் பலவும் ஏட்டுவடிவத்திலிருந்து அச்சவடிவம் பெறத் தொடங்கிய அக்காலகட்டத்தில் அவற்றுக்குப் பரந்த வாசகர் வட்டம் உருவாகியது. அத்துடன் கல்லூரிகளின் பாடத்திட்டங்களிலும் அவை இடம்பெறத் தொடங்கின. இவற்றின் உடன் விளைவாக பாட்டுவடிவ ஆக்கங்களுக்குப் பொருள் விளக்கமும் தரவேண்டியதான சமூகநிலைத் தேவையும் ஏற்பட்டது. திருமுறைப் பாசுரங்களை உள்ளடக்கியதான சைவப்பாடல் பரப்பும் இத்தேவையை எதிர்கொண்டது. இவ்வகையில் முதலில் பொருள் விளக்கம் பெறத்தொடங்கிய ஆக்கங்களில் முக்கியமான ஒன்றாகத் திருவாசகமும் அமைந்தது. இவ்வகையில் உருவான

மணிவாசக அணியமுதம் - அணிந்துரை

திருவாசகப் பொருள் விளக்கச் செயற்பாட்டிலே முதல்முயற்சி எனக் கருதப்படுவது, 1834-35ஆம் ஆண்டுக்காலப்பகுதியிலே தமிழகத்திலே சீர்காழித் தாண்டவராயர் என்பவரால் எழுதப்பட்ட **திருவாசக வியாக்யானம் என்னும் திருவாசக அநுபூதி உரை** ஆகும். இது 1954இல் இரு பாகங்களாக அச்சேறியது. (ஆய்வுத் தகவல்: பார்க்க: வித்துவான் மு.வை.அரவிந்தன் - **உரையாசிரியர்கள்**, மணிவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம், **இந்தியா**. 1968.ப.403-404)

மேற்படி 1834-35இல் உருவான சீர்காழித் தாண்டவராயர் உரையானது 1954இல் அச்சேறுவற்கு இடைப்பட்டதான 120ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் ப.வாசுதேவ முதலியார் உரைப்பதிப்பு (1897), பி. நமச்சிவாய முதலியார் உரைப்பதிப்பு(1897), ஈ.சுந்தரமாணிக்கயோகீசுவரர் உரைப்பதிப்பு (1929), கா.சுப்பிரமணிய பிள்ளை உரைப்பதிப்பு (1933) என்பனவாகப் பல திருவாசகப் பொருள்விளக்க நூல்கள் அச்சேறியுள்ளன என்பதை **திருவாசக** ஆய்வு வரலாறு உணர்த்துகின்றது. (தகவல்: முனைவர் இரா. சுந்தர மூர்த்தி - **தமிழ் வளர்க்கும் திருவாசகம்**, நியூசெஞ்சரி புக் ஹவுஸ்-1995).

இவற்றின் பின்னரும் அண்மைக்காலம் வரை இவ்வாறான பொருள்விளக்க வரலாறு தொடர்ந்தது. ஈழத்தறிஞர்களான பண்டிதமணி க.சு. நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார் (1889-1954) சங்கநூற்செல்வர் பண்டிதமணி ச. அருளம்பலவாணர் (1910-1966) ஆகியோரும் இவ்வாறான பொருள்விளக்க முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடப்படவேண்டிய முக்கிய செய்தியாகும்.

இவ்வாறு 180 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே உருவாகிவிட்ட மேற்படி **திருவாசகப் பொருள்விளக்கச் செயற்பாடுகள்** இன்றுவரை சீரிய கதியிலே தொடர்கின்றன. **திருவாசகப்** பாடற்பரப்பை முழுமையாகத் தொகுத்துநோக்கி விளக்கியுரைக்கும் முயற்சிகளும் அந்நூலின் **சிவபுராணம்**, **திருச்சதகம்**, **திருவிவம்பாவை** முதலிய பாடற்பகுதிகளைத் தனித்தனியாக நோக்கி விளக்கியுரைக்கும் முயற்சிகளுமாகப் பெருந்தொகையான செயற்பாடுகள் நிகழ்ந்துள்ளன. உரைநூல்கள், விளக்கநூல்கள், கட்டுரைகள், அரங்க உரைகள் முதலிய வகைகளிலான பலநிலைச் செயற்பாடுகளும் நிகழ்ந்துள்ளன - நிகழ்ந்துவருகின்றன. இவ்வாறான செயற்பாடுகள் அச்சு ஊடகம் என்ற கட்டத்தைத் தாண்டி மின்னியல் ஊடகங்களிலும் நிகழத் தொடங்கிவிட்டமை கடந்த ஒரு தலைமுறைக்கால வரலாறு ஆகும்.

இவ்வாறான பொருள் விளக்கச் செயற்பாடுகள் பொதுவாக **சமயமரபு** மற்றும் **இலக்கியமரபு** ஆகியவற்றின் தளத்தில் வலுவாகக் காலூன்றிநின்ற செயற்பாடுகளாகும். **சமயமரபு** என்றவகையில் குறிப்பாக **பக்திநிலை** மற்றும் **தத்துவநிலை**சார் அம்சங்களை மையப்படுத்தியும் **இலக்கியமரபு** என்றவகையில் **சொற்பொருள்நிலை**, **இலக்கிய வகையியல்** மற்றும் **இலக்கியச்சுவை** என்பவற்றை மையப்படுத்தியும் பொருள்விளக்கம் தருவதே மேற்படி செயற்பாடுகளுள் மிகப் பெரும்பாலானவற்றின் பொது அணுகுமுறையாகும். **தத்துவநிலை** என்ற வகையிலே **சைவ சித்தாந்தம்** சார்ந்த விளக்கங்களே

இவற்றில் பொதுவாகப் பயிலக்காணலாம். ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தபோவனம் சார்ந்தவரான சுவாமி சித்பவானந்தரது **திருவாசக உரை** நூலானது (முதல்வெளியீடு:1968) திருவாசகப் பாடற்பொருண்மைகளை வடமொழியின் உபநிடதக் கருத்துகளுடன் ஒப்புநோக்கி விளக்கிப் பேசும் முயற்சியாக அமைந்ததாகும். இவ்வாறான **திருவாசகப் பொருள்விளக்க** வரலாற்றின் தொடர் நிகழ்வுகளிலொன்றாகவே, - குறிப்பாக சைவ சித்தாந்த தத்துவநிலைப்பட்ட விளக்கமரபின் தொடர்ச்சியாகவே - திரு. ஞா. பாலச்சந்திரன் அவர்களின் **மணிவாசக அணியமுதம்** என்பதான இவ்வாக்கம் நமது கவனத்துக்கு வருகிறது.

மேற்கண்டவாறாக இந்நூலாக்கத்தை ஒரு மரபின் தொடர்ச்சியாக நாம் கருதமுடியுமாயினும் இந்நூல் தன்னைத் தனியாக இனங்காட்டத்தக்கவகையில் குறித்தசில தனித் தன்மைகளைக் கொண்டதாகத் திகழ்கிறது என்றவகையில் இங்கு நமது கவனத்துக்குரியதாகிறது.

மேற்படி தனித்தன்மைகளில் முதலாவதாகக் குறிப்பிடத்தக்கது திரு. பாலச்சந்திரன் அவர்கள் **திருவாசகப்** பாடல்களுக்கு உரைகூறுதல் தொடர்பாக நிலவிவந்த மரபுசார்ந்த நோக்கில் இதனை எழுத முற்படவில்லை என்பதாகும். அதாவது திருவாசகப் பாடல்களுக்குப் பொருள் விளக்கம் தரவேண்டும் என்பதான பொது நோக்கில் அவர் இம்முயற்சியை மேற்கொள்ளவில்லை. மாறாக, அப் பாடற்பரப்பில் பயின்றுள்ள **உவமை** மற்றும் **உருவகம்** ஆகியவற்றில் தமது உள்ளம் தொட்டவற்றை மட்டும் குவிமையப்படுத்தி, அவற்றின் பொருத்தப்பாட்டை விளக்கி யுரைப்பதனுடாக மணிவாசகருக்கு அருகே வாசகரை இட்டுச்செல்லவே அவர் முற்பட்டுள்ளார். அவ்வாறான முயற்சியிலே தமது பரந்த வாசிப்பு அநுபவத்தையும் கூழல் சார்ந்த அறிவியற் பார்வைகளையும் சிறந்த முறையில் அவர் பயன்படுத்தி யுள்ளார். இவ்வாறான செயற்பாட்டிலே மேற்கூட்டிய மரபுசார் நோக்குநிலையிலிருந்து மட்டுமன்றி அவற்றின் அணுகுமுறைகளிலிருந்தும் கூட திரு. பாலச்சந்திரன் அவர்கள் விலகிச் செல்வதைத் தெளிவாக இனங்காண முடிகின்றது. இத்தொடர்பிலான சிறு விளக்கமொன்றை இங்கு முன்வைப்பது அவசியமாகிறது.

மரபான பொருள்விளக்க முறைமையானது பொதுவாக தமிழ் மற்றும் சமய அறிவுநிலை சார்ந்த கல்வியாளரை - அதாவது மரபறிந்தவர்களை - முன்னிலைப் படுத்தியே நிகழ்ந்தவையாகும். இதனை மேலும் விளக்குவதானால், **'மொழிமரபிலும் சமய மரபுகளிலும் ஓரளவாவது ஈடுபாடு கொண்டவர்களும் அத்துகறைகள்சார் அறிவை மேலும் விருத்திசெய்குகொள்ள விழைந்தவர்களுமான ஒரு சமூகத்தினரே மேற்படி பொருள்விளக்க மரபின் இலட்சிய வாசகர்களாவர்'** எனலாம். அவர்களைத் திருப்பிப் படுத்த ஏற்றவகையில் தமது மொழியாளுமை மற்றும் தத்துவ விளக்கத் திறன் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்துவதே மரபுசார் பொருள் விளக்ககாரர்களின் அணுகுமுறையாகத் திகழ்ந்துவந்தது. திகழ்ந்தும் வருகிறது.

மணிவாசக அணியமுதம் - அணிந்துரை

ஆனால், இந்த **மணிவாசக அணியமூதம்** நூல் முன்னிலைப்படுத்தி நிற்பது சம காலத் தலைமுறையின் - அதாவது கணிப்பொறிக்க காலகட்டத்தின் - உயர்கல்விச் சூழலின் மாணவர்களையாகும். இம் மாணவர்களுள் ஒருசாரார் **மொழி மரபு** மற்றும் **சமய மரபுகள்** என்பவற்றை அறிந்தவர்களாகவும் அவ்வறிவை வளர்த்துக்கொள்ளும் ஆர்வம் கொண்டவர்களாகவும்கூட இருக்கலாம். ஆனால் பொதுநிலையிலே இம்மாணவர்களுட்பலரும் மேற்கட்டிய மரபுசார் முயற்சிகளின் இலட்சிய வாசகர்களைவிட வேறுபட்டவர்களாவர். இவர்களுட் பெரும்பாலானோருக்கு **'மரபுசார்ந்த நம்பிக்கை என்பதற்காக ஒன்றை ஏற்கவேண்டும்'** என்பதான நிபந்தனைக்குட்பட்ட **மனோநிலை** இல்லை. **'தங்களது அறிவுக்கும் அநுபவங்களுக்கும் பொருங்குபவற்றையும் அவற்றுக்குச் சவால் விடுபவற்றையும் மட்டுமே கவனத்துடன் கொள்ளவும் உள்வாங்கவும் முற்படுபவர்கள், இவர்கள்.** மேற்படி தன்மைகள் அற்றவற்றை இவர்கள் மிக எளிதாகவே புறந்தள்ளி விடுவர். திரு பாலச்சந்திரன் அவர்கள் தமது **இவ்வாக்கத்திலே முன்னிறுத்தியுள்ள இலட்சிய வாசகர்கள், இவர்கள் தான்.**

இவ்வகை வாசகர்கள் புரிந்துகொள்ளத்தக்க வகையிலும் ஏற்கத் தக்கவகையிலும் **திருவாசகத்தை** அறிமுகப்படுத்துவதே இவருடைய முக்கிய குறிக்கோள் என்பதை இந்நூலின் அமைப்பு தெளிவாகவே உணர்த்திநிற்கிறது. நூலின் தொடக்கமே இதற்குக் கட்டியும் கூறுவதாக உள்ளது. பல்கலைக்கழகமொன்றின் வகுப்பறையை மையப்படுத்தி அவர் இம்முயற்சியை ஆரம்பிக்கிறார். வகுப்பறைக்கு வரும் பேராசிரியர் சிவராமன் அவர்கள் தமது Apple-Macbook Air மடிக்கணினியை வகுப்பறையில் தொங்கிய Multimedia Projector வயருடன் தொடுத்துக்கொண்டவராக, (மென் பொருளில் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்த) தமது பாடத்தை ஆரம்பித்தவுடனேயே **'இந்த நூலாக்கம், யாரை முன்னிலைப்படுத்தியது?'** என்பதும், **'இதன் குறிக்கோள் மற்றும் அணுகுமுறை என்பன எவ்வாறு அமையப்போகின்றன?'** என்பதும் தெளிவாகவே உணர்த்தப்பட்டுவிடுகின்றன. வகுப்பறையிலிருந்த மாணவனொருவன், **சேர்! ... மணிவாசகர் நிஜமாகவே கடவுளைப் பார்த்தவரோ?** என்ற வினாவை எழுப்பியவுடனே, **'இன்றைய உயர்கல்விச் சூழல்சார் மாணவருலகானது மரபான நம்பிக்கைகளை எவ்வாறு எதிர்கொள்கிறது?'** என்ற வினாவுக்கான விடையையும் உணகித்துணரமுடிகின்றது.

இவ்வாறு பேராசிரியர் சிவராமனை மையப்படுத்தி பல்கலைக்கழக வகுப்பறையில் தொடங்கியதான **திருவாசக சிந்தனையானது** வகுப்பறைக்கு வெளியே, அப்பேராசிரியர் நடமாடும் குடும்பம் மற்றும் சமூகம் ஆகியனசார் சூழல்களையும் மையப்படுத்தியதாக விரிகின்றது. அவருடைய கற்பித்தல் செயற்பாட்டில் மட்டுமன்றி, ஆங்காங்கே அவர் நிகழ்த்தும் உரையாடல்கள், அவருடைய சூழல்சார் அவதானிப்புகள் மற்றும் வாழ்வியல் அநுபவங்கள் என்பவற்றிலும்கூட மணிவாசகரின் **உவமைகளும் உருவகங்களும்** நெருக்கமாக நடைபயில்கின்றன.

இவ்வகையில், மணிவாசகரின் அநுபவங்களை நடைமுறை வாழ்க்கையுடன் தொடர்புபடுத்தவும் அதன்மூலம் சராசரி வாசக அநுபவங்களுக்கும் அத்துடன்

அறிவியல்சார்ந்த ஒப்புதல்களுக்கும் உட்படுத்தவும் திரு. பாலச்சந்திரன் அவர்கள் முயன்றுள்ளமையை இந்நூலை வாசிப்போர் தெளிவாகவே தெரிந்துகொள்வர். இவ்வாறான முயற்சியிலே திரு. பாலச்சந்திரன் அவர்கள் மேற்படி அநுபவ அம்சங்களை உரை நிலையில் விளக்குவதோடு அமையாமல் வாசகர்கள் எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் **உவமை** மற்றும் **உருவகங்களுக்குரிய காட்சிப் பரிமாணங்களை** அருகருகே ஒளிப்படங்களாகவும் அவர் தருகின்றார். விடய அம்சத்தை வாசகருக்கு நெருக்கமாக இட்டுவரும் நூலாக்க உத்திகளிலொன்று, இது.

இவ்வகையில் திரு.பாலச்சந்திரன் மேற்கொண்டுள்ள இச் செயற்பாட்டின் இயல்பை இனங்காட்டவல்ல சில சான்றுகளையாவது இங்கு சுட்டுவது அவசியம் எனக் கருதுகிறேன்.

மணீவாசகரின் அநுபவநிலைசார் பிரச்சினையைம்சங்களிலொன்று இறை யுணர்வுக்கும் உலகியலுக்கும் இடையில் அவர் அடைந்த தவிப்பு ஆகும். ஒருபுறம் சிவப்பரம்பொருளிடம் தன்னை முழுமையாக ஒப்படைக்கும் முனைப்புடையவராக அவர் திகழ்கிறார். இன்னொரு புறத்திலே உலகியல் அநுபவங்கள் - அதாவது புலன்களின் சுவைகள் - அவரை வேறு திசைகளில் ஈர்க்கின்றன. புலன்கள் அவரை விடுவதாக இல்லை. இதனை அவர் பல பாடல்களில் எடுத்துரைத்துள்ளார். இவ்வாறான புலன்களின் ஈர்ப்பு அம்சத்தை உணர்த்த அவர் துணைகொண்ட **உவமைகளில் ஒன்று, 'எறும்புகளால் அரிக்கப்படும் நாங்கூழ்ப்புழு எனப்படும் மண்புழு'** ஆகும். **நீத்தல் விண்ணப்பம்** என்ற பாடற்பகுதியின் 25^{ஆம்} பாடலில் இந்த உவமை இடம்பெறுகின்றது.

**“எறும்பிடை நாங்கூழ் எனப்புலனால் அரிப்புண்டு அலந்த
வெறுந்தமிழேன்....”**

என்பது இவ்வுவமைத் தொடர்.

**“எறும்புகள் மண்புழுவினைச் சல்லடைக் கண்களாக அரித்துத் தின்றவிறும்.
மண்புழுவானது தான் நிகைத்தாலும் மீள முடியாது துன்புறும். விட்டு விலகிப்
போனாலும் எறும்புகள் இடைவிடாது தொடர்ந்து மண்புழுவினை அரிக்கும்.
அதைப்போன்று ஐம்புலன்களும் ஒருசேர என்னை அரித்தத் துன்புறுத்தியதால்
நான் பயனற்றவன். ...”**

மேற்படி உவமைத் தொடருக்கு திரு. பாலச்சந்திரன் அவர்கள் தரும் பொருள் விளக்கம், இது. இவ் விளக்கத்தினருகே, 'எறும்புகளால் அரிக்கப்படும் மண்புழு'வும் ஒளிப்படமாகக் காட்சிக்கு முன்வைக்கப்படுகிறது.

இவ்வாறான விளக்கம் இத்துடன் நிறைவு பெறவில்லை. 'உயிரானது புலன்களின் பிடியிலிருந்து விலக முயன்றாலும் - அல்லது யாராவது அதனை விலக்கிவைக்க முயன்றாலும் - கூட புலன்கள் அதனை முற்றாகக் கைவிடாமல் தொடரவே செய்கின்றன' என்பதாக உணர்த்த விழைகிறார், பாலச்சந்திரன் அவர்கள். அந்நோக்கிலே, பேராசிரியர் சிவராமன் அவர்களுடைய செயற்பாட்டினூடாக இந்த

உவமைக்காட்சியை இன்னொரு நிகழ்வைநோக்கி இட்டுச்செல்கிறார்

“சிவராமன் மண்புழுவைப் பார்க்கச் சகிக்கமுடியாமல் சிறிய தடி ஒன்றினை எடுத்து மண்புழுவைத் தூக்கினார். அப்பொழுதும் மண்புழுவை அரித்துக் கொண்டிருந்த ஓரிரு எறும்புகள் மண்புழுவின் தூக்கப்பட்டன. விலகிச் சென்றாலும் வாசனா மலம் தொடருவது போன்று. புலன்களின் பலந்தான் எத்தகையது..!”

என்பதான விளக்கத்துடன் இந்த எடுத்துரைப்பு தொடர்கின்றது. (பக் 58-59)

மணிவாசகர் புலப்படுத்தும் அநுபவநிலைகளில் முக்கியமான இன்னொன்றும், ‘ஊறையநுபவத்தைப் பெற்று இழந்து மீண்டும் அதனைப் பெறத் துடித்த நிலை’, ஆகும். ஒருகட்டத்தில் ஊறவன் அவரை ஆட்கொண்டுள்ளான். ஆனால் அப்பேற்றின் அருமையை அவர் அறியாத நிலையில் இழந்துவிட்டார். பின்னர் அதனை மீண்டும் பெறவிழைகின்றார். இவ்வாறான நிலையிலே அவர் தனக்கு முதலில் கிடைத்த அப்பேற்றை, ‘மழலையின் கையிற் கிடைத்த பொற்கிண்ணம்’ என உவமிக்கிறார். திருச்சதகம் 92^{ஆம்} பாடலில் இந்த உவமை இடம்பெற்றுள்ளது.

மையிலங்குநந் கண்ணி பங்களை வாங்கு எனைப்பணி கொண்டபின் மழக் கையிலங்குபொந் கிண்ணம் என்று அலால் அரியை என்று உணைக் கருதுகின்றிலைன் மெய் இலங்குவெண்ணீற்று மேனியாய் மெய்மமை அன்பர் உன் மெய்மமை மேவினார் பொய்யில் அங்கு எனைப் புகுதவிட்டு நீபோவதோ சொலாய் பொருத்தமாவதே

இதுவே அப்பாடல். ‘ஊறவனின் மெய்யடியார்கள் ஊறபதமடைந்துவிட, தான் மட்டும் தகுதியின்மையால் அப்பேற்றை எய்தாமல் விடுபட்டு நிற்பதாக அவர் உணர்ந்து ஏங்கும் நிலை’யை உணர்த்தும் பாடல் இது. மணிவாசகரின் இந்த அநுபவ நிலையை விளக்கியுரைக்கும் முயற்சியிலே திரு பாலச்சந்திரன் அவர்கள் பேராசிரியரின் குடும்பக் காட்சியொன்றை முன்னிறுத்துகிறார்.

பேராசியருடைய பேர்த்தி பொன் மோதிரமொன்றை நிலத்தில் தட்டிக்கொண்டிருப்பதாக இக்காட்சி அமைகிறது. அம்மோதிரத்தின் பெறுமதியை அக்குழந்தை அறியமாட்டான். எனவே அதனை அவன் நெளித்துவிடலாம். அல்லது வீசியெறிந்துவிடலாம். இது பெற்றவனின் மனத் தவிப்புநிலை.

“அம்மாமோதிரத்தை எங்காவது வீசிவிடப்போகிறான். .... கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்” .....

சிவராமனுக்குப் பொறித்தடியது.

“குழந்தை தங்கமோதிரத்தின் பெருமை அறியாது அடித்து நொளிக்கிறது. மணி வாசகர் ஊறவனின் பெருமை உணராது உலகியலில் நின்று உழுகிறார்.”

குழந்தையின் தாய் குழந்தையுடனே இருந்து மோதிரத்தை வீசி எறிந்துவிடாமல் பார்த்துக்கொள்கிறாள். ஊறவன் தன்னை அவ்வாறு பாதுகாக்கவில்லையென்ற தொனியில்லவே மணிவாசகர் முறையிடுகிறார். ஒரு தாயானவள் குழந்தையிடம் பொற்கிண்ணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, அது எங்கு எறியுமோ, நசுக்குமோ என்று அஞ்சி அஞ்சிக் குழந்தையுடன்போய் பாதுகாப்பது போன்று

**என்னைப் பாதுகாக்காமல் விட்டது உனக்குப் பொருத்தமான செயலாகுமோ?
சொல்லேன்....**

இவ்வாறு சிவராமனது பார்வையூடாக இக் குடும்பக்காட்சிசார்ந்த விவரிப்பு நிலை தொடர்கிறது. (ப.46-48)

இவ்வாறே அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிறு, ஆற்றங்கரை மரம், ஆனைப்போரில் குறுங்காறு, (போரிடும் யானைகளுக்கிடையிலகப்பட்ட சிறுசெடி-புல் முதலியன) இருதலைக்கொள்ளி எனும்பு, இரும்பின் பாவை, கல்லைப்பிசைந்து கனியாக்கி, கல்வி என்னும் பல்கடல், கற்றாவின் மனம் (கன்று ஈன்ற பசுவின் மனம்), நடங்கையின் நெல்லிக்கனி, தினியார் மூங்கில், தோளாச் சுகரை (துளையிடப்படாத சுகரைக்காய்), நச்சுமரம், நாய் சிவிகை ஏற்றுவித்தல், பசுமரத்தாணி அறைந்தாற்போல, பலாப்பழத்து ஈ, பாவிடை ஆடு குழல் பொய்வித்து, மத்து இரு நயிர், மரக்கண் முதலியனவாக மணி வாசகர் கையாண்டுள்ள உவமை மற்றும் உருவகம் சார் சொற்களும் தொடர்களும் திரு. பாலச்சந்திரன் அவர்களின் பார்வைக்கூடாக நடைமுறை வாழ்வியலுடனும் சராசரி வாசக அருபவங்களுடனும் தொடர்புகின்றன. அவை தொடர்பான அறிவியல்சார் விளக்கங்களும் ஆங்காங்கே தேவைக்கேற்ப வாசகர் கவனத்துக்கு வருகின்றன.

திருவாசகம் தொடர்பான திரு. பாலச்சந்திரன் அவர்களின் இந் நூலாக்கத்திலே முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் அதன் எளிமையான எடுத்துரைப்பு முறை யாகும். 'புனைகதைக்கும் 'நேர்முக வர்ணனை'க்கும் பயன்படும் மொழிநடைகளை ஆங்காங்கே அவர் பயன்படுத்தியுள்ளார். அதேவேளை முக்கிய சிந்தனையம்சங்கள் இடம்பெறுமிடங்களில் மரபுசார் நம்பிக்கைகளை அனுகூலித்து நின்றுநிதானித்து விளக்கியுரைக்கவும் செய்கிறார். இவ்வாறான அவரது எடுத்துரைப்பு முறையானது அவர் முன்னிறுத்தியுள்ள சமகாலத்த தலைமுறை சார்ந்த இலட்சிய வாசகர்களை, மரபுடன் இயைவிப்பதற்கான - அதாவது மரபுசார் அம்சங்களில் ஆர்வங்கொள்ள வைப்பதற்கான - ஒரு உத்தியாகவே பயன்பட்டுள்ளதை உணரமுடிகின்றது.

திருவாசகம் சார்ந்த முக்கிய அம்சங்களை விளக்கிப்பேசமுற்படும் ஒருவருக்கு அப்பாடல்கள் மீதான ஈடுபாடு மற்றும் அதன் உரைகளிலான பயிற்சி ஆகியன மட்டுமே போதுமானவையல்ல. அவற்றின் பின்புல அம்சங்களான **அறநூல்மரபு, பக்தியிலக்கியமரபு, தத்துவமரபு** போன்றவற்றிலான பயிற்சியும் அவசியமானதாகும். பாலச்சந்திரன் அவர்களுடைய இவ்வெழுத்தாக்கத்திலே அவர் மேற்படி மரபுகள் பற்றிய தேடல்களை மேற்கொண்டவர் என்பது தெளிவாகவே தெரியவருகின்றது. **திருக்குறள், திருமுறை-திவ்ய பிரபந்தப் பாசுரங்கள்** மற்றும் **சைவசித்தாந்த தத்துவ சிந்தனைகள்** முதலியன தொடர்பான அவரது மேற்கோள்களும் விவரிப்புகளும் இதனை உறுதிசெய்வன. குறிப்பாக, வைணவ **திவ்ய பிரபந்தப் பரப்பின்** நம்மாழ்வார் பாசுரங்கள் மற்றும் **சித்தாந்த தத்துவநெறி** சார்ந்ததான மாதவச் சிவஞான முனிவரின் **சிவஞானபோத மாபாடியம்** முதலான ஆக்கங்களையும் உள்ளடக்கியதாக இவரது தேடல் விரிவுபெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மனிவாசக அணியமுதம் - அணிந்துரை

திரு. பாலச்சந்திரன் அவர்கள் மேற்படி இந்திய மரபுசார்ந்த சிந்தனை எல்லைகளுக்குள் மட்டும் நில்லாமல் அவற்றுக்கு அப்பாலும் உள்ள ஆன்மிக மரபுகளை உள்வாங்கிக் கொள்ள முற்பட்டுள்ளமையை இந்நூல்மூலம் உணரமுடிகிறது. இஸ்லாமியரின் 'தொழுகை' பற்றித் தரும் விளக்கம் (பக். 15-16), திருவாசகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தவரான G.U. Pope அவர்களின் ஒப்பீடுகள் பற்றிய செய்திகள் (பக். 94-95) இத்தாலியக் கவிஞன் Dante யின் Divine Comedy பாடல்கள் பற்றிய விளக்கம்(பக்.95-96) என்பன இவ்வகையின. உயிரானது இறைவனை அடைவதன் படிநிலைகள் தொடர்பாக Dante எடுத்துரைப்பவற்றை மணிவாசகரது சிந்தனைகளுடன் பாலச்சந்திரனவர்கள் தொடர்புறுத்தும் முறைமை சைவத்ததுவ சிந்தனையாளர்களது கவனத்தைக் கவரக்கூடியதாகும்.

தொகுத்து நோக்கும்போது மணிவாசக அணியழத்தம் என்ற தலைப்பிலமைந்துள்ள இந்த நூலாக்க முயற்சியானது திருவாசகத்தைச் சமகாலக் கல்விக்கூழலுடன் தொடர்புறுத்தும் ஒரு பயன்மிகு செயற்பாடு என்பதை உணரமுடிகின்றது. குறிப்பாக, 'சமய-தத்துவ மரபுகளைச் சார்ந்து நின்றனரெனினே புதிய சூழலுக்கு ஏற்பச் சிந்திக்கமுடியும் இளைய தலைமுறையினருக்கு இந்நூலாக்கம் ஒரு உந்துதலாகிய அமையக்கூடியது' என்பதே இந்நூலாக்கம் தொடர்பான எனது கணிப்பாகும்.

கல்விநிலையிலும் பணிநிலையிலும் கணிப்பொறியாளராகத் திகழ்வவரான திரு. பாலச்சந்திரன் அவர்கள் தமிழையும் சைவத்தையும் இவற்றை உள்ளடக்கிய இந்தியப் பண்பாட்டுச் சிந்தனைகளையும். தமது பரம்பரை மூலதனமாகக் கொண்டவராவார். ஈழத்திலே சைவத்தமிழ்ப் பேரறிஞர்களாகத் திகழ்ந்தவர்களான காசிவாசி செந்திநாதையர் (1848-1924) மற்றும் மகாவித்துவான் சி. கணேசையர் (1978-1958), 'மகாமகோபாத்தியாயர்' என்ற சிறப்பு விருதை இந்திய மண்ணில் பெற்றவரான இராம ஜயர் (1907-1987) ஆகியோர் இவரது குலமுதல்வர்கள் என்பது இங்கு பதிவுபெற்றவேண்டிய ஒரு 'வரலாற்று அம்சம்' ஆகும். இவ்வாறான ஒரு செழிப்பான மரபின் வாரிசாகத் திகழ்வவரான திரு. பாலச்சந்திரன் அவர்கள் ஞானம் இதழாசிரியர்களான திரு. தி. ஞானசேகரன் மற்றும் திருமதி ஞானம் ஞானசேகரன் ஆகியோரின் கைநடவன் என்பதும் இவர் தாம் எழுதிய 'அங்கோர்' உலகப் பெருங்கோயில் என்றநூலுக்காக இலங்கை சாஷித்தியமண்டல விருதைப் பெற்றவர் என்பதும் சமகால இலக்கிய உலகம் அறிந்த செய்திகளாகும்.

திரு. பாலச்சந்திரன் அவர்களது இம்முயற்சியும் அவருக்கு மேலும் பெருமை சேர்ப்பதாக அமையும் என்ற வாழ்த்துடன் எனது இவ்வணிந்துரை நிறைவு செய்கிறேன்.

- கலாநிதர் நா. சுப்பிரமணியன்
முன்னாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
யாழ் பல்கலைக்கழகம்

உ

நற்குஞ்சரக் கன்று நண்ணில் கலைஞானம்
கற்குஞ்சரக்கன்று காண்.

உமாபதி சுவாச்சாரியார் - திருவருட்பயன்

மணிவாசகர் துதி

பெருந்துறையில் சிவபெருமான் அருளுதலும்
பெருங்கருணைப் பெற்றி நோக்கிக்
கரைந்துகரைந் திருகண்ணீர் மழைவாரத்
துரியநிலை கடந்து போந்து
திருந்துபெருஞ் சிவபோகக் கொழுந்தேறல்
வாய்மடுத்துத் தேக்கிச் செம்மாந்
திருந்தருளும் பெருங்கீர்த்தி வாதவூர்
அடிகளாடி இணைகள் போற்றி

மாதவச் சுவஞான முன்வர் - காஞ்சிப் புராணம்

அவையடக்கம்

மணிவாசகா....

நானேயோ தவம் செய்தேன்?!

மணிவாசக அணியமுதம் பெற்றேன்.

தேனாய் இன்னமுதமுமாய் தித்திக்கும் **மணிவாசகன்**,
உருத் தெரியாக் காலத்தே உன்புகுந்து என் உள்ளம்
மன்னிக் கருத்திருத்தி, அடித்து அடித்து அக்காரம் முன்தீற்றிய
அற்புதம் அறியேனே...!

திருவாசக நெறி அறியேன், நின்கையே அறியேன்,
நின்கை அறியும் அறிவு அறியேன். கல்வி ஞானம் இல்லா
அழுக்கு மனத்து அடியேன், யான் உன்னை உரைக்குமாறு
உணர்ந்தே...!

எந்தன் குழைந்த சொல்மாலை கொண்டருள்.
நூலின் குன்றே அணைய குற்றங்கள் குணமாம் என்றே
நீகொண்டால் எந்தான் கெட்டது? இரங்கிடாய்...! என்
சிறுமையை நின் பெருமையால் பொறுப்பவனே...
விடுதிகண்டாய்; விடின், ஆரோடு நோகேன்? ஆர்க்கு எடுத்தது
உரைக்கேன்?

என்னைக் கண்டுகொள்ளே...!

- நூலாச்சாரியார்

தருவாசகம் – ஓர் அனுபவ நூல்

பேராசிரியர் சிவராமன், கொண்டுவந்திருந்த கைப்பையினை வகுப்பறையின் முன்னாலிருக்கும் மேசையின் மேலே வைத்தார். பேச்சும் சிரிப்புமாக இருந்த வகுப்பு மெதுவாக அமைதியடைந்தது. மூக்குக்கண்ணாடியைக் கழற்றி, அணிந்திருந்த சட்டையின் நுனியினால் துடைத்துக்கொண்டு, வகுப்பினை நோட்டம்விட்டார். சிவராமனைத் தெரியாதவர்கள் அந்தப் பல்கலைக்கழகத்திலே இருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. இருப்பினும் வகுப்பிலிருந்தோரில் அனேகர், அன்றுதான் சிவராமனின் வகுப்பிற்கு முதற்தடவையாக வந்திருக்கிறார்கள்.

பல்கலைக்கழகத்திலே முப்பத்தாறு ஆண்டுகளாகச் சேவையாற்றியபின், தன்னுடைய அறுபதாவது வயதிலே சிவராமன் ஓய்வு பெற்றார். அவரின் ஆளுமையையும், அறிவின் விசாலத்தையும் மதித்த அந்தப் பல்கலைக்கழகம், அவரைத் தொடர்ந்தும் அரவணைத்துக்கொண்டது. சிவராமனுக்கென்று ஒரு தனி அறை, எந்நேரமும் வரலாம் போகலாம். பல்கலைக்கழகத்தின் விரிவுரையாளர் பட்டியலில் சிவராமனின் பெயர் இல்லை. அதனை அவரே பல்கலைக்கழகத்திடம் வேண்டிக்கொண்டார். இருப்பினும் 'சிவராமனே விரிவுரையாளர்' என்ற அங்கீகாரம், அவருக்கு உண்டு. தற்போது அறுபத்தாறு வயதிலுள்ள சிவராமனுக்கு வாழ்வாதாரத்திற்குச் சம்பளமாகப் பணம் தேவைப்படவில்லை. பணத்தினை அவர் எதிர்பார்க்காவிடினும், சம்பளமாகச் சொற்ப பணத்தைப் பல்கலைக்கழகம் வழங்கிவந்தது. சிவராமன் அந்தப் பல்கலைக்கழகத்தின் பிதாமகராக உலாவிவருகிறார்.

கைப்பையிலிருந்து Apple - MacBook Air மடிக்கணினியை வெளியில் எடுத்த சிவராமன், அதனை மேசையில் வைத்தார். வகுப்பறையின் கூரையில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த 'மல்டிமீடியாப் புரொஜக்டருக்கான வயரு'டன் (Multimedia Projector) கணினியைத் தொடுத்துக்கொண்டார். அன்று தொடங்கவிருக்கும் பாடத்தினது குறிப்புகள் அடங்கிய 'பிரசென்டேச'னை Keynote (iWork) மென் பொருளில் (Software) அவர் வடிவமைத்திருந்தார். புரொஜக்டரின் திரையிலே கணினித் திரையினது பிரதிபிம்பம் விழுந்து அன்றைய பாடத்தின் தலைப்புத் தெரிந்தது.

“தருவாசகத்தல் மணவாசகர் கையாளும் உவமை உருவகங்கள்”

பேராசிரியர் அன்றைய வகுப்பினை ஆரம்பித்தார்.

மாணிக்கவாசகர் என்று பொதுவாக அழைக்கப்பெறும் **மணிவாசகரால்**, **திருவாசகம்** அருளப்பெற்ற காலந்தொடக்கம் திருவாசகத்தின் சிறப்பினைப் போற்றிய அறிஞர்களின் எண்ணிக்கையோ ஏராளம் ஏராளம். இறைவனிடம் மணிவாசகப் பெருமான் பெற்ற அனுபவத்தின் சாறாகவே திருவாசகம் அமைந்துள்ளது.

திருவாசகத்தினை உணர்வுடன் ஓதுபவர்களையும் மணிவாசகப் பெருமானின் அனுபவ அதிர்வுகள் தொற்றிக்கொள்ளும். ஓதுபவர்களின் கண்களில் நீர் மல்க, உள்ளம் உருக, உடல் விதிர்விதிர்க்க, உயிர் விம்மி சொற்பதம் கடந்த நிலைக்கு அவர்களை அது அழைத்துச் சென்றுவிடும்.

மணிவாசகர் தானாக முயற்சித்துத் திருவாசகத்தினைப் பாடவில்லை எனவும், இறைவனே தன்னைப் பாட வைத்தான் எனவும், அவர் சான்றுபகர்வதைத் திருவாசகத்தின் 'திருக்கோத்தும்பி' எனும் பதிகத்திலே காணலாம்.

நாயேனைத் தன் அடிகள் பாடுவித்த நாயகனை
[திருக்கோத்தும்பி - 12]

நாயகனே மணிவாசகரினூடாகத் திருவாசகத்தைப் பாடுவித்த காரணத்தினாலோ திருவாசகம் இறைவனுடனான அனுபவ உணர்வினைப் பேசும்

மணிவாசகர்

காரணத்தினாலோ திருவாசகத்திற்கு விளக்கவுரை எழுதுதல் ஆகாது என்றும், இயலாது என்றும், மரபொன்று சென்ற நூற்றாண்டுவரை இருந்துவந்துள்ளது. மகாவித்துவான் **மீனாட்சி சுந்தரப்பிள்ளை** யவர்களின் முதல் மாணவரான மகா வித்துவான் **தியாகராஜச் செட்டியார்** அவர்களைத் திருவாசகத்துக்கு உரை எழுதுமாறு அவரின் நண்பரொருவர் நீண்டகாலமாகக் கோரிவந்துள்ளார். செட்டியார் அவர்கள், ஒரு சந்தர்ப்பத் திலே கீழ்க்கண்டவாறு தனது நண்பருக்குக் கூறியதாகக் **கிருபானந்தவாரியார்** பதிவு செய்துள்ளார்:

“திருவாசகம் எங்கே? நான் எங்கே? இந்த அனுபவ நூலுக்கு நானா உரை எழுதுவது? இன்னும் ஒருமுறை என்னை வற்புறுத்துவீர்களாயின் இப்படியே காவிரி நதியில் குதித்துவிடுவேன்”

இறைவனும், இறையனுபவமும் நூல்களைக் கற்பதனாலோ, பிறரொருவர் சொல்லிக் கேட்பதனாலோ, உணரப்பெற முடியாதவை எனும் உண்மையை, மணிவாசகரே, ஆங்காங்கு குறித்துச் செல்கிறார்.

நூல்களைக் கற்பதனால் கிடைக்கப் பெறும் அறிவினால் இறைவனை நாம் உணர்ந்துகொள்ள இயலாது, என்பதனைத் ‘திருவண்டப் பகுதி’ பதிக்கத்திலே மணிவாசகர் பதிவு செய்கிறார்.

நூல் உணர்வு உணரா நுண்ணியோன்

[திருவண்டப் பகுதி - 49 வரி]

ஓலைச்சுவடியில் எழுதப்பெற்றிருக்கும் திருவாசகத்தின் ஒருபகுதி “நமச்சிவாய வாழ்க ...”

நூற்கல்வி வாயிலாக மட்டுமல்ல, இறைவன் சொற்களினாலும் உரைக்கப்பெறமுடியாதவன் என்பதனை,

சொற்பதம் கடந்த தொல்லோன்

[திருவண்பப் பகுதி - 40 வரி]

எனக் கூறுகிறார்.

இறைவனை வார்த்தையால் வடிக்க முடியாவிடில், எமது மனதினால் அணுக இயலுமோ? என வினாவுமிடத்து, மனமல்ல, புத்தியல்ல, சித்தத்தாலும் சிந்தித்து அணுக இயலாதவன் இறைவன், என்பதனை,

சித்தமும் செல்லாச் சேட்சியன்

[திருவண்பப் பகுதி - 41 வரி]

எனப் பாடுகிறார்.

மணிவாசகர் கூறிய இக்கருத்தினை வேறு பலரும் வலியுறுத்தியுள்ளனர். **அருணகிரிநாதர்** அருளிய **திருப்புகழிலே**

வாசித்துக் காண ஓணாதது

பூசித்துக் கூட ஓணாதது

வாய்விட்டுப் பேச ஓணாதது

நெஞ்சினாலே மாசர்க்குத் தோண ஓணாதது

[திருப்புகழ்]

எனப் பாடியது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது.

நூல்களைக் கற்றதால் பெற்ற அறிவினால் காணப்பெற முடியாதவன் இறைவன். அவன் சொற்களாலும் உரைக்கப்பெறமுடியாதவன். அதுமட்டுமல்ல அவன் எங்களின் சித்தத்தாலும் சிந்தித்து அணுக இயலாதவன். அத்தகைய இறைவன் தானாக வந்து மணிவாசகரை ஆட்கொள்கின்றான்!

இறைவனின் திருவருளும், இறைவனின் ஆட்கொள்ளலும் மணிவாசகரைப் பேரின்பத்தில் திக்குமுக்காட வைத்துவிடுகின்றன. செய்வதறியாது திகைக்கின்றார். தான் பெற்ற அனுபவங்களை வார்த்தைகளால் சொல்லமுடியாமல் சோர்வு அடைகிறார். தனக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற அனுபவங்களை உரைப்பதற்கு வழிசெய்யுமாறு இறைவனையே வேண்டி

அருணகிரிநாதர்

நிற்கின்றார். இவ்வாறு மணிவாசகர் இறைவனிடம் வேண்டி நிற்பதனைக் 'கோயில் திருப்பதிகத்தில் காணலாம்.

**உரை உணர்வு திறந்து நின்று உணர்வது ஓர் உணர்வே
யான் உன்னை உரைக்குமாறு உணர்த்தே**

[கோயில் திருப்பதிகம் - 3]

வார்த்தைகளால் கூறப்பெறமுடியாத உணர்வானது, வார்த்தைகளால் கூறப்பெறுவதால் கிடைக்கப்பெறும் உணர்விலும் மேலான ஒப்பற்ற உணர்வு நிலையாகும். 'ஓர் உணர்வே' என்பது 'ஒப்பற்ற உணர்வே' எனும் பொருளை இங்கு தருகிறது.

மேற்கண்ட பாடல் பகுதியிலே இரண்டாவது வரியான 'யான் உன்னை உரைக்குமாறு உணர்த்தே' என்பதைக் காணும்போது எமக்கு வியப்பு ஏற்படுகிறது. 'உன்னை உரைக்கும் வகையை தனக்கு உரை' என்று கூறாமல் 'உன்னை உரைக்கும் வகையை தனக்கு **உணர்த்து**' என்று மணிவாசகர் கூறியது நோக்கப்படல்வேண்டும்.

சிவராமன் தனது விரிவுரையை நிறுத்தி வகுப்பிலுள்ளவர்களைத் தன் கண்களால் உலாவிவந்தார். அவர்கள் சுறுசுறுப்பாகக் குறிப்பு எடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர் திருவாசகத்திலிருந்து பெற்ற வரிகளைப் 'புரொஜக்டரி'ல் காணக்கூடியதாக இருந்தது. சிலர் குறிப்புப் புத்தகங்களில் குறித்துக்கொண்டனர், சிலர் தாள்களில் எழுதிக்கொண்டார்கள், சிலர் கணினிகளில் தட்டச்சுச் செய்துகொண்டார்கள். ஒருசிலரிடம் திருவாசக நூலைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது.

முதலாம் வரியின் இறுதியில் 'ஓர் உணர்வு' என்று கூறாமல் 'ஓர் உணர்வே' என்று ஏகாரம் ஏற்றி (வ் + ஏ = வே) மணிவாசகர் கூறக் காரணம் என்ன?

சிவராமன், வகுப்பிலுள்ளோரைப் பார்த்துக் கேள்வியைத் தொடுத்தார். அவரின் மனைவி, சிவராமனுக்காகக் கைப்பையில் வைத்திருந்த தண்ணீர்ப்போத்தலை எடுத்து, சிறிது தண்ணீரை அருந்திக்கொண்டார்.

"திருவாசகத்திலே, 'கோயில் திருப்பதிகத்திலுள்ள பாடல்கள் 'எழுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்த' இலக்கணத்திற்கு அமைய

எழுதப்பெற்றவை. அத்துடன் இரண்டாம் வரியானது ‘உணர்த்தே’ என்று முடிவுறுவதால் ஓசைக்காக முதல்வரியை ‘உணர்வே’ என முடிப்பது பொருத்தமாகிறது.” தன்னிடமிருந்த திருவாசகப் புத்தகத்தில் ‘கோயில் திருப்பதிக’ப் பாடல்களைப் பார்த்தபடி முன்வரிசையில் அமர்ந்திருந்தவர் சிவராமனுக்கு விடையளித்தார்.

“குட்...” சிவராமன் அந்தப் பதிலினை வரவேற்றார்.

“இந்த ‘ஓர் உணர்வே’ என்பதற்கு இன்னொரு விதமாகவும் விளக்கம் கொடுக்கலாம்.”

இதனைத் **தேற்ற ஏகாரம்** என்பார்கள். கவிதைகளுக்குச் சிறப்பினை இவை தரும்.

கம்பராமாயணத்தில் கைகேயி இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பும் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு பாடலைக் கைகேயியின் கூற்றாக **கம்பர்** அமைத்துள்ளார். ‘ஆழி சூழ் உலகமெல்லாம் பரதனே ஆள...’ என்று அந்தப்பாடல் தொடங்கும். இதிலே கைகேயி, ‘பரதன் ஆள’ என்று கூறவில்லை. ‘பரதனே ஆள’ எனக் கூறுவதாகக் கம்பர் அமைக்கின்றார்.

ஏன்...?

‘பரதன் ஆளுவான்’ என்று கூறுவதைவிட ‘பரதனே ஆளுவான்’ என்று ஏகாரம் ஏற்றிக் கூறும்போது ‘பரதன் மட்டும் தான் ஆளுவான்’ என்ற பொருள் வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

மணிவாசகர் ஞானக் கவிஞனல்லவா... ‘ஓர் உணர்வு’ என்று கூறாமல் ‘ஓர் உணர்வே’ என்று கூறியுள்ளார்.

உரையுணர்வு இறந்து நின்று இறைவனை உணர்வது, ஓப்பற்ற உணர்வுநிலையாகும். அந்த உணர்வே அனைத்திலும் மேலான உணர்வுநிலை. அதனிலும் சிறந்த உணர்வுநிலை வேறில்லை, என்கிறார் மணிவாசகர்.

விவேகானந்தருக்குத் தெரியாத மேல்நாட்டுத் தத்துவ மார்க்கங்கள் இல்லை. பரம்பொருளை அறியவேண்டும் என்று எண்ணி மேல்நாட்டுத் தத்துவ ஆராய்ச்சியாளர்கள் அறிவாராய்ச்சி செய்தார்கள். இவற்றினைக் கற்ற தால் குழம்பியிருந்த **நரேந்திரர் (விவேகானந்தர்)** பரம ஹம்சரிடம் தெளிவுபெற்றார்.

**கவிச்சக்கரவர்த்தி
கம்பர்**

ஞா. பாலச்சந்திரன்

மணிவாசக அணியமுதம்

6

பகவான்
இராமகிருஷ்ணர்

‘பரம்பொருள் அறியமுடியாததே; ஆனால் அனுபவிக்க முடியாததல்ல’ என்பதை **இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்** விவேகானந்தருக்கு உணர்த்தினார்.

திருவாசகத்திலே அருள்பெற்றுள்ளன வற்றைத் தொகுத்துப்பார்க்குமிடத்து திருவாசகத்தினை அனுபவிப்பதே

பொருத்தமானதாகத் தெரியும். தர்க்க அடிப்படையில் நோக்கின், திருவாசகத்துக்கு வரிவரியாகவோ, அல்லது சொற்பதவுரையாகவோ பொருள் கூறிவிடலாம். ஆனால், அந்நிலையிலே திருவாசகம், அதனுடைய உயிர்த்துவத்தை இழந்துவிடும். இதனை உணர்ந்த சான்றோர்கள், திருவாசகத்துக்கு உரை எழுதாமல், உரைகளைத் தேடித்திரியாமல், தத்தம் நிலையில் நின்று திருவாசகத்தை அனுபவித்தார்கள்.

இருப்பினும் காலத்தின் தேவைகருதி திருவாசகத்திற்கும் பல அறிஞர்கள் அரிய உரைகளைத் தற்காலத்திலே எழுதியுள்ளார்கள், என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளல்வேண்டும்.

“சேர், திருவாசகம் அனுபவநூல் என்கிறீர்கள். அவ்வாறெனில் மாணிக்கவாசகர் நிஜமாகவே கடவுளைக் கண்டவரோ?” வகுப்பின் பின்வரிசையிலிருந்து, ஓர் உணர்ச்சியற்ற குரல்.

வகுப்பிலிருந்த சிலர், அந்தக்குரல் வந்த திசையினை நோக்கினர். கணினியில் தட்டச்சு செய்தவாறு சலனமற்ற முகத்துடன் இளைஞனொருவன் அமர்ந்திருந்தான். சிவராமன் வகுப்பின் பின்பகுதியை நோக்கி மெதுவாக நடந்துவந்தார். கேள்வி கேட்டவனின் அருகே வந்து அவனுடைய கண்களைப் பரிவுடன் நோக்கினார். சிவராமனின் ‘தேஜஸ்’ நிறைந்த முகமும், விழிகளின் தீட்சணியமும், கேள்வி கேட்டவனை நிமிர்ந்து உட்கார வைத்தன.

“இந்த வகுப்பிற்குப் பொருத்தமான கேள்வி. ஆனால், ‘இறைவனை, மணிவாசகர் கண்டவரோ?’ என்ற கேள்விக்கான பதிலினை, நான் கூறினால், அந்தப் பதிலை நீங்கள் அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாரா?” அனைவரையும் பார்த்துப் புன்சிரிப்புடன் பேராசிரியர் கேட்டார்.

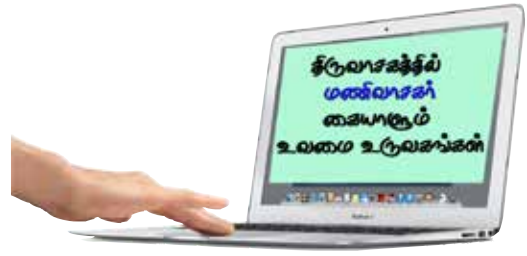
வகுப்பிடம் பதில் இல்லை.

விவேகானந்தர்

மணிவாசக சூனியமுதம்

Apple - MacBook Air
மயக்கனினி

(01) தடம் கையின் நெல்ல்க்கை

“இந்தக்கேள்விக்கான பதிலினை நான் கூறுவதைவிட, மணி வாசகரே கூறுவதுதான் பொருத்தமாக இருக்கும்.”

நூல்களைக் கற்றுப்பெற்ற அறிவினால் காணப்பெறமுடியாதவன் இறைவன். அவன் சொற்களால் உரைக்கப்பெற இயலாதவன். அதுமட்டுமல்ல, எங்களின் சித்தத்தாலும் சிந்தித்து அணுக இயலாதவன். அத்தகைய இறைவனை, தான் தனது கண்களால் கண்டதாக மணிவாசகரே திருவாசகத்தில் பதிவு செய்கிறார்....!

கண்ணால் யானும் கண்டேன் காண்க

[திருவண்டப் பகுதி - 58 வரி]

‘தான் தனது கண்களால் கண்டது இறைவனையே...!’, என்பதனை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு (தேறியபின்) எமக்கும் அதனைத் தெரிவிக்கின்றார்.

சிவன் என யானும் தேறினன் காண்க

அவன் எனை ஆட்கொண்டு அருளினன் காண்க

[திருவண்டப் பகுதி - 62 வரி]

இறைவன் வந்தவரோ? மணிவாசகர் இறைவனைக் கண்களால் கண்டவரோ...? என்ன மணிவாசகர் உளறுகிறார்...! இவையெல்லாம் நம்பக்கூடியதோ...? உலகியலில் மூழ்கி உழல்கின்ற நாம், நம்பாத்தன்மையினால் இவ்வாறெல்லாம் வினாக்களை எழுப்புவோம்.

இந்த இடத்திலே எமக்கு நம்பிக்கையைத் தருவதற்கு, நாம் நடைமுறையில் பயன்படுத்துகின்ற உவமை ஒன்றினை மணிவாசகர் கையாள்கின்றார். ‘இறைவன் வந்தானப்பா.., நான் இறைவனை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலப் பார்த்தேனப்பா’, என்று, தான் இறைவனைப் பார்த்ததை எமக்குப் புரியும்விதமாக உவமித்துக் கூறுகிறார்.

தடம் கையின் நெல்லிக்கனி எனக்கு ஆயினன்

[திருவண்டப் பகுதி - 162 வரி]

மேசையிலிருந்த கைப்பையினைத் திறந்து இந்தச் சந்தர்ப்பத்திற் காகக் கொண்டுவந்திருந்த நெல்லிக்கனியினை சிவராமன் வெளியே எடுத்தார். தனது வலது கையை உயர்த்தி, வகுப்பை நோக்கி

நெல்லிக்கனிகள்

நீட்டினார். கொண்டுவந்திருந்த நெல்லிக்கனியினை, நீட்டியிருக்கும் உள்ளங்கையில் வைத்தார். அந்த நெல்லிக்கனி பளிச்சென்று வகுப்பிலிருந்த அனைவரின் கண்களுக்கும் தெட்டத்தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“இந்த நெல்லிக்கனியினைத் தெளிவாகநாம் பார்ப்பதைப்போன்று, மணிவாசகர் இறைவனைத் தெளிவாகப் பார்த்திருக்கின்றார்.” அதனை மணிவாசகரே எமக்குக் கூறுகிறார்.

அனைவரும், அமைதியாக நெல்லிக்கனியைப் பார்த்தவண்ணம் இருந்தனர். சிவராமன் அந்த அமைதியைச் சிதைக்கவில்லை. அந்த அமைதியினூடாக அவர்களை மணிவாசகருக்குள்ளும் திருவாசகத்துக்குள்ளும் அவர் இழுத்துக்கொண்டிருந்தார்.

“சேர்.. இந்த உவமையிலே, ஏன் மாம்பழத்தைக் கூறாமல் நெல்லிக்கனியைக் கூறுகின்றார்கள்!?” அந்த மாம்பழக் கேள்வி, வகுப்பின் அமைதியைக் கலைத்தது. அனைவரும் கேள்வியை இரசித்துச் சிரித்தார்கள். பேராசிரியர் சிரிக்கவில்லை!

“உண்மை. உள்ளங்கையிலே மாம்பழத்தை வைத்தாலும்கூட, அது பளிச்சென்று தெரியும். நெல்லிக்கனியைக் கூறுவதற்கு காரணமுண்டு. சாதாரணமாகப் பழங்கள், உள்ளிருக்கின்ற விதையிலிருந்து, வெளிநோக்கி அழுகும் தன்மைகொண்டவை. ஆனால் நெல்லிக்கனியோ, வெளியிலிருந்து உள்ளோக்கி அழுகும் தன்மையுடையது. ஆகவே, மற்றப்பழங்களைக் கையில் வைத்துப் பார்த்தால், அது நல்லதா, அல்லது அழுகியதா என்று தெரியாது. ஆனால், நெல்லிக்கனியை உள்ளகையில் வைத்துப் பார்த்தாலோ, உடனே கனியின் நிலை பளிச்சென்று தெரியும். அதனாலேதான் நெல்லிக் கனியை இந்த உவமையில் உபயோகிக்கின்றோம்...!”

சிவராமனின் விளக்கம்கேட்டு, வகுப்பிலிருந்தவர்கள் அனைவரும் சிலிர்த்துப்போனார்கள்.

தனது வலக்கையிலிருந்த நெல்லிக்கனியை, சிவராமன் மெதுவாக ஒருகடி கடித்துச் சாப்பிட்டார். அடுத்து தண்ணீர்ப்போத்தலிலுள்ள தண்ணீரில் சிறிது அருந்தினார். நெல்லிக்கனியை உண்டபின்னர் நீரை அருந்தும்போது கிடைக்கப்பெறும் சுவையினை வார்த்தைகளால் வடிக்கமுடியாது. அந்தச் சுவையினை அங்கிருந்தவர்களில் பலர்

உள்ளங்கையில்
மாங்கள்

தத்தமது நிலைகளில் உணர்ந்திருந்தார்கள். சிவராமன் அந்தச் சுவையினை அனுபவிப்பதைப் பார்த்து ரசித்தார்கள்.

“சேர், மாணிக்கவாசகர் கூறுவது நம்பும்படியாக இல்லையே...! இறைவன் மனித உருவில்வந்து, ஏதோ மாயவித்தை (‘மெஜிக்’) செய்ததைப் போலல்லவா மாணிக்கவாசகர் கூறுகிறார்...” மேலும் ஒருவினா. வகுப்பிலுள்ளோர் மனதிலே தோன்றும் எந்தக் கேள்வியையும், சிவராமனிடம் தயக்கமின்றிக் கேட்கலாம், எனும் குழலானது, அந்த வகுப்பிலே உருவாகத்தொடங்கியிருந்தது.

“.....” மீண்டும் அமைதி. சிவராமன், அந்தக் கேள்வியை உள்வாங்குவதற்கு எடுத்துக்கொண்ட அமைதி அது.

“உங்களின் இந்தக் கேள்வியை மணிவாசகரிடமே நாங்கள் கேட்போம்.” என்று கூறியவாறு பேராசிரியர் தன்னுடைய கைப் பையினுள் துளாவினார்..!

அனைவரும் ஆவலுடன் சிவராமனின் கைப்பையினுள் மணிவாசகரை எதிர்பார்த்தனர்! சிவராமன் தன்னுடைய Kindle Ebook Readerஐ வெளியே எடுத்தார். அதனுள்ளே, இலத்திரனியல் வடிவில் பதிவு செய்யப் பட்டுள்ள, திருவாசகப் புத்தகத்தைத் திறந்து ‘கீர்த்தித் திருவகவல்’ பதிகத்தில் குறிப்பிட்ட வரிகளைத் தேடினார்.

E-book Readerஐ இலத்திரனியல் வடிவிலுள்ள நூல்களின் பக்கங்களைப் பூட்டுதல்

(02) இந்திர ஞாலம்

இறைவன், அந்தணவடிவம் தாங்கி வந்தமை, உலகியலில் கிடந்து உழலும் எங்களுக்கு மட்டுமல்ல, மணிவாசகருக்கும் சாமானிய நிகழ்வாகத் தெரியவில்லை. மணிவாசகரின் மனம் அதனைச் சாமானிய நிகழ்வாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ‘இறைவன் வந்து ஏதோ இந்திரஞாலம் காட்டினான்’ என்றே அவரும் கூறுகின்றார்!

**அந்தணன் ஆகி ஆண்டு கொண்டருளி
இந்திர ஞாலம் காட்டிய கியல்பும்**

[கீர்த்தித் திருவகவல் 42]

மணிவாசக அணியமுதம்

நம்மாழ்வார்

தொடர்ந்தும் அதே பதிகத்தில் மீண்டுமொருமுறை 'இந்திரஞாலம் போல் வந்து அருளி' என உவமித்து, தான் கூறுவதற்கு மேலும் அழுத்தம் கொடுக்கிறார்.

**சுந்தர வேடத்து ஒருமுதல் உருவுகொண்டு
இந்திர ஞாலம் போல் வந்தருளி**

[கீர்த்தித் திருவகவல் 93]

இறைவன் அழகியதோர் உருவம் தாங்கி வந்ததும், தனக்கு அருளியதும், ஏதோ இந்திரஞாலம் பார்ப்பதுபோன்றே, இருந்தது, என்று உவமித்துக் கூறுகிறார். தற்காலத்திலே, எமது அறிவுக்கு எட்டாத நிகழ்வுகளைக் கூறுமிடத்து, 'ஏதோ.... மாயவித்தை (மெஜிக்) பார்த்ததுபோல் இருந்தது' என்று உவமித்துக்கூறும் வழக்கத்தைக் கொண்டுள்ளோம். அதேபோன்றுதான் மணிவாசகரும் இந்திரஞாலம் பார்ப்பது போன்று என்று உவமித்துக் கூறுகிறார்.

இறைவன் பக்தர்களுக்காக புரியும் அருட்செயல்கள் மனிதனின் அறிவுக்கு எட்டாதவை. திருமால் பக்தராகிய **நம்மாழ்வார்** அருளிய பாடல் ஒன்றிலே, 'இறைவன் இந்திர ஞாலங்கள் காட்டினான்' என இடம்பெற்றுள்ளதையும் இங்கு நினைவுபடுத்திக் கொள்ளலாம்.

**இந்திர ஞாலங்கள் காட்டி இவ் ஏழ் உலகும் கொண்ட
நம் திருமார்பன் நம் ஆவி உண்ண நன்கு எண்ணினான்**
[திவ்ய பிரபந்தம் - 3712]

திருவாசகத்திலே, மணிவாசகப் பெருமான் ஏராளமான உவமைகளையும் உருவகங்களையும் அருளிச் சென்றுள்ளார்.

தமிழிலக் கணத்திலே **உவமை** எனப்படுவது, கருதிய பொருளை நன்கு தெரிந்த வேறு ஒன்றினைக் காட்டி

விளக்குவதாகும். கூற எடுத்துக்கொண்ட பொருளை வேறு ஒரு பொருளுடனோ அல்லது பல பொருட்களுடனோ அப்பொருளின் பண்பு, தொழில், பயன் என்பவற்றைக் காரணமாகக் கொண்டு இயைபுபடுத்தி, இரு பொருட்களுக்கும் இடையேயுள்ள ஒப்புமை புலப்படுத்தும்படியாகக் கூறுவது உவமையாகும். கூறவந்த கருத்துக்களைப் படிப்போரினதும், கேட்போரினதும் உள்ளத்தில் பதியவைக்கும் கருவிகளே உவமைகள்.

உருவக அணி என்பது உவமையாக உள்ள பொருளுக்கும் உவமிக்கப்படும் பொருளுக்கும் வேறுபாடு தோன்றாமல் (அதுதான் இது என உறுதிப்படுத்திக் கூறுவது) இரண்டும் ஒன்று என்ற உணர்வு தோன்ற இரண்டையும் ஒற்றுமைப் படுத்துவது ஆகும்.

மலர் போன்ற கண், என்பதை 'மலர்க்கண்' எனக்கூறுவது 'உவமை'.

கண் ஆகிய மலர், என்பதை 'கண்மலர்' எனக்கூறுவது 'உருவகம்'.

மணிவாசகப் பெருமானின் இறைவனுடனான அனுபவங்கள் ஆன்மாவின் அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டவை. அத்தகைய அனுபவங்களை நாம் உள்வாங்கி எம்நிலையில்நின்று சிறிதள வாயினும் உணருவதற்கு **உவமைகளையும் உருவகங்களையும் உன்றுகோலாக்க** இயலும்.

மணிவாசகர், தான் கூறவந்த அனுபவங்களைத் தெளிவிக்கும் வகையில், மிகவும் பொருத்தமான உவமை உருவகங்களை அருளியுள்ளார். பொருத்தமான உவமை உருவக அணிகளை எளிய சொற்களால், மனத்தினை ஈர்க்கும் ஓசையுடன், எல்லோரையும் தன்வயப்படுத்தும் தனிப்பெரும் தன்மையில் திருவாசகத்தில் அருளியுள்ளார். படிப்பவர் மனதை இவை பரவசப்படுத்தும்.

மணிவாசகர் திருவாசகத்திலே அருளியுள்ள உவமை உருவகங்களில் சிலவற்றினை. ஆங்காங்கு தொட்டுக்காட்ட முயல்வதே இத்தொகுப்பின் நோக்கமாகும்.

மேசையின்மேலிருந்த சிவராமனின் iPhone ஒருமுறை உதறி நின்றது. SMS வந்துள்ளதற்கான அறிவிப்பு அது. சிவராமன் கைப்பேசியைத் எடுத்து, தனக்கு வந்துள்ள SMSஐப் பார்த்தார். அவரது மனைவி அதனை அனுப்பியிருந்தாள்.

“நாளாக்குச் சமையலுக்கு சுரைக்காய் வாங்கி வாருங்கோ...” என்று ஆங்கிலத்தில் குறித்திருந்தது.

அந்தச் செய்தியைப் பார்த்த சிவராமன் சிரித்துக்கொண்டார். மனைவியிடமிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற செய்தியை வகுப்புடன் பகிர்ந்துகொண்டார். வகுப்பிலுள்ளவர்களும் அந்தச் செய்தியை இரசித்தார்கள்.

சாதாரண வகுப்புக்களில் இருக்கவல்ல இறுக்க நிலையானது, சிறிதுசிறிதாகத் தளரத்தொடங்கியது. சிவராமன் உருவாக்கியிருக்கும் சிந்தனைவெளிக்குள் அங்கிருக்கும் ஒவ்வொருவரும் மெதுமெதுவாக ஈர்க்கப்பட்டவாறு இருந்தார்கள்.

SMS

சிவராமன் கற்பிக்கின்ற வகுப்புகள் அனைத்தும், பல்கலைக் கழகத்தின் பாடவிதானத்துக்குள் அமையாதவை. அவரின் வகுப்புகள், அறிவுப்பசிக்குத் தீனிபோடுபவை. புள்ளிகள் பெறும் நோக்கத்துடன் கற்பிக்கப்படாதவை. சிவராமனின் வகுப்புகளுக்கு ஆர்வமுள்ளவர்கள் எவரும், எவ்விதப் பாகுபாடுமின்றிப் பங்குபற்றலாம். மாணவர்கள், விரிவுரையாளர்கள், பல்கலைக்கழக அலுவலக ஊழியர்கள் எனப் பலதரப்பட்டவர்களும் கலந்துகொள்வார்கள்.

பேராசிரியர் திருவாசக வகுப்பினைத் தொடர்ந்தார்.

மணிவாசகரின் வரலாற்றினை அறியமுற்படுபவர்கள் 'திருவாதவூரடிகள் புராணம்' (கடவுள் மாமுனிவர்) எனும் நூலினை முதன்மையாகக் கொள்வர். வேறும் சில நூல்களிலும் மணிவாசகருடன் தொடர்புடைய வரலாற்றுக் குறிப்புகள், உதிரிகளாக இடம்பெற்றுள்ளன.

- ⇒ திருவாலவடையார் திருவிளையாடற் புராணம்
  - ☞ புலியூர் நம்பி
- ⇒ திருவிளையாடற் புராணம்
  - ☞ பரஞ்சோதி முனிவர்
- ⇒ திருப்பெருந்துறைப் புராணம்
  - ☞ மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை
- ⇒ திருவுத்தரகோச மங்கைப் புராணம்
- ⇒ கடம்பவன புராணம்

மேற்குறித்த நூல்கள் யாவையும், மணிவாசகர் வாழ்ந்ததாகக் கருதப்படும் காலத்திலிருந்து சில நூற்றாண்டுகளின் பின்னரே எழுதப்பெற்றவை.

**கிறைவன் ஆட்கொள்ளமுன்னர்
அமைச்சராகத் திருவாதவூரர்
(திருப்பெருந்துறை ஆலயம்)**

இந்நூல்களைக்கொண்டு மணிவாசகரின் வரலாற்றினை அறுதியிட்டுக்கூறுவது சர்ச்சைக்குரியதாகும்.

பாண்டிய நாட்டின் **அமைச்சராகப்** பணிபுரிந்த **திருவாதவூரர்** (மணிவாசகர்), அரசரின் கட்டளைக்கிணங்க, குதிரைகளைக் கொள்வனவு செய்வதற்குப் பயணித்ததாக வரலாறு கூறுகின்றது. அவ்வாறு பயணித்தபோது **திருப்பெருந்துறையை** வந்தடைந்த திருவாதவூரருக்குப் பல அற்புதங்கள் நடைபெற்றதாகவும், அங்குள்ள **குருந்தமர** நிழலில், குருவடிவாக இறைவன் எழுந்தருளி, மணிவாசகப் பெருமானை ஆட்கொண்டருளியதாகவும் நூல்கள் அறியத்தருகின்றன.

அதேதருணம், மணிவாசகப் பெருமான், தனக்குக் கிடைக்கப் பெற்ற அனுபவங்களை, அழகுறத் திருவாசகத்திலே ஆவணப் படுத்திச்செல்கிறார். அதன்வாயிலாக, இலைமறைகாயாகவுள்ள சில வரலாற்றுக்குறிப்புகளை நாம் பெறக்கூடியதாக உள்ளது. இவ் **அகச்சான்றுகள்** மணிவாசகரினாலேயே கூறப்பெற்றதால், அவை வலிமையான வரலாற்று ஆதாரங்களாக அமைகின்றன.

இறைவனே வந்து தன்னை ஆட்கொண்டதனை, மணிவாசகர் திருவாசகத்தில் பதிவுசெய்கின்றார். இறைவனே மனித உருக்கொண்டு வந்தானென்றும், அந்தனை வடிவம் தாங்கிக் குருவாக வந்து தன்னை ஆட்கொண்டான் என்றும், மணிவாசகர் கூறியுள்ளார்.

பேராசிரியர் சிவராமன் தனது கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தார். மாலை 3:20. பதினைந்து நிமிடம் இடைவேளையை அறிவித்தார். தூரத்திலுள்ள முஸ்லிம் பள்ளிவாசல் தொழுகையின்போது 'பாங்கு' ஓதும் ஓசையானது சிவராமனின் காதில் விழுந்தது. மதியம் 2:00 மணியிலிருந்து நடத்திய விரிவுரையானது, சிவராமனின் வயோதிபம் காரணமாக, அவருக்குக் களைப்பைத் தந்திருந்தது. கதிரையில் அமர்ந்து, கண்களை மூடியவண்ணம், பாங்கு ஓசையை அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

‘லா இலாஹ இல்லல்லாஹ்’ (Ia ilaha illallah) எனும் வரிகள் சிவராமனுக்கு மிகவும் பிடித்தவை. There is no god, but god எனும் அர்த்தம்பெறும் வரிகள் அவை.

தொழுகையின்போது இந்த வரிகளைச் சிவராமன் கேட்கும் தருணங்களில், 1971ஆம் ஆண்டு Elvis Presley பாடிய There is no god, but god எனும் பாடலினை நினைத்துக்கொள்வார். ஆழ்ந்த அர்த்தம்கொண்ட அந்தப் பாடலின் வரிகள் கீழ்க்கண்டவாறு நிறைவுறும்.

*There is no God, but God
And He knows everything to do
So just you call on Him
And He will share His love with you*

“கொர்..... கொர்.....”

“சேர்..... சேர்.....” கதிரையில் அமர்ந்தபடியே நித்திரையாகி விட்ட சிவராமனை, அவரின் தோளினைத்தட்டி செல்வகுமார் எழுப்பினார்.

3:45

வகுப்பிலுள்ள அனைவரும் உறங்கிவிட்ட பேராசிரியரையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தனர். சிவராமனைத் தட்டியெழுப்பிய, மொழியியல்துறைத் தலைவர் கலாநிதி செல்வகுமாரும் தன் இருக்கையில் சென்று அமர்ந்துகொண்டார்.

“இறைவன், ஏன் மணிவாசகரை ஆட்கொள்கிறான்?”

சிவராமன், வகுப்பிலுள்ளோரிடம் கேள்வியைக் கேட்பதன்மூலம், தான் தண்ணீர் அருந்துவதற்குரிய நேர இடைவெளியை உருவாக்கிக் கொண்டார். தண்ணீர் அருந்தித் தனது நித்திரைத் தூக்கத்தை முறித்துக்கொண்டார்!

இறைவன், ஏன் மணிவாசகரை ஆட்கொள்கிறான்?

வேலைப்பளு நிறைந்த அமைச்சரான மணிவாசகர், குதிரைப் படைக்குத் தேவையான குதிரைகளை வாங்கச்செல்கிறார். அந்தத்தருணத்திலே இறைவனிடத்து ஆட்கொள்ளப்படுதலுக் கான எந்தத் தயார்நிலையிலும் மணிவாசகர் இருக்கவில்லை. அவ்வாறு இருக்கையில், இறைவனே மணிவாசகரைத்

தன்னிடம் ஈர்த்து ஆட்கொள்கிறான், எனும் செய்தியைத் திருவாசகத்தில் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

ஈர்த்து என்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே

[சிவபுராணம் - 74 வரி]

இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்படுவதற்குரிய பக்குவம் தனக்கு இல்லாதிருந்தும், தன்னை இறைவன் ஆட்கொள்கிறான் என்பதை உணர்ந்து, மணிவாசகர் வியக்கின்றார். தன்னை, இறைவன் வந்து ஆட்கொள்வதற்கு, தான் தவம் ஏதும் மேற்கொள்ளவில்லையே என்று திகைத்துப்போய் பாடுகின்றார்.

நானேயோ தவம் செய்தேன்...?

.....

தானே வந்து எனது உள்ளம்

புகுந்து அடியேற்கு அருள் செய்தான்

[திரு ஏசுறவு - 10]

மணிவாசகர் பயணித்தபோது, அவரை வழிமறித்து இறைவன் ஆட்கொண்டான். அவ்வாறு வழிநின்று அருளிய அருளையும் தான் ஏற்கவில்லையே என்று வருந்துகிறார்.

வழிநின்று நின் அருள் ஆர்

அமுது உண்ட மறுத்தனே

[நீத்தல் விண்ணப்பம் - 5]

இறைவன் வந்து ஆட்கொண்ட சந்தர்ப்பத்திலே, மணிவாசகப் பெரு மானுக்கு, இறைவனுடன் செல் வதற்கான மனப்பக்குவம் இருக்கவில்லை என்பதனை யும் அவரே பதிவுசெய்கிறார். முதிர்ந்த அடியார்கள் இறை வனுடன் செல்லும்போது மணிவாசகர் செல்லாது தங்கி விடுகிறார்...!

பழுத்த மனத்து அடியர் உடன்

போயினர் யான் பாவியேன்

மணிவாசகர்

தான் இறைவனுடன் செல்லாதுநின்ற செயலினை எண்ணி, உருகி உருகி திருவாசகம் முழுவதிலும் அழுகிறார். இறைவனின் அந்தமில்லாத இன்பத்தினை அனுபவித்தபின்னர், உலகியல் வாழ்க்கையின் துன்பமானது, மெதுவாக அவருக்குப் புலப்படத் தொடங்குகிறது.

(03) மரக்கண்

அதுமட்டுமல்ல, இறைவனைக் கண்களால் கண்டும் காணாதது போல் உலகியலில் நின்றதால் தன்னுடைய கண்களானவை கண்களே அல்ல என்கிறார். அவை மரத்தில் உள்ள கண்களைப் போன்றவை (மரக்கண்) என்று உருவகிக்கின்றார்.

வன் பராய் முருடு ஒக்கும் என் சிந்தை

மரக்கண் என் சசனி கீரும்பினும் வனிது.

[செத்திலாப் பத்து - 4]

தன்னைப்பற்றி தானே இவ்வாறுசுறும் மணிவாசகரை இறைவன் ஏன் ஆட்கொண்டான்...!?

(04) கரைசேர்க்கும் நெப்பும் (வெள்ளம், கடல், பெருங்கடல், ஜெழ்)

சைவசமயக் கருத்தின்படி, பல பிறவிகள் எடுத்த உயிர், வினைகளைத் தீர்த்தபின், இறைவனுடன் இரண்டறக் கலப்பதே அதன் இறுதி நோக்கமாகும். மணிவாசகரோ, புல்லாகிப், பூடாகிப், புழுவாய், மரமாகிப், பல்மிருகமாகிப், பறவையாய்ப், பாம்பாகிக், கல்லாய், மனிதராய்ப், பேயாய்க், கணங்களாய், வல்லகரராகி, முனிவராய்த், தேவராய், என்று இத்தாவர சங்கமத்திலுள்ள எல்லாப் பிறப்புகளையும் எடுத்தெடுத்து, உயிர் இளைத்துப் போயிருந்தார். தொடர் பிறவிச் சுழலால் களைத்துப்போன உயிரினை உடையவர் மணிவாசகர்.

எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன்..

[சிவபுராணம் - 31]

பிறந்து பிறந்து இளைத்திருந்த மணிவாசகரின் உயிரைப் பிறவித் தொடரிலிருந்து அறுத்துக் கரையேற்றுவதற்கு, இறைவனே மணிவாசகரைத் தேடிவருகிறான்.

‘இந்த உலகியல் தரும் துன்பங்களாவன புயல்சேர்ந்த வெள்ளம்போன்றவை. அந்த வெள்ளத்திலிருந்து தப்பி மீள்வதற்கு உதவும் தெப்பமாக (படகாக) உன் தாள்களை அன்பர்கள் பற்றிக்கொண்டார்கள். நான் அந்தப்பேற்றினைத் தவறவிட்டுவிட்டேனே. ஐயோ...! இறைவனே, அந்த அன்பர்களைப்போன்று நான் உன்னுடன் வரவில்லையே... வெள்ளம் கடலாகப் பெருப்பதுபோன்று, உன்னையடையாமல் வெள்ளமாக இருந்த என் துன்பமானது பெருத்து, கடல்போன்ற துன்பமாகிவிட்டதே... துன்பக் கடலிலுள்ள பல சுழிகளில் மாட்டிக்கொண்டு சின்னாபின்னமாகின்றேனே... அதுமட்டுமா? துன்பக் கடலிலே இடைவிடாது எழும் அலைகள்போன்று, மாதர்கள் என்னை அலைக்கின்றார்கள். இது ஒருபுறமிருக்க, இந்தத் துன்பக் கடலிலே காமம் என்கின்ற சுறாமீன் என்னைத் தாக்குகின்றது. நான் உன்னுடன் வராததால் இவ்வாறு அழிகின்றேன்; என்னால் முடியவில்லை என்று மணிவாசகர் கலங்குகிறார். என்னை அன்று நீ ஆட்கொண்டதால், நீயே தான் என்னுடைய உடையாய் (உடையவன்) ஆகின்றாய். ஆகையால், நான் உந்தன் அடைக்கலமே...’ என்றும் வேண்டுகிறார்.

பொழிகின்ற துன்பப் புயல் வெள்ளத்தில்

நின் கழல் புணைகொண்டு

இழிகின்ற அன்பர்கள் ஏறினர்

வான் யான் இடர் கடல்வாய்ச்

சுழி சென்று மாதர்த் திரை பொரக்

காமச் சுறவு ஏறிய

அழிகின்றனன் உடையாய்

அடியேன் உன் அடைக்கலமே.

[அடைக்கலப் பத்து - 4]

(கழல் - தூள், புணை - தெப்பம், இழிகின்ற - கீழுள்ள மண்ணுலகம், வான் - முக்தி, திரை - அலை, சுறவு - சுறா)

இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே, புயல் வெள்ளத்திலிருந்து தப்பி ஏற உதவும் தெப்பமாக (புணையாக), இறைவனின் கழலினை (தூள்) மணிவாசகர் உருவகிக்கின்றார்.

இறைவனின் தாளினைப் பிறவித் தொடரைக் கடக்கச்செய்யும் தெப்பமாக பலர் உவமித்துள்ளனர். **திருக்குறளின்** முதலாவது

திருவள்ளுவர்

அதிகாரமான 'கடவுள் வாழ்த்தி'லே,

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்

இறைவன் அடி சேராதார்

[திருக்குறள் - 10]

எனத் **திருவள்ளுவர்** கூறியது பலரது நினைவிற்கு வரும். இக்குறளுக்கு உரையெழுதிய **பரிமேலழகர்** 'இறைவன் அடி என்னும் புணையைச் சேர்ந்தார், பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர், அதனைச் சேராதார் நீந்தமாட்டாராய் அதனுள் அழுந்துவர்' என்கிறார். அதாவது,

'இறைவனின் தாள் ஆனது, பிறவிப் பெருங்கடலிலே புணைபோன்றது' என்கின்ற, குறளிலே வெளிப்படையாகக் கூறப்படாத உவமையை, மேற்கண்டவாறு வெளிப்படுத்தி உரைத்தார்.

மேலும், உயிரானது பிறவிகள் எடுப்பதனைக் 'கடல்' என்று வள்ளுவர் உவமித்துக் கூறியதைக் 'காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய் கரை இன்றி வருதலின், பிறவிப் பெருங்கடல் என்றார்' எனப் **பரிமேலழகர்**, அழகுறத் தெளிவாக்கினார். இங்கு காரணகாரியத் தொடர்பாகப் பரிமேலழகரால் குறிக்கப்படுவது **சைவ சமயத்தின் வினைக்கொள்கையே** ஆகும். முன்னைப் பிறப்பு பின்னைப் பிறப்புக்குக் காரணமாதலும், பின்னது முன்னையதன் காரியமாதலும் வினைக்கொள்கையின் விளைவாகும். கடலிலே முன்னைய அலை பின்னைய அலையின் காரணமாதலும் பின்னையது முன்னையதன் காரியமாதலும் நாம் அறிந்ததே.

மேற்கண்ட குறளிலே அடுத்த நூட்பம், பிறவியைக் 'கடல்' என்று வெறுமனே கூறாது 'பெருங்கடல்' என்று அடைமொழி வைத்துக் குறிப்பதாகும். சைவசமயத்தின்படி பிறவிகள் எடுப்பதென்பது, கரையினைக் காண இயலாத, பெரியதொரு கடலின் நடுவிலே தத்தளிப்பதற்கு ஒப்பானது என்பதனைத் தெளிவுபடுத்தவே.

முடிவற்ற பிறவித்தொடரினைக் குறித்து பலர் பாடி யுள்ளார்கள்.

பட்டினத்தார், தான் பிறந்து பிறந்து சலித்துவிட்டேன் என்றும் தன்னைப் படைத்துப் படைத்து பிரம்மாவும் கை சலித்துவிட்டான் எனவும் பிறவித்தொடர் பற்றிப் பாடுகிறார்.

பட்டினத்தார்

மாதா உடல் சலித்தாள் வல்வினையேன் கால் சலித்தேன்
வேதாவும் கை சலித்துவிட்டானே - நாதா
கிருப்பையூர் வாழ் சிவனே, இன்னுமோர் அன்னை
கருப்பையூர் வாராமற் கா!

அருணகிரிநாதர் இக்கருத்தினை **திருப்புகழில்**
தனிப்பெரும் நடையில் கூறுப்போது, எம்
இதயங்களைத் தொட்டு எமக்கும் பிறவித்
தொடரில் சலிப்பினைத் தந்துவிடும்.

எருவாய் கருவாய் தனிலே உருவாய்
திதுவே பயிராய் ..... வினைவாகி
கிவர் போய் அவராய் அவர் போய் கிவராய்
திதுவே தொடர்பாய் ..... வெறிபோல
ஒருதாய் கிருதாய் பலகோடி யதாய்
உடனே அவமாய் ..... அழியாதே
ஒருகால் முருகா பரமா குமரா
உயிர்கா வெனவோ ..... அருள்தாராய்

(திருப்புகழ்)

அருணகிரிநாதர்

திருப்புகழில் 1307 இசைப்பாடல்கள் உள்ளன.
இவற்றுள் 1088க்கும் மேற்பட்ட சந்த வேறுபாடுகள்
இருப்பதாகக் கணித்துள்ளார்கள். அருணகிரிநாதரைத்
தவிர வேறெவரும் ஆயிரக்கணக்கான **கிசைச்சந்தங்**
களிலே பாடியதில்லை என்ற கருத்தும் உள்ளது.

மணிவாசகப் பெருமான், மேற்குறித்த 'அடைக்கலப் பத்து'
எனும் பதிகத்தில் அமைந்துள்ள பாடலிலே, பிறப்பினால்
வருகின்ற துன்பங்களை, புயல்சேர்ந்த வெள்ளமாகக்கூறி,
பின் அதன் பெருக்கத்தைக் கருதி கடலாக உருவகித்ததை
நாம் கண்டோம். 'கடல்' எனும் உவமையுடன் மணிவாசகர்
நிறுத்தவில்லை. பிறவித்தொடரினை வள்ளுவர் 'பிறவிப்
பெருங்கடல்' எனக் கூறியதைப்போன்று, மணிவாசகரும்
'பெருங்கடலா'க 'திருச்சதகப் பதிகத்திலே உவமிக்கின்றார்.

ஒருதுணையும் இன்றி, நான் தனியாகப் பெரிய கடலில்
அகப்பட்டுக்கொண்டேன்.

தனியனேன் பெரும் பிறவிப் பௌவத்து
(பௌவம் - கடல்)

பிடித்துக்கொள்ள பற்று ஒன்றும் இல்லாது, துன்பம் நிறைந்த கடல் அலைகளால் (வினைகளால்) நான் அங்குமிங்குமாக எற்றப்பட்டேன்.

எவ்வம் தடம் திரையால் எற்றுண்டு

இவ்வாறு பற்றுதல் ஒன்றும் இல்லாமல் கடலில் துன்பப்படும் என்னை, பெண்களெனும் சூறாவளிக் காற்று மேலும் கலக்கியடித்தது.

கனியைநேர் துவர்வாயார் என்னும் காலால் கலக்குண்டு

(காலால் - காற்றினால்)

இத்தகைய நிலையில், காமம் எனும் சூறா மீனினுடைய வாயினுள் நான் அகப்பட்டுக்கொண்டு, தப்புவதற்கு என்ன வழி என்று எண்ணினேன்.

காம வான்கறவின வாய்ப்பட்டு கீனி என்னே உய்யும் ஆறு ஒன்று என்று எண்ணி

அந்நேரம், ஐந்தெழுத்து (இறைவன் திருநாமம்) என்னும் தெப்பத்தைப் (புணை) பிடித்துக்கொண்டேன். இருப்பினும், தப்புவதற்கு முயற்சி ஒன்றும் செய்யாது, காமம் என்னும் சூறா மீனினுடைய வாயினுள்ளேயே கிடந்தேன்.

அஞ்சு எழுத்தின் புணை பிடித்துக் கிடக்கின்றேனை

இவ்வாறு பிறவிப் பெருங்கடலில் எற்றப்பட்டு, அல்லற்பட்டு, கலக்கப்பட்டு, கிடக்கின்ற என்னை, பேரின்பமான கரையைக் காட்டி ஆட்கொண்டனையே.....!

கரைகாட்டி ஆட்கொண்டாய் மூர்க்களேற்கே

கரை காணமுடியாத, பெரியதொரு கடலிலே, மணிவாசகர் தனியே தவிப்பதும், கடல் அலைகள் அங்குமிங்குமாக அவரை எற்றுவதும், கடற்காற்று வந்து கலக்கியடிப்பதும், சூறா மீன் அவரை விழுங்கத் தொடங்குவதும், அவர் தெப்பமொன்றைப் பிடித்து செய்வதறியாது எண்ணியபடி இருப்பதும், தெப்பத் துக்குச் சொந்தக்காரன் அவரைக் கரையேற்றுவதுமான, காட்சிகள் நிறைந்த திரைப்படமொன்றை எமது மனக்கண்ணில் ஓடவிடுகின்றார்.

தனியனேன் பெரும் பிறவிப் பௌவத்து எவ்வம்
தடம் திரையால் எற்றுண்டு பற்று ஒன்று இன்றிக்
கனியைநேர் துவர்வாயார் என்னும் காலால்
கலக்குண்டு காம வான்சுறவின் வாய்ப்பட்டு
இனி என்னே உய்யும் ஆறு ஒன்று என்று எண்ணி
அஞ்சு எழுத்தின் புனை பிடித்துக் கிடக்கின்றேனை
முனைவனே முதல் அந்தம் கில்லாமல்லல்
கரை காட்டி ஆட்கொண்டாய் மூர்க்கனேற்கே
(திருச்சதகம் - 27)

மணிவாசகரை உலகியல் பிடித்து இழுப்பதையும், இறைவன் அவரை ஆட்கொள்வதையும், உவமைகளின் ஊடாகக் காட்டும் திறம்தான் என்னே..!

தமிழ் மொழியிலே 'சிவஞானபோத மாபாடியம்' எனும் அரிய பேருரையினை, **மாதவச் சிவஞான முனிவர்** செய்தார். இவர் 18ஆம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த பேரறிஞர் ஆவார். இவர் அருளிய சிவஞானபோத மாபாடியத்தில் பல இடங்களிலே திருவாசகத்தினை மேற்கோள்காட்டி சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களை நிறுவிபுள்ளார்.

மாதவச் சிவஞான முனிவர் பிரபஞ்சத்தைப் பற்றிக் கூறுகையில் திருவாசகத்தின் 'திருவண்டப் பதிக'த்திலே வரும் பாடல் வரிகளைக் கையாண்டு விளக்கம் செய்துள்ளார். "இன்னுழை கதிரின் தன் அணுக்களே பரமானுக்களாம்" என்று பரமானுக்கு வரைவிலக்கணம் செய்வதைச் சிவஞானபோத மாபாடியத்திலே காணலாம்.

சிவஞான முனிவர் அருளிய '**அகிலாண்டேஸ்வரி பதிகத்**'திலும், மணிவாசகர் 'திருச்சதகத்தி'ல் பாடியதற்கு ஒப்பான வர்ணிப்பு ஒன்றினைக் காணலாம்.

**முன்னமலம் என்னுமொரு பேய் பிடித்து. சீருவினை
முதிர்ந்தவெளி அரவு சுற்றி.
முடியாத பிறவிக்கடலுக்குள் வீழ்ந்து, ஆசை என
மூண்டசுழி வந்து அமிழ்த்த.
மின்அனைய மாதர் எனும் மகரமீன் ஒருபுறம்
விழுங்க. ஊம்பொறிகள் ஆன**

**விறல்சுறா ஐந்தும் வந்து அங்கனும் சீழக்க. நான்
வீனிலே நைவதானேன்.
பொன்அனைய நின்னடித் தாமரை அலமால்
புகலிடம் பிறிது காணேன்
பொய்யனேன் ஆகிலும் கைவிடாது ஆளுவாய்**

உலகியல் வாழ்க்கையினால் எமக்கு ஏற்படுகின்ற துன்பங்களை, எத்துணை அற்புதமாகத் தம்மிலே ஏற்றிப் பாடியுள்ளார்கள்!

திருவாசகத்தினைத் திரும்பத் திரும்பப் படிக்கும் போது, மணிவாசகர் அருளிய உவமை உருவகங்களின் ரூபங்கள் புலப்படும். பிறப்பினால் ஏற்படுகின்ற துன்பங்களைப் 'புயல்சேர்ந்த வெள்ள'மாக உவமித்தார். பின்னர், துன்பங்களின் வீரியம்கண்டு, 'கடலாக' உருவகித்தார். வெள்ளத்தினைவிட கடல் பெரியது. 'கடல்' எனக் கூறியமையும் அவருக்குத் திருப்தியைத் தரவில்லை. பிறவிகள் எடுப்பதென்பது கடலல்ல, அது 'பெரும் பிறவி பௌவம் (கடல்)' என எடுத்தியம்பினார். ஆனால், 'பெருங்கடல்' என்கின்ற உவமையும் மணிவாசகருக்கு நிறைவினைத் தரவில்லை! இந்த மண்ணுலக வாழ்வினைப் பெருங்கடலினைவிட, ஆழமும் பெரியதுமான 'ஆழி'யாக உவமித்து 'மண்ணிடை வாழ்வு எனும் ஆழியுள் அகப்பட்டு' என்றும் பாடுகின்றார்.

**மாதவச்
சிவஞான முனிவர்**

**மையலாய் இந்த மண்ணிடை வாழ்வு எனும்
ஆழியுள் அகப்பட்டுத்
தையலார் எனும் சுழித்தலைப்பட்டு நான்
தலை தடுமாறாமே**

(அற்புதப் பத்து - 1)

வகுப்பில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த
வெள்ளைநிற பலகையிலே,

மண்ணுலகத்தில் அனுபவிக்கின்ற பிறவித்துன்பங்களுக்கு, மணி வாசகர் எடுத்துக்கொண்ட உவமைகளை 'மார்க்கர் பேனை'களின் உதவிகொண்டு சிவராமன் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதினார்.

வள்ளம் ⇨ கடல் ⇨ பெருங்கடல் ⇨ ஆழி

இவற்றிலிருந்து கரையேற்றும் தெப்பம் ⇨ இறைவனின் திருநாமம் / தாள்

கடிகாரம் 5:12 ஐக் காட்டியது. சிவராமன் தொடர்ந்தார்.

இறைவனின் திருநாமத்தைத் தெப்பமாகக்கொண்டு, முடியாத பிறவிப் பெருங்கடலிலிருந்து தான் கரையேறியதாக, மணிவாசகர் கூறியதைக் கண்டோம். ஆனால் பின்னாளில் வந்த அன்பர் ஒருவர், மணிவாசகரின் இக்கருத்துடன் முரண்படுகின்றார்!!

உலகியல் துன்பங்களிலிருந்து, எம்மைக் கரைசேர்ப்பதற்கு, இறைவன் தேவையில்லை...!, இறைவனின் தாள் தேவையில்லை...!, இறைவன் பற்றிய எண்ணம் தேவையில்லை...!, இறைவனின் திருநாமத்தை ஒத்ததேவையில்லை...!! என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார்.

மேசையின் மேலிருந்த சிவராமனின் iPhone மீண்டுமொருமுறை உதறி நின்றது. இம்முறையும் சிவராமனின் மனைவியே SMS அனுப்பியிருந்தாள்.

“பப்பாளிப்பழமும் வாங்கி வாருங்கள். நாளைக்குப் பேரப் பிள்ளைகள் வருவார்கள்....” பாட்டியின் அன்பு SMS அது. சிவராமனின் மனைவி இம்முறை தமிழிலேயே SMSஐ அனுப்பியிருந்தாள். Unicode நியமத்தின் வருகையானது கணினிமுதற் கொண்டு Smart Phone வரையிலான பல்வகைப்பட்ட கருவிகளிலே தொடர்பாடலுக்குத் தமிழைப் பயன்படுத்த வகைசெய்துள்ளது.

அந்தச் செய்தியைப் பார்த்த சிவராமன், விறுவிறுவென்று தன்னுடைய கணினியை முடினார். தன்னுடைய கைப்பையினுள் கணினிப் பொருட்களை வைக்கத்தொடங்கினார்.

“சேர்.....?”

“என்ன?”

“யார் அவர்?” செல்வகுமார் கேட்டார்.

Unicode நியம முறையை உபயோகித்து தமிழில் SMS (அறுஞ்செய்தி) அனுப்பும் வசதி

“இறைவனின் திருநாமத்தைப் பிறவிக் கடலின் தெப்பமாக உவமித்த மணிவாசகரின், கருத்துடன் முரண்படுகின்ற அறிஞர்?”

சிவராமனின் சிந்தனையோட்டத்திற்கு மீண்டும் தொடர்பு கொடுக்கப்பட்டது.

“ஓ.... அவரா....?”

பெயர் தெரியாத அறிஞர். சில வரலாற்று ஆசிரியர்கள் ‘அபியுத்தர்’ எனும் பெயரை அவருக்குக் கொடுத்துள்ளார்கள். அவர் கூறுகிறார். ‘இறைவனை நீ வழிபடத் தேவையில்லை யப்பா... திருவாசகத்தைப் படி. அதுவே உனக்குக் ‘கடவா கடல் கடக்கவல்ல தெப்பமாக’ அமையும், என்று திருவாசகத்தை உயர்த்துகின்றார்!!

சிவராமன் ‘அபியுத்தரி’ன் பாடலைப் பாடியவாறே வகுப்பை விட்டு வெளியேறினார்..!

கற்பாந்த காலம் கடவாக் கடல் கடக்கத் தெப்பமாய் வந்து எனக்குச் சேர்ந்ததே - அப்பன் உருவாசகம் கொண்டு உரைத்த தமிழ்மாலைத் திருவாசகம் என்னும் தேன்

[அபியுத்தர்]

சந்தையிலிருக்கும் அந்தப் பழக்கடையில், வழக்கத்தைவிட கூட்டம் அதிகமாக இருந்தது. அன்று வெள்ளிக்கிழமையாதலால், வாரயிறுதி நாட்களுக்குத் தேவையான பழங்களை பலர் வாங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் கடையிலே, பருவ காலங்களுக்கு ஏற்ப விளையும் அனைத்துப் பழங்களையும் வகை வகையாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

சிவராமன் அந்தப் பழக்கடையிலேதான் வழமையாகப் பழங்களை வாங்கிக்கொள்வார். அவருக்கு வேண்டிய பழங்களை அங்கு பணிபுரிபவர்களே தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுப்பார்கள். அவர்கள் கூறுகின்ற தொகையை எவ்வித பேரழுமின்றிக் கொடுத்து அவர் பழங்களை பெற்றுக்கொள்வார். வாடிக்கையாளர் என்பதால், தரமான பழங்களை அவருக்குத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுப்பார்கள். இதனால், சிவராமன் மனைவியிடம் பல தடவைகள் பாராட்டுகளையும் பெற்றுள்ளார்!

சிவராமன் அமைதியாகக் கடையின் வாயிலிலே நிற்குகொண்டார். கடையின் வாயிற்புறத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த மேசையிலே, பெரியதொரு பலாப்பழத்தினைத் துண்டுகளாக வெட்டி, ஒவ்வொரு துண்டையும் உணவு பொதிசெய்யப் பயன்படுத்தும் கண்ணாடித் தாள்களினால் அழகாகச் சுற்றி அடுக்கியிருந்தார்கள். சிவராமனின் கண்கள் பலாப்பழத்துண்டுகளைக் கண்டுவிட்டன. ஆறாவதாக வைக்கப்பட்டிருந்த துண்டைச் சுற்றியிருந்த கண்ணாடித்தாளானது சற்று விலகி, பலாப்பழம் வெளிப்பட்டுத்திரிந்தது. ஈயொன்று, பழத்தின்மேல் அமர்வதும், எழுந்து சுற்றுவதும், திரும்பி பழத்தின் மேல் அமர்வதுமாக இருந்தது.

இதனைக் கண்டதும் சிவராமனின் மனது திருவாசகத்துக்குள் நுழைந்து விட்டது.

இறைவனின் அருளினைப் பெறுவ தற்கு 'தான் தகுதியில்லாதவன்' என்பதாக, மணிவாசகர் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பற்பல உவமை களின் வாயிலாகக் கூறுகின்றார்.

பலாப்பழங்கள்

அத்துடன் தன்னுடைய மனமானது, பக்குவப்பட்ட நிலையில் இல்லை என்பதாகக் கூறிக்கொள்கிறார்.

எவையெவை மனிதனைப் பித்துப்பிடிக்க வைப்பவை என்று கூறுகையில் வைத்தநிதி என்கின்ற செல்வம், பெண்கள், பிள்ளைகள், குலம், கல்வி என்பனவெல்லாம் 'பித்து உலகம்' எனத் 'திருக்கோத்தும்பி' பதிகத்தில் பாடுகிறார். மேலும், பிறப்பு, இறப்பு என்பவை பற்றிய எண்ணங்கள் அனைத்தும் 'சித்த விகாரம்' என்கின்றார்.

வைத்தநிதி பெண்டர் மக்கள் குலம் கல்வி என்னும்

பித்த உலகில் பிறப்போடு இறப்பு என்னும்

சித்த விகாரம் கலக்கம் தெளிவித்த

[திருக்கோத்தும்பி - 6]

மணிவாசகரின் இந்த வரிசைப்படுத்தலிலே, பெண்டர் எனும் பித்தினால், மனமானது அலைந்து அல்லற்படுவதைத் திருவாசகத்தில் பல இடங்களில் வெளிப்படையாகக் குறித்துள்ளார்.

(05) பலாப்பழத்தை ஈ மொய்த்தல்

'நீத்தல் விண்ணப்பம்' பதிகத்தில் பலாப்பழத்தையும் ஈயையும் தொடர்புபடுத்திக்கூறும் உவமையொன்று உள்ளது. கடையிலுள்ள பலாப்பழத்தினை ஈ மொய்ப்பதைக் கண்டவுடன், சிவராமனுக்கு மணிவாசகரின் அந்தப் பாடல்தான் ஞாபகத்தில் வந்தது.

மான்போன்ற பார்வையுடைய பெண்களினால், கிடைக்கப் பெறும் சிற்றின்பத்தினை, பலாப்பழத்தினைத் தேடித்தேடி ஈ மொய்ப்பதைப்போன்று நான் நாடுகின்றேன். இருப்பினும், இறைவா.... என்னை நீ.... கைவிட்டுவிடாதே (விடுதிகண்டாய்) என்கிறார்.

மணிவாசக அணியழகு

**உழைதரு நோக்கியர் கொங்கைப்
பலாப்பழத்து ஈயின் ஒப்பாய்
விழை தருவேனை விடுதிகண்டாய்**

[நீத்தல் விண்ணப்பம் - 46]

நான் பெண்களிடம் சிற்றின்பத்தை நாடினாலும், நீ என்னைக் கைவிட்டுவிடாதே... என்கின்ற விண்ணப்பத்தைத் தொடர்ந்து, மணிவாசகர் இறைவனிடம் நடத்தும் உரையாடல் மிகவும் சுவையானது.

என்னை நீ கைவிட்டுவிடாதே... அவ்வாறு என்னைக் கைவிட்டு விடுவாயேயானால்,

விடிள்

நீ..., கடல் நஞ்சு உண்ட கறைக்கண்டன் என்றும்,

வேலை நஞ்சு உண் மழைதரு கண்டன்

குணமில்லாதவன் என்றும்,

குணமிலி

நீ..., என்னைப் போன்ற வெறும் மானிடன் என்றும்,

மானிடன்

அறிவு குறைந்தவன் என்றும்,

தேய் மதியன்

நீ..., ஒரு வயது முதிர்ந்த வேற்றான் (பரதேசி) என்றும்,

பழைதரு மா பரன்

எல்லோரிடத்திலும் உன்னைப்பற்றி நான் பழித்துக் கூறுவேன்.

என்று பழிப்பினையே

என்கிறார் மணிவாசகர்!! இறைவா..., நீ என்னைக் கைவிடுவாயே யானால், எல்லோரிடத்திலும் உன்னைப்பற்றி மேற்கண்டவாறு, நான் பழித்துக்கூறுவேன். ஆகவே, பலாப்பழத்தினை ஈ மொய்ப்பதைப்போன்று, நான் பெண்களை நாடினாலும், நீ என்னைக் கைவிடக்கூடாது.

இவ்வாறு மணிவாசகர், இறைவனை உரிமையுடன் எச்சரித்து

மணிவாசகர்

விநோதமான வேண்டுகலை முன்வைக்கும் பாடல் சிவராமனுக்கு மிகவும் பிடித்த பாடல்களில் ஒன்று.

**உழை தரு நோக்கியர் கொங்கைப்
பலாப்பழத்து ஈயின் ஒப்பாய்
விறை தருவேனை விடுதிகண்டாய்
விடின் வேலை நஞ்சு உன்
மழைதரு கண்டன் குணம் இலி
மானிடன் தேய் மதியன்
பழைதரு மா பரன் என்று என்று
அறைவன் பழிப்பினையே.**

[நீத்தல் விண்ணப்பம் - 46]

மணிவாசகரின் விநோதமான வேண்டுகலை இறைவன் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்....!! இல்லாவிடில் மணிவாசகரின் சித்தமலத்தை அறுத்து, அவரை சிவமாக்கியிருக்கமாட்டாரே.

உலகியலில் மாதர்களினால் தான் அல்லலுறுவதை பல உவமைகளில் நுணுக்கமாகப் பதிவுசெய்கிறார்.

(06) தீயினுள் புகும் விட்டில் பூச்சி

பெண்களால் தான் ஈர்க்கப்படுவதை 'தீயினுள் புகும் விட்டில் பூச்சி' என்று பாடுவார். தீ சுடுகின்றது என்று அறிந்தும் மீண்டும் மீண்டும் தீயினுள் சென்று இறுதியில் அழியும் விட்டில் பூச்சி என்கின்ற உவமையின் பொருத்தம்தான் என்னே..!

**செழிகின்ற தீப் புகு விட்டிலின்
சில் மொழியாரில் பல் நாள்
விழுகின்ற என்னை விடுதிகண்டாய்**

[நீத்தல் விண்ணப்பம் - 5]

(07) ஆற்றினால் அரிக்கப்படும் ஆற்றங்கரை மரம்

பெண்களிடம் கொண்ட காமத்தை ஆறாகவும் தம்மை ஆற்றங்கரையிலுள்ள மரமாகவும் மெய்யுணர்வை அம்மரத்தின் வேராகவும் தாம் காமத்தினால் பிறவித்துன்பத்தில் வீழ்ந்து வருந்துதலை அவ்வேர் ஆற்றுநீரால் அரிக்கப்பட்டு அம்மரம் ஆற்று வெள்ளத்தில் வீழ்தலாகவும் உருவகஞ் செய்கிறார்.

கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்று அறியும் ஆகிய

ஐம்புலன்களும் கணிகையர் இன்பத்தை நாடுவதாகக் கூறுகிறார்.

காருறு கண்ணியர் ஐம்புலன்

ஆற்றங்கரை மரமாய்

வேர் உறுவேனை விடுதிகண்டாய்

[நீத்தல் விண்ணப்பம் - 3]

‘இவ்வாறெல்லாம் மாணிக்கவாசகர் உலகியலில் அல்லற்பட் டாரோ.....!’ வெளிப்படையாகக் கேட்காவிடினும், திருவாசகத்தைப் படிக்கின்ற சிலரது மனதின் ஓர் ஓரத்திலே இந்தக்கேள்வி அமர்ந்துகொள்ளும். பேராசிரியர் **காத்திகேச சிவத்தம்பி** இதைத் கீழ்க்கண்டவாறு தெளிவுபடுத்துகிறார் என்பதாக **நால்வர் வாழ்வும் வாக்கும்** எனும் நூல் பதிவுசெய்கிறது.

“மணிவாசகப் பெருமானுக்கு அக அலைச்சலாகவே இருந்த

இவ்வுணர்வினை நாம் புறத்தினைப்பாகக் கொள்ளவேண்டியதில்லை”

கடையிலுள்ள பலாப்பழத்தை மொய்த்துக்கொண்டிருக்கும் அந்த ஈயினைச் சிவராமன் தொடர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அந்த ஈயினால் மீளமுடியவில்லை; சுற்றிச் சுற்றிப் பலாப்பழத் தையே மொய்த்துக்கொண்டிருந்தது. சிவராமனின் மனமும் பலாப் பழத்தை ஈ மொய்ப்பதுபோல, திருவாசகத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி மொய்த்துக்கொண்டிருந்தது.

திருவாசகம் அலைகின்ற மனதிற்கு ஓய்வளிக்கும் மருந்தாகப் பலர் கருதுகின்றார்கள்.

“என்ன சேர் வேணும்?” கடைக்காரன் சிவராமனிடம் வினவினான்.

“பலாப்பழம்”

“பலாப்பழம் மட்டும் போதுமா? வேறு பழங்கள் ஏதும் வேண்டாமா?”

சிவராமன், கடைக்காரன் கூறிய பணத்தொகையைக் கொடுத்து பலாப்பழத்துண்டுகளையும், பெரியதொரு வாழைப்பழச் சீப்பினை யும் பெற்றுக்கொண்டார். நாளை மகளின் குடும்பம் வருவதால், சிவராமன் சற்றுத் தாராளமாகவே வாங்கிக்கொண்டார்.

அடுத்தது சுரைக்காய் வாங்கவேண்டும். மரக்கறிகள் உள்ள பகுதிக்குச் சென்றார்.

மலிவு விலையில் கிடைக்கும் சுரைக்காயானது, உடம்பில்

சுரைக்காய்கள்

கொழுப்பைக் கரைப்பதிலும் சிறுநீரகங்களைப் பாதுகாப்பதிலும் பங்கு வகிக்கின்றது. மரக்கறிக்கடையொன்றில் பிஞ்சுச் சுரைக்காயொன்றைத் தெரிந்தெடுத்த சிவராமனுக்கு, அவரின் மனைவி பிஞ்சுச் சுரைக்காயைப் பருப்புடன் சேர்த்துச் சமைக்கும் சுவை நினைவில் வந்தது.

“ஹலோ புரொபசர்...”

“ஹலோ சரவணன்..” சரவணன் பல்கலைக்கழகத்தின் நனோ டெக்னொலொஜி (Nano Technology) துறையில்

பணிபுரியும், ஓர் இளம் விரிவுரையாளர்.

“என்ன புரொபசர்..., இண்டைக்குத் திருவாசக வகுப்பினைத் தொடங்கியுள்ளீர்கள்போல. எங்கட டிபாட்மெண்டிலிருந்தும் இரண்டு மாணவர்கள் வரப்போவதாகக் கூறினார்கள்”

“அப்படியா...! நல்லது. இன்றைக்கு **ஐம்பத்தாரு**பேர் வந்திருந்தார்கள். உங்கள் மாணவர்களும் வந்திருக்கக்கூடும்”

சிவராமன் காசைக் கொடுத்து சுரைக்காயை வாங்கிக் கொண்டார்.

“திருவாசகத்தில் என்ன படிப்பிக்கின்றீர்கள்?”

கடைக்காரனிடம் சுரைக்காயைப் பெற்றுக்கொண்டு இருவரும் சந்தைக்கு வெளியே நடந்தார்கள். சரவணனும் மரக்கறி வாங்கியிருந்தார். சரவணனின் இடது கரத்தில் மரக்கறிப் பையானது தொங்கியது.

“‘திருவாசகத்திலே மணிவாசகர் கையாளும் உவமை உருவகங்கள்’ என்று தலைப்பு கொடுத்துள்ளேன்”

“என்ன சேர்.. Quantam Machanics, Information Technology, Nano Technology, Digital World என்று போய்க்கொண்டுள்ள இந்த காலத்திலேயும் திருவாசகத்தைப் புரட்டிக்கொண்டிருக்கின்றீர்கள்...?!”

சிவராமன், சரவணனின் கண்களைப் பார்த்தார். சிவராமனின்

மணிவாசக அணியழுதம்

மனத்தினைப் புண்படுத்தும் நோக்கத்துடன் சரவணன் இதனைக் கேட்கவில்லை. உண்மையை அறிந்துகொள்ளும் நோக்குடனேயே கேட்கிறார், என்பதனை உணரக்கூடியதாக இருந்தது.

(08) துளையிடப்படாத சுரைக்காய்

“சரவணன்..., திருவாசகத்திற்காக வாதிடுவதோ அல்லது திருவாசகத்தைப் பாதுகாப்பதோ எனது நோக்கமன்று. என்னால் அது இயலாததும்கூட. உங்கள் கேள்விக்கான விடையை, நீங்களே தேடியுணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். திருவாசகம் ஓர் அனுபவ நூல். நீங்கள் உங்களைத் திறந்துகொண்டால் திருவாசகத்தை உள்வாங்கலாம்.”

“புரியவில்லையே...?”

சிவராமன், தான் வாங்கிய சுரைக்காயை எடுத்து சரவணனின் கையில் கொடுத்தார்.

“இந்தச் சுரைக்காயைப் பார்த்தீர்களென்றால் நான் கூறுவது உங்களுக்குப் புரியும். இந்தச் சுரைக்காயைப் பற்றிக்கூட மணிவாசகர் கூறியுள்ளார்.”

சரவணன், தனது வலதுகரத்திலே திணிக்கப்பட்ட சுரைக்காயைப் பார்த்தார்.

“சுரைக்காயைச் சமைப்பதுபற்றித் திருவாசகத்திலே ஏன் பாடப் பட்டுள்ளது?”

சிவராமன் அமைதியாகச் சிரித்தார்.

“சுரைக்காயானது ஒரு வெப்பமண்டலத் தாவரமாகும். இதன் தாவரவியல் பெயர் *Lagenaria Siceraria*. உலகில் மனிதனால் பயிரிடப்பட்ட முதல் தாவரங்களுள் சுரைக்காயும் ஒன்று. தொடக்கத்தில் இது உணவுக்காகப் பயிரிடப்படவில்லை. ஆரம்ப காலங்களில், கொள்கலன்களாகவே சுரைக்காய்கள் பயன்பட்டன. முற்றிய சுரைக்காயின் ஒடுங்கிய மேல்புறத்தினை வட்டமாக வெட்டிநீக்கி, அதன் உட்புறத்தைக் கோதி எடுத்தபின் அதனை நீர் கொள்ளும் குடுவையாகப் உபயோகிக்கும் வழமை இருந்திருக்கின்றது. தற்காலத்தில் செய்யப்படும் கூஜாக்களும் இந்தச் சுரைக்காயின் வடிவை ஒத்திருப்பதைக் காணலாம்.”

சரவணன், தனது இடது கையில் இருந்த மரக்கறிப் பையினைக் கீழே வைத்துவிட்டு, இரண்டு கைகளினாலும் சுரைக்காயை மெதுவாகத் தடவிப்பார்த்தார்.

“உங்கள் கையிலே இருப்பது மேற்புறம் துளையிடப்படாத சுரைக்காய். துளையிடப்படாத சுரைக்காயினால் ஒன்றினையும் உள்வாங்கவோ அல்லது உள்ளகத்தே கொள்ளவோ முடியாது. துளையிடப்படாத சுரைக்காயினால் நீரை மொண்டு எடுக்கவும் இயலாது. இத்தகைய துளையிடப்படாத சுரைக்காயாகத் திருவாசகத்திலே மணிவாசகர் தன்னை உவமித்துக் கொள்கிறார்.”

‘ஏன்?’ என்று சரவணன் கண்களால் கேட்டார்.

“மணிவாசகர் கூறுகிறார், இறைவா..., நான் துளையிடப்படாத சுரைக்காயைப் போன்றவன். உன்னுடைய திருவருளை உள்வாங்கவோ, உள்வாங்கி என்னகத்தே கொள்ளவோ இயலாத துளையிடப்படாத சுரைக்காயை ஒத்தவன். அவ்வாறு இருந்தும், என்னிடம் நம்பிக்கை வைத்து, அருள் செய்ய நீ வந்துள்ளாயே...! என்னுள்ளே புகுந்த உன்னை, நான் உணர்ந்து உருகிப்பெருகவல்ல உள்ளம் எனக்கு வேண்டும். அத்தகைய உள்ளத்தினை நீ எனக்கு அருளும் காலம் என்று வருமோ...? என்று வேண்டிநிற்கிறார்...”

நான் ஓர் தோளாச் சுரை ஒத்தால்

நம்பி இத்தால் வாழ்ந்தாயே

உனே புகுந்த உனை உணர்ந்தே

உருகிப் பெருகும் உள்ளத்தைக்

கோனே அருளுங் காலம் தான்

கொடியேற்கு என்றோ கூடிவதே

(பிரத்தனைப்பு - 11)

நாங்களும் துளையிடப்படாத சுரைக்காயைப் போன்று இருந்தால், திருவாசகத்தை எம்மால் உள்வாங்க முடியாது. எங்களைத் திறந்துகொண்டால் திருவாசகத்தை உள்வாங்கலாம். திருவாசகத்தினூடாக இறைவனையும் உள்வாங்கலாம்.”

கார் பார்க்கிலே நிறுத்தப்பட்டிருந்த தனது காரில் சிவராமன் ஏறிக்கொண்டார். Hybrid தொழில்நுட்பத்தில் அமைந்த அந்தக் காரினை முடுக்கி ஓட்டத் தொடங்கினார். ஓட்டுநர் பக்கத்திலுள்ள கண்ணாடியைக் கீழிறக்கி, சரவணனை நோக்கிக் கையசைத்தார். சரவணன் சுரைக்காயை தனது வலக்கையில் பிடித்தவண்ணம், இடது கையால் கையசைத்தார்.

சிவராமன், வீட்டை நோக்கிக் காரினை ஓட்டிச் சென்றாலும், அவர் சிந்தனை முழுவதும் சரவணன் கேட்ட கேள்வியைச் சுற்றிய வண்ணமே இருந்தது. தற்போது காணப்படும் அபரிமிதமான தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியானது, மனிதர்களின் வாழ்க்கையை இயந்திரமயமாக்கி, மனிதர்களையும் இயந்திரமயமாக்கும் போக்கினைச் சிவராமன் கவனித்துவருகிறார்.

தற்போதய கணினி இலத்திரனியல் வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்கு வகிக்கும் Intel கம்பனியைத் தொடங்கியவர்களில் Gordon E. Moore என்பவரும் ஒருவர். இவரினால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட (Moore's Law - 1965) எதிர்வுகூறலின்படி, இரண்டு வருடங்களுக்கு ஒருமுறை இலத்திரனியலின் செயற் திறனானது, முன்னையதன் இருமடங்காகிறது. Moore கூறியதைப்போன்று, இலத்திரனியலின் செயற்திறனானது, 1965ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இன்றுவரை, ஒன்று இரண்டாகி, இரண்டு நான்காகி, நான்கு எட்டாகி, எட்டு பதினாறாகி எனப் பல மடங்குகளாக அதிகரித்துவருவதைத் தகவல்கள் உறுதிசெய்கின்றன.

இலத்திரனியலின் செயல் திறனானது அதிகரிக்க... அதிகரிக்க, கருவிகளின் செயற்திறனும் அதிகரிக்கின்றது. நாம் இன்று, உள்ளங்கையில் கொண்டுதிரியவல்ல கைப்பேசியானது, சில வருடங்களுக்கு முன்னர் பாவித்த கணினியிலும் அதிக திறனைக்கொண்டு, பலதரப்பட்ட வேலைகளையும் செய்யக்கூடியதாக இருப்பது, எமக்குத் தெரிந்ததே.

தொழில்நுட்பம், கணினி, தகவல் தொழில்நுட்பம், இணையம் போன்றனவற்றின் விளைவுகள் அனைத்தும் மனிதனுக்குக் கருவிகளாக அமையவேண்டுமேயன்றி, மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளாக அமைந்துவிடக்கூடாது, என்பது சிவராமனின் கொள்கை.

சில நாட்களுக்கு முன்னர் பல்கலைக்கழகத்தில் நடந்த சம்பவமொன்றைச் சிவராமன் நினைத்துக்கொண்டார். இளம்

விரிவுரையாளர் ஒருவர் மலேசியா சென்று திரும்பியிருந்தார். அவர் மலேசியாவில் புதிதாகக் கொள்வனவு செய்த HTC (High-Tech Computer) கைப்பேசியைப் பற்றித் தன் சக விரிவுரையாளர்களுக்கு விளக்கம் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார்.

“இதில் 128 GB மெமரி (Memory) உள்ளது”

“இரண்டு லென்சைக் (Duo Lens) கொண்ட கமெராவுள்ள புதிய டெக்னொலொஜி”

“கமெராவால் படம் பிடித்து, அந்தப் படத்தை இதிலேயே எடிட் செய்யலாம்”

“ஓடிக்கொண்டிருக்கின்ற கார் ஒன்றினைக்கூட, கலக்கமில்லாமல் தெளிவாகப் படம் பிடிக்கலாம்”

“டோச், திசையறிகருவி, GPS எல்லாம் இருக்கின்றது”

இதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சிவராமன், அவர்களின் அருகிலே வந்தார். சிவராமனைக் கண்ட அந்த இளம் விரிவுரையாளர், தனது புதிய ‘போனை’ச் சிவராமனின் கையில் கொடுத்து, மீண்டும் ஒவ்வொன்றாகப் பெருமிதத்துடன் கூறிக்கொண்டு வந்தார். எல்லா வற்றையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சிவராமன்,

“இந்தப் போனில், போன் பேசலாமோ...?” என்று கேட்டார்...!!

இந்தத் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியானது வயதானவர்களையும் விட்டுவைக்கவில்லை. ‘டச் ஸ்கிரின்’ (Touch Screen) போன்களின் வரவு, வயதானவர்களுக்கு ஒரு பெரிய பரீட்சையாகவே அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். தாத்தாமார்களும், பாட்டிமார்களும் ‘டச் ஸ்கிரின்’ போன்களை வைத்துக்கொண்டு, அவர்கள் படுகின்ற அவஸ்தைகள்தான் எத்தனை எத்தனை...! போனில், ஒன்றைத் திறக்க இன்னொன்று திறக்கப்படுவதும், அவர்களுக்குத் தெரியாமலே அவர்களின் விரல்கள்பட்டு தொலைபேசி அழைப்புகள் ஏற்படுவதும், என அனேக சுவையான சம்பவங்களைச் சிவராமன் நினைத்துக்கொண்டார்.

தொழில்நுட்பக் கருவிகளை எதற்காகப் பயன்படுத்துகின்றோம் என்ற தெளிவு இல்லாமல், பிறர் பயன்படுத்துவதைப் பார்த்தும், புதிதாக வெளிவரும் கருவிகளைக் கண்டு, அவற்றின் பின்னால் அனைவரும் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

(09) ஊர்ப் பசு மலைக்க குருட்டுப் பசு மலைத்தல்

பசுக்கள் மேய்புலத்திலிருந்து திரும்பி வீட்டையடையும்போது, வீடு நெருங்கியதை அறிந்து கதறும். அந்தப் பசுக்கூட்டத்திலிருக்கும் கண்ணில்லாத பசுவானது, வீடு வந்ததை அறிந்துகொள்ளாது. இருப்பினும் கண்ணுடைய பசுக்கள் கதறுவதைக் கேட்டுத் தானும் கதறும். ஆனால் ஊர் பசுக்களைக் கேட்டுக் கதறும் குருட்டுப் பசுவின் கதறலானது, வீடு வந்ததை உணர்ந்ததால் கதறுவது அன்று. வீடு வந்ததால் கதறுகின்றதா? மேய்ச்சலுக்காக கதறுகின்றதா? அல்லது தண்ணீருக்காக கதறுகின்றதா? என்று உணராமல் ஊர்ப் பசுக்கள் கதறுவதால் தானும் கதறும்.

இதனை 'ஊர்ப்பசு மலைக்க குருட்டுப் பசு மலைத்தல்' என்று உவமித்துக் கூறுவர். இக்காலத்திலே மக்கள் தொழில்நுட்பத்திற்குப் பின்னால் ஓடும் ஓட்டமும் இதே போன்றதுதான்.

மணிவாசகரும் இந்த உவமையைக் கையாண்டுள்ளார்.

'இறைவா.... மெய்யடியார்கள் உன் அன்பினை உணர்ந்து உன்னிடம் வந்தடைந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டதும், எனக்கும் அவர்களுக்குக் கிடைத்ததுபோன்று, உன் அன்பு கிடைக்க வேண்டும், என வேண்டுகின்றேன். ஆனால், இதனை நான் உணர்ந்து விண்ணப்பிக்கவில்லை. ஏனெனில், நான் இன்னமும் உலகியலில் நின்றபடியுள்ளேன். உன்னுடைய அன்பினை எண்ணி அழுகின்றேன் அல்லன். அவர்களுக்குக் கிடைத்ததால் எனக்கும் கிடைக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகிறேனேயன்றி, உன் அன்பினை உணர்ந்தவனல்லன். இந்நிலையானது 'ஊர் ஆ மலைக்கக் குருட்டு ஆ மலைத்தது' போன்றது.' என்கிறார்.

பேரா உலகம் புக்கார் அடியார்

புறமே போந்தேன் யான்

ஊர் ஆ மலைக்கக் குருட்டு ஆமலைத்து இங்கு

உன் தான் இனை அன்புக்கு

ஆராய் அடியென் அயலே

மயல் கொண்டு அழுகேனே

[திருச்சதகம் - 87]

இந்த உவமையானது, தமிழிலே பலரால் பல இடங்களில் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். திவ்யபிரபந்தத்தில் நம்மாழ்வார் பாடிய பாடலொன்றில், இவ் உவமையானது மணிவாசகர் கூறியதை ஒத்த

சந்தர்ப்பத்தில், கையாளப்பெறுவதைக் காணலாம்.

நம்மாழ்வார் கூறுகிறார், 'திருமாலே..., நீலநிறம் செறிந்த திருமேனியையும் செந்தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களையு முடைய உனது திருவடித்தாமரை மலர்களை, வைதிகர்கள் தாமே உண்மையான நெறியால் தம் தலைமேற்கொண்டு வணங்கும்படியான தன்மையுடையவர்கள். ஆனால் யானும் உன்னைத் துதிக்கும்பேறு கண்டேன். இந்நிலையானது 'ஊர் ஆ மிலைக்கக் குருட்டு ஆ மிலைத்தது' போன்றது.'

**மைப்படி மேனியும் செந்தாமரைக் கண்ணும் வைதிகரே.
மெய்ப்படியால் உன் திருவடி சூடும் தகைமையினார்.
எப்படி ஊர் ஆ மிலைக்கக் குருட்டு ஆ மிலைக்கும் என்னும்
அப்படி யானும் சொன்னேன். அடியேன் மற்று யாதென்பனே?**
[திவ்ய பிரபந்தம் - 2571]

குருட்டு ஆ

திவ்யப்பிரபந்தம் எனக்குறிக்கப்படும் இலக்கியமானது, கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 9 ஆம் நூற்றாண்டுக்குள், 12 ஆழ்வார் களால் இயற்றப்பட்ட பாடல்கள் ஆகும். திவ்யபிரபந்தப் பாடல்களை, 10ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த **நாதமுனிகள்** என்பார் '**ஆழ்வார்கள் அருளிய செயல்கள்**' எனத் தொகுத்தார். பின்னர் வந்த **மணவாளமாமுனிகள்**, நாதமுனிகள் தொகுத்த ஆழ்வார்களின் பிரபந்தத்தோடு, **திருவரங்கத்தமுதனார்** செய்த **கிராமானுச நூற்றந்தாதியும்** (108 பாசுரங்கள் கொண்டது) சேர்த்து '**நாலாயிர (4000) திவ்ய பிரபந்தம்**' என அழைக்கும்படி அருளினார். 'திவ்ய' எனும்சொல் 'தெய்வத்தன்மை பொருந்திய' என்றும், 'பிரபந்தம்' எனும்சொல் 'பலவகைப் பாடல்களின் தொகுப்பு' என்பதனையும் குறிக்கும். இந்தப்பாடல்கள் அனைத்தும் திருமாலையும், அவரது பல்வேறு அவதாரங்களையும் குறித்து அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் பெரும்பாலானவை பண்ணுடன் பாடக்கூடிய இசைப் பாடல்களாகும்.

கார் வந்த சப்தம்கேட்டு சிவராமனின் மனைவி வாயிற்கதவினைத் திறந்தாள். அவர் காரை கராஜில் நிறுத்தினார். மனைவி, அவருடன் சேர்ந்து காரிலிருக்கும் பைகளை எடுத்துக்கொண்டாள்.

“இந்தா... பலாப்பழம்” பலாப்பழத்துண்டுகள் உள்ள பையினை, சிவராமன் ஆசையுடன் மனைவிக்குக் கொடுத்தார். மனைவி புன்னகையுடன்

மணவாளமாமுனிகள்

வாங்கிக்கொண்டாள்.

“பப்பாப்பழம் வாங்கவில்லையா...?”

“நீ பலாப்பழம்தானே கேட்டாய்...!” சிவராமன் குழப்பத்துடன், மனைவி அனுப்பிய SMS ஐப் பார்த்தார். அதில் பப்பாப்பழம் என்றே இருந்தது..!!

சிவராமனின் மனைவி, அதனைத் தொடர்ந்து ஒன்றும் பேசவில்லை. மரக்கறிப் பைகளை எடுத்துக்கொண்டு அடுக்களைக்குள் சென்றாள். சிவராமனுக்குப் பழக் கடையில் தான்கண்ட ஈயின்மேல் கோபம் கோபமாக.. வந்தது.

“சுரைக்காயும் வாங்கவில்லையா...” அடுக்களையி லிருந்து, மனைவியின் குரல்மட்டும் வந்தது.

சிவராமனின் மனக்கண்ணில், சுரைக்காயுடன் சரவணன் நிற்கும் காட்சி!!

“பல கடைகளில் தேடிப்பார்த்துவிட்டேன். சரவண... னும்... சொன்னான் இண்டைக்கு சுரைக்காய் எங்கேயும் இல்லை யெண்டு... நாளைக்குக் காலையில் சந்தைக்கு வருமாம். நாளை காலை சந்தைக்குச்சென்று, பப்பாளிப் பழமும், சுரைக்காயும் வாங்கி வருகின்றேன்.” சிவராமன் மென்று விழுங்கினார்.

“.....”

சிவராமன் விரும்பாத அமைதி அது.

“எந்தச் சரவணன்....?” மீண்டும் குரல்மட்டும் அடுக்களையி லிருந்து.

“நனோ டெக்னோலொஜி, லெக்சரர்”

“.....”

மீண்டும், சிவராமன் விரும்பாத அமைதி.

“ணங்... ணங்...” இம்முறை அடுக்களையிலிருந்து மனைவியின் குரல் வரவில்லை. நிலத்தில் தேநீர்க் குவளையொன்று உருளும் சப்தமே வந்தது..!!

திருமால்

“தா... தா... தா... தா...”

ஒரு வயது பூர்த்தியான சிவராமனின் பேர்த்தி, அவரின் வலது கைவிரல்களைப் பிடித்தபடி தத்தித் தத்தி நின்றுகொண்டிருந்தாள். சிவராமனின் மனைவி தேநீர் கொண்டுவந்து கணவரின் அருகில் வைத்துவிட்டுச் சிரித்தாள்.

“கேட்டாயோ...? பேத்தி என்னைத் ‘தாத்தா’ என்கிறாள்” தன் மனைவியிடம் சிவராமன் பெருமையடித்துக்கொண்டார்.

சிவராமன் தம்பதிகளுக்கு ஆணும்பெண்ணுமாக இரண்டு பிள்ளைகள். அவரின் மகளுக்கு ஆறு வயதில் ஓர் ஆண் பிள்ளையும், ஒரு வயதில் ஒரு பெண்பிள்ளையுமாக இரு குழந்தைகள். சிவராமனின் மகனுக்கும் மூன்று வயதில் ஓர் ஆண் பிள்ளை இருக்கிறான். வாரவிடுமுறைக்கு மகளின் குடும்பத்தினர் மாத்திரமே வந்திருந்தார்கள். ஒரு வயதுப் பெண்குழந்தையே சிவராமன் தம்பதிகளின் முதலாவது பேர்த்தி. அவள், அந்தத் தம்பதியினரை அதிகம் ஈர்த்திருந்தாள்.

“தா... தா...” தாத்தாவின் கைவிரல்களைப் பேர்த்தி விடுவதாக இல்லை.

“அப்பா, அவள் ‘தாத்தா’ என்று உங்களைக் கூப்பிடவில்லை..! உங்களின் மோதிரத்தைத் தா... தா... என்கிறாள்” மனைவி, சிவராமனின் பாசக்கண்களை மூடினாள். அவரது அறுபத்தாறு வயதான காதினை செல்லமாகத் திருகிவிட்டு அடுக்களைக்குள் சென்று மறைந்தாள். சிவராமனின் மனைவிக்குப் பிள்ளைகளின் குடும்பம் வந்துவிட்டால் இருப்புக்கொள்ளாது. வகைவகையான உணவுகளை எந்தெந்த நேரத்திற்குக் கொடுக்கலாம் என்ற திட்டங்கள் அவளின் மனதிற்குள் ஓடத்தொடங்கிவிடும்.

சிவராமன் தன் மோதிரத்தைக் கழற்றிக் குழந்தையிடம் கொடுத்தார். மோதிரத்தை வாங்கிய குழந்தை நிலத்திலே அமர்ந்து கொண்டார். சிவராமனும் நிலத்திலே அமர்ந்தபடி மனைவி தந்த தேநீரைப் பருகத்தொடங்கினார். பேர்த்தியின் மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. மோதிரத்தைத் தரையில் குத்தும்போது ஏற்படும் 'ணங்' என்னும் ஓசை அவளுக்குப் பெரும் புதினமாக இருந்தது. தொடர்ந்தும் மோதிரத்தை நிலத்தில் குத்திக்குத்தி தனது பொக்கை வாயினால் தாத்தாவைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். தாத்தாவும் குழந்தை யாகச் சிரித்தார்.

“தா...த்...தா..” பேர்த்தி, இப்பொழுது சிவராமனையே ‘தாத்தா’ என்று அழைத்தாள்.

“இப்போது கேட்டாயா...? தாத்தா என்றே கூப்பிட்டாள்” பேர்த்தி யுடன் முன்னறையில் இருந்தபடி அடுக்களை நோக்கிச் சிவராமன் சத்தமிட்டார்.

“ஓம்.... ஓம்...” சிவராமனுக்கான மனைவியின் பதில் கிடைத்தது..!

“ணங்... ணங்..” மோதிரம் சளியத்தொடங்கியது.

“ணங்... ணங்.... ணங்....”

“கையில் என்னப்பா வைத்திருக்கிறாள்...?” குளியல் அறையி லிருந்து வந்தபடி சிவராமனின் மகள் கேட்டாள். குழந்தையின் கையிலிருந்த மோதிரம் தாயின் கண்ணில் பட்டுவிட்டது. மோதிரத் தின் நெளிவைப் பார்த்த சிவராமனின் மகள் பதறிப்போய் அதனைப் பறித்து சிவராமனிடம் கொடுத்தாள்.

குழந்தை வீரிட்டு அழத்தொடங்கியது.

“ஏனப்பா மோதிரத்தைக் கொடுத்தனீங்கள்?, பாருங்கோ தங்க மோதிரத்தை நெளித்துப்போட்டாள்.” சிவராமனின் பதிலுக்காகக் காத்திருக்காமல் குழந்தையைத் தூக்கித் தன் இடுப்பில் வைத்தபடி, சிவராமனின் மகள் அடுக்களைக்குள் சென்றாள். தாயின் இடுப்பில் சிறைப்பட்ட குழந்தை, ‘வீல்...’ என்று கத்தியபடி சிவராமனின் கையிலிருக்கும் மோதிரத்தையே பார்த்தது.

சிவராமன் வாடிப்போனார்.

குழந்தை அழும்சத்தம் தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. தாயின் எந்த நடவடிக்கையும் குழந்தையின் அழுகையை

நிறுத்துவதாகத் தெரியவில்லை. சிவராமனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. மோதிரத்தை எடுத்துக்கொண்டு அடுக்களைக்குள் சென்றார்.

“நல்ல பழக்கம் பழகியிருக்கிறாள். எதற்கெடுத்தாலும் அழுவது. அமுதமுதே எல்லாவற்றையும் சாதித்துவிடுகிறாள்..” சிவராமனின் மகள், தன் தாயிடம் முறையிட்டுக்கொண்டாள். சளிந்த மோதிரத்தைக் கையில் பிடித்தபடி அடுக்களை நோக்கிச்சென்ற சிவராமன், மகளின் முறைப்பாட்டைக் கேட்டதும் சட்டென்று நின்றுவிட்டார்.

மணிவாசகரும் இப்படித்தானே...! திருவாசகம் முழுவதும் அமுதமுதே இறைவனை அடைந்துவிட்டார்.

தான் தகுதியில்லாதவன் ஆயினும் திருப்பெருந்துறையிலே இறைவன் குருவாக வந்து தன்னை ஆட்கொண்டான் என்பதை மணிவாசகர் உணர்ந்துகொள்கிறார். இருப்பினும் திருப்பெருந்துறையில் இறைவனைத் தொடர்ந்து ஏனைய அடியவர்கள் செல்கையில், தான் தொடர்ந்து செல்லாமல் நின்றுவிடுகிறார். தான்செய்த பெரும் தவறை எண்ணி எண்ணிக் கதறியழுகிறார்.

இறைவனை வேண்டி உண்மையான அன்புடன் அழுகின்ற தொண்டர்களுக்கு இறைவனின் மலர்ச்சேவடி கிட்டுவது உறுதி என்பதை மணிவாசகர் தெரிந்திருந்தார். அதனைச் ‘சென்னிப் பத்து’ பதிகத்திலே எமக்கும் தெரிவிக்கின்றார்.

தாய் மலர்க்கண்கள் நீர்மல்கும் தொண்டர்க்கு வழுவிலா மலர்ச்சேவடி
[சென்னிபத்து - 8]

நாங்கள் எத்தன்மையானவர்களாக இருந்தாலும், இறைவனை எண்ணி உண்மையான அன்போடு அமுதால் இறைவனை அடையலாம் என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்திருந்த மணிவாசகர், இறைவனை அடைவதற்கு அமுதலைத் தன்னுடைய சாதனமாக்கிக்கொள்கிறார்.

யானே பொய் என் நெஞ்சும்
பொய் என் அன்பும் பொய்
ஆனால் வினையேன் அமுதால்
உன்னைப் பெறலாமே

[திருச்சதகம் - 90]

மணிவாசகரின் தெளிவு வியப்பைத் தருகிறது. ‘நான் பொய்யன். நான் வினையேன்தான். ஆனால் அமுதால் உன்னைப் பெறலாம் என்பது உண்மையல்லவோ..!’ என்று இறைவனிடம் மன்றாடுகிறார்.

‘இறைவனைப் பெறலாமே’ என்று கூறாமல் ‘உன்னைப் பெறலாமே’ என்று இறைவனை முன்னிலைப்படுத்தி இறைவனிடத்திலேயே கூறுவது மணிவாசகரின் துணிவு. அதுமட்டுமன்றி ‘உன்னைப் பெறலாமே’ என்று கூறாமல் ‘உன்னைப் பெறலாமே’ என்று தேற்ற ஏகாரத்துடன் (மே = ம் + ஏ) உறுதிப்பட இறைவனிடமே கூறுவது மணிவாசகரின் தனித்துவம்.

திருவாசகத்தின் அடிநாதமாக அமைவது மணிவாசகரின் ஏக்கத்தையும், தவிப்பையும் வெளிப்படுத்தும் அழகையும் கதறலுமே.

மணிவாசகருக்கு ‘**அழுது அடி அடைந்த அன்பர்**’ என்கின்ற அடைமொழியும் உண்டு. **பரஞ்சோதி முனிவர்** அருளிய **திருவிளையாடற் புராண** நூலின் மதுரைக்காண்டத்தில் மணிவாசகரை பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

..... கண்ணீருள் மூழ்கி
அழுது அடி அடைந்த அன்பன்
அடியவர்க்கு அடிமை செய்வாம்

சிவராமன் தனது மோதிரத்தை அழுதுகொண்டிருக்கும் தன் பேர்த்தியின் கைகளில் கொடுத்தார். வானொலிப் பெட்டி நிறுத்தப்பட்டதுபோன்று குழந்தையின் அழகை உடனே நின்றது.

குழந்தை மோதிரத்தை மட்டுமே நினைந்து நினைந்து அழுதது. மோதிரத்தை அடைந்துவிட்டது.

மணிவாசகர் இறைவனை மட்டுமே நீள நினைந்து அழுதார். இறைவனின் திருவடியைச் சேர்ந்துவிட்டார்.

(10) கண்ணப்பர்ன் அன்பு

பக்தனைப் பெறவேண்டும் என்பதற்கு இறைவனே அழுவதானால் அந்தப் பக்தனின் உயர்ந்தநிலை எத்தகையது..!

திண்ணன் எனும் கண்ணப்பரை தன்னிடத்தில் பெறுவதற்கு இறைவன் இரத்தக் கண்ணீர் வடித்த வரலாறு எமக்குத் தெரிந்ததே. உடுப்பூர் என்னும் ஊரில் வேடுவர் குலத்தில் பிறந்தவர் **கண்ணப்பர்**. உரிய பருவம் அடைந்ததும் வேட்டையாடும் பொருட்டுச் சென்றவர், **திருகாளத்திமலையிலே** சிவலிங்கமாக எழுந்தருளியுள்ள **குடுமித் தேவரைக்** கண்டு இறையை உணர்ந்தார்.

கண்ணப்பர் தனது வாயாகிய கலசத்தில் நீரை மோந்துகொண்டும், பூவும் பச்சிலையும் பறித்துத் தலையில் வைத்துக்கொண்டும், வேட்டையாடி கொண்டு வந்த ஊனைச் சுவைபார்த்தும் இறைவனுக்கு ஆராதனை செய்தார். இலிங்கத்தின் (குடுமித்தேவர்) மீதிருந்த பூ முதலியவற்றைத் தம் பாதணி கொண்ட காலால் நீக்கி, தாம் கொணர்ந்த நீரை உமிழ்ந்து பூவையும் இலையையும் சொரிந்து, ஊன் அமுது இட்டு வழிபட்டார். இங்ஙனம் ஐந்து நாட்கள் வழிபாடு ஆற்றினார். இதைக்கண்டு மனம் கலங்கி வருந்திய குடுமித்தேவரின் பூசகரான **சிவகோசரியாருக்குத்** திண்ணனாரின் அன்பைப் புலப்படுத்த எண்ணிய இறைவன், சிவகோசரியாரின் கனவிலே தோன்றி '**அவன் நமக்கினியன்**' என்று இறைவனே கூறுவதானால் கண்ணப்பரின் பக்திதான் எத்தன்மையது..!

ஆறாம்நாள், தன் இடது கண்ணிலிருந்து இறைவன் உதிரம் சொரியச் செய்தார். இதைக்கண்ட திண்ணனார் துடிதுடித்துத் தம் கண்ணையே இடந்து அப்பினார். அடுத்து இறைவனது வலது கண்ணிலும் உதிரம் வரக்கண்டு தமது வலது கண்ணையும் அம்பினால் தோண்டும்போது இறைவன் கண்ணப்பரைத் தடுத்தது 'கண்ணப்பா உன் அன்பினைக் கண்டோம். உமையவள் என் இடதுபக்கத்திலே எப்போதும் உள்ளாள், ஆகவே அந்த இடத்தினை உனக்குத் தர இயலாது. ஆனால் அதற்கு ஒப்பான இடமான எனது வலப்பக்கத்தை உனக்குத் தருகின்றேன். எப்பொழுதும் என்னுடைய வலப்பக்கத்திலேயே இருப்பாயாக' என்கிறார்.

இந்தியாவிலுள்ள அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள கண்ணப்ப நாயனாரின் பழமைவாய்ந்த சிலைகளில் ஒன்று (சிலையின் கையில் அம்பு தொலைந்துள்ளது)

“கண்ணப்ப, நிற்க என் வலத்தினில் என்றும் நிற்க” என்று கண்ணப்பருக்கு இறைவன் அருளுகின்றான்!

கண்ணப்பரின் இறையன்புக்கு ஈடிணையில்லை. கண்ணப்பரின் அன்பானது எவருக்கும் கிடைத்திராத இடத்தினையும், இனிமேலும் எவருக்கும் கிடைக்கமுடியாத பேற்றினையும் அவருக்கு வழங்கியுள்ளது. இறைவனின் இடப்பக்கத்தில் உமையாளும், வலப்பக்கத்தில் கண்ணப்பரும் வீற்றுள்ளனர். இருக்கின்ற இரு இடங்களையும் உமையாளும் கண்ணப்பரும் பெற்றுக்கொண்டனர். ஆகவே இதனிலும் நெருக்கமான இடம் பிறிதொருவருக்கு இனிமேல் கிட்டுவதற்கு வாய்ப்பில்லை அல்லவா...!!

மணிவாசகர், இறைவனிடம் தான் வைத்திருக்கின்ற அன்பைக் கூறுமிடத்து அனைவருக்கும் தெரிந்த கண்ணப்பரின் அன்பை உவமையாகக் கையாள்கின்றார். ‘கண்ணப்பன் கொண்டிருந்த அன்புக்கு ஒப்பான அன்பை நான் கொண்டிருக்கவில்லை. இந்த உண்மை இறைவனுக்கும் தெரியும்.’ என்கிறார்.

கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பு இன்மை கண்டபின்

(திருக்கோத்தும்பி - 4)

‘கண்ணப்பனின் அன்புக்கு ஒப்பில்லாத என்னுடைய பொய் அன்பை இறைவன் கண்டபின்னும், என்னுடைய அப்பன் (இறைவன்) எதனோடும் ஒப்பில்லாத என்னையும் அடிமையாகக் கொண்டு அருளினான். அதுமட்டுமல்ல, என்னைத் தில்லைக்கு ‘வா’ என்று அருளிய மேலாகிய கருணையை உடையவன் இறைவன்.’ என்று தனக்கு இறைவனிடமிருந்து கிடைத்த கட்டளையையும் பதிவு செய்கின்றார்.

கண்ணப்பன் ஒப்பதோர்

அன்பு இன்மை கண்டபின்

என் அப்பன் என்னொப்பில்

என்னையும் ஆட்கொண்டு அருளி

வண்ணப் பணித்து என்னை

‘வா’ என்ற வான் கருணை

(திருக்கோத்தும்பி - 4)

கண்ணப்பரின் ஒப்பற்ற அன்புதனை முற்றுந்துறந்த முனிவராகிய **பட்டினத்து அடிகளும்** அளவுகோலாகக் கையாண்டுள்ளார்.

பட்டினத்தார்

**கண்ணப்பரும்
சிவகோசரியாரும்**

கண்ணப்ப நாயனாரின் அன்பை எண்ணி 'நாள் ஆறில் கண்டீடந்து அப்ப வல்லேன் அல்லேன்' எனத் தான் கண்ணப்பரைப்போன்று அன்பு உள்ளவன் அல்லேன், என்று பட்டினத்தார் கூறியதும் இங்கே நினைவுகூரற்பாலது.

(11) மழலையின் கைமீல் பொற்கண்ணம்

“ணங்.... ணங்..... ணங்....”

சிவராமனின் பேர்த்தி மோதிரத்தை நிலத்தில் தொடர்ந்தும் தட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

குழந்தையோ தன் கையிலுள்ளது பொன்னாலான மோதிரம் என்பதை உணரவில்லை. பொன் மோதிரத்தின் பெறுமதியும் அதற்குத் தெரியாது. பெறுமதியைப் புரிந்துகொள்ளத்தக்க பக்குவமும் குழந்தையிடம் இல்லை. மோதிரத்தை ஒரு விளையாட்டுப் பொருளாகவே அது கருதியது.

மணிவாசகரும் குழந்தையின் இச் செயலை அவதானித்திருக்கிறார். இந்நிகழ்வை உவமையாகக் கையாண்டு இறைவனுடன் தர்க்கிக்கும் சந்தர்ப்பம் சுவையானது.

இறைவா.... நீ வந்து என்னை ஆட்கொண்டாய். ஆனால், உந்தன் பெறுமதி எனக்குத் தெரியவில்லையப்பா... மழலையின் (குழந்தையின்) கையிலே பொற்கண்ணம் கொடுத்தால் என்ன நடக்கும் எனத் தெரியுமோ..? குழந்தையானது தனது கையில் உள்ள பொற்கண்ணத்தின் பெருமையை அறியாது. பொற்கண்ணத்தை எறியும், தட்டும், நசுக்கும், மண்ணை அள்ளிப்போடும், எல்லாம் செய்யும். அதுபோல நீ எனக்கு அருளினாலும் அதன் பெருமையை நான் உணரவில்லை.

வந்து எனைப் பணிகொண்டபின்

மழக்கை கீலங்கு பொன் கண்ணம் என்று அலால்

அரியை என்று உனைக் கருதுகின்றிலேன்

மணிவாசக அணியமுதம்

‘இறைவா நீ என்னை வந்து ஆட்கொண்டது, மழலையின் கையில் பொற்கிண்ணம் கொடுத்ததைப் போன்றது. உன்னை நான் உணரவில்லை. ஆனால் உண்மைநிலை அறிந்த அன்பர்கள் உன்னுடன் இரண்டறக் கலந்தனர்.

மெய்மமை அன்பர் உன் மெய்மமை மேவினார்

ஆனால், என்னை இந்தப் பொய்யான உலகத்திலே மீண்டும் புகும்படி செய்துவிட்டு நீ போகலாமோ...? அப்படிச் செய்வது உனக்குப் பொருத்தமாகுமோ..? எனக்கு விடை சொல்லு...? என்று ஆட்கொண்டருளிய இறைவனிடமே விசாரணை நடத்துகின்றார்.

வாய்யில் அங்கு எனைப் புகுதவிட்டு நீ போவதோ சொலாய் பொருத்தம் ஆவதே

“ணங்... ணங்... ணங்...”

சிவராமனின் பேர்த்தியிடம், குழந்தையின் தாய் எவ்வளவோ கேட்டுப்பார்த்தாள். சிவராமனின் பேர்த்தி மோதிரத்தைக் கைவிடுவதாக இல்லை. குழந்தை மோதிரத்தைச் ‘சிக்கெனப்’ பிடித்துக்கொண்டது.

“அம்மா, மோதிரத்தை எங்காவது வீசிவிடப்போகிறாள்... கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்..” சிவராமனின் மனைவியிடம் வேண்டிக்கொண்ட மகள் தேநீரை எடுத்துக்கொண்டு தன் கணவன் இருக்கும் அறைக்குச் சென்றாள். குழந்தை மோதிரத்தை எங்காவது வீசிவிடப் போகின்றாள் என்பது அவளது கவலை.

மகளின் உரையாடலைக்கேட்ட சிவராமனுக்குப் பொறி தட்டியது.

குழந்தை தங்க மோதிரத்தின் பெருமை அறியாது அடித்து நெளிக்கிறது.

மணிவாசகர் இறைவனின் பெருமை உணராது உலகியலில் நின்று உழல்கிறார்.

குழந்தையின் தாய் குழந்தையுடனே இருந்து மோதிரத்தை வீசி எறிந்துவிடாமல் பார்த்துக் கொள்கிறாள்.

இறைவன் தன்னை அவ்வாறு பாதுகாக்கவில்லையே என்ற தொனியில்லவோ மணிவாசகர் முறையிடுகிறார்...!

ஒரு தாயானவள் குழந்தையிடம் பொற்கிண்ணத்தைக் கொடுத்து விட்டு, அது எங்கு எறியுமோ, நசுக்குமோ என்று அஞ்சி அஞ்சி குழந்தையுடன் உடன்போய்ப் பாதுகாப்பதுபோன்று என்னைப் பாதுகாக்காமல்விட்டது உனக்கு பொருத்தமான செயலாகுமோ..? சொல்லேன்... என்று மணிவாசகர் இறைவனிடம் கேட்பதுபோன்ற விகசிப்பை நினைவுகொண்டு இப்பாடலை அனுபவிக்கலாம்.

மை இலங்கு நல் கண்ணி பங்களே
வந்து எனைப் பணிகொண்டபின் மழக்
கை இலங்கு பொன் கிண்ணம் என்று அலால்
அரியை என்று உனைக் கருதுகின்றிலேன்
மெய் இலங்கு வெண் நீற்று மேனியாய்
மெய்மை அன்பர் உன் மெய்மை மேவினார்
பொய்யில் அங்கு எனைப் புகுதவிட்டு நீ
போவதோ சொலாய் பொருத்தம் ஆவதே

[திருச்சதகம் - 92]

ஆக, குழந்தையிடம் பொற்கிண்ணத்தைக் கொடுத்தது குழந்தையின் தவறா..?! இல்லையே...! தான் பக்குவமில்லை என்பதைத் தெரிந்தும், தன்னை ஆட்கொண்டது எவ்வாறு மணி வாசகரின் பிழையாகும்? அது இறைவனின் பொறுப்பன்றோ...! என்ற தொனியையும் இந்த உவமையிலே கண்டு இரசிக்கலாம். தன் பிழையன்று எனக்கூறும் தொனியைக் 'குழைந்த பத்து' பதிகத்திலே காணலாம்.

நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய்
நானோ கீதற்கு நாயகமே

[குழைந்த பத்து - 7]

மணிவாசகப் பெருமானின் துணிவுதான் என்னே....!

“ணங்... ணங்.... ணங்...” பேர்த்தி தொடர்ந்தாள்.

திருவாசகப்பாடலின் பொருளைத் தனக்கு உணர்த்திய பேர்த்தியை வாரியெடுத்து அணைத்து உச்சிமுகர்ந்தார் சிவராமன். பேர்த்தி தாத்தாவின் அணைப்பில் சொக்கிப்போய் முகம் மலர்ந்தாள்.

அமுத பேர்த்தி தாத்தாவின் அன்பில் இரண்டறக் கலந்தாள்.

மணிவாசகரோ அமுதமுது திருவடியடைந்து இரண்டறக் கலந்தார்.

காலை மணி 11:30.

சிவராமனின் மகள் முகம் வாடியிருந்தாள். காலை 9:00 மணிக்கு அயல்வீட்டுக்கு விளையாடச் சென்றிருந்த தன்னுடைய ஆறு வயது மகனை இன்னமும் காணவில்லை. அயலார் முன்பின் அறியாதவர்கள் அல்லர். அவள் சிறுபிள்ளையாக இருந்து வளர்ந்த காலத்திலிருந்தே பழக்கம் உள்ளவர்கள். சிவராமனின் பேரன் அவர்கள் வீட்டுக்குச் சென்று அங்குள்ள குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து விளையாடுவது இது முதற்தடவையன்று. சிவராமனின் வீட்டுக்கு வருகின்ற சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் அவன் அங்குதான் விளையாடிக் கொண்டிருப்பான்.

வாசலுக்கும் அடுக்களைக்குமாக சிவராமனின் மகள் நடையளந்தாள்.

“நான் போய்க் கூட்டிவரவா..?” மகளின் மனநிலையைப் புரிந்த சிவராமன் கேட்டார்.

“இல்லையப்பா அவன் வரட்டும். ஏதும் குடித்தானோ தெரியாது..!” சொல்லிக்கொண்டு அடுக்களைக்குச் சென்றாள். மருமகன் எந்தக் கவலையுமில்லாமல் பத்திரிகையை மேய்ந்து கொண்டிருந்தார்.

ஐந்து நிமிடம் சென்றிருக்கும். மகள் மீண்டும் வாயிலில் வந்து பார்த்துவிட்டுச் சென்றாள். மகளின் மன அந்தரத்தைக் காணப் பொறுக்காத சிவராமன், அயல்வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அவர் புறப்பட்டதுதான் தாமதம் தூரத்திலே பேரன் வருவது தெரிந்தது. அவன் வருவதை உள்ளூணர்வு சொல்லத் தானாகவே வாயிலை வந்தடைந்தாள் சிவராமனின் மகள். அவளின் முகம் மகிழ்ச்சியால் நிறைந்தது.

“எங்கேயடா போயிருந்தாய்.?” அவன் கையில் கொண்டு வந்திருந்த மூங்கிற் தடிகளைப் பறித்து தரையில் வீசிவிட்டு அவனைத் தரதரவென்று இழுத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

தாயின் உண்மை அன்புக்கு நிகர் ஏது...?

(12) கன்றை ஈன்ற பசுவின் மனம்.

கன்றை ஈன்ற பசுவின் மனமானது தன்னுடைய கன்றை எண்ணியெண்ணி எந்நேரமும் கசிந்துருகும். தாய்ப் பசுவின் மன உருகலில் உண்மை மாத்திரமே காணப்படும். எந்தவொரு வேடமோ, பொய்மையோ காணப்படாது. ‘கன்றினை ஈன்ற பசுவின் உள்ளத்தினை’ (கற்றா மனம்) பலர் உவமையாகக் கையாண்டுள்ளார்கள்.

புறச்சந்தான குரவர்கள் எனப் போற்றப்படும் நால்வருள் முதன்மையானவர் **மெய்கண்டார்**. இவரிடம் 49 மாணவர்கள் கல்வி கற்றனர். மெய்கண்டாரின் மாணவரான **மனவாசகம் கடந்தார்** என்பவர் **உண்மை விளக்கம்** என்னும் சைவசித்தாந்த நூலை இயற்றினார். வினா விடை வடிவில் அமைந்த இந்நூல் 53 வெண்பாப் பாடல்களால் ஆனது.

உண்மை விளக்கம் நூலில் மனவாசகம் கடந்தார் ‘கற்றா மனம் போல் கசிந்து கசிந்தே உருகி பத்திதனில் நின்றிடுவர்’ என உவமித்துப் பாடுகிறார்.

**கற்றா மனம் போல் கசிந்து கசிந்தே உருகி
உற்று ஆசான் லிங்கம் உயர் வேடம் - பற்றாக
முத்தித் தலைவர் முழு மலத்தை மோசிக்கும்
பத்திதனில் நின்றிடுவர் பார்**

[உண்மை விளக்கம் - 52]

தனக்கு இறைவனிடத்து கற்றாவின் மனம்போன்ற மனநிலையே அமையப் பெறவேண்டும் என்று மணி வாசகர் வேண்டிக்கொள்கிறார்.

இறைவனை நினைத்து

ஞா. பாலச்சந்திரன்

தாய்ப்பசுவும்
கன்றும்

மணியமுதம்
மணிவாசக அணியமுதம்

50

தான் கசிந்து உருகவில்லையாயினும் இறைவன் ஆட்கொண்டான். அத்தகைய ஒப்பற்ற இறைவனின் எண்ணமே தன் மனதில் வேண்டும். வேறு ஒன்றுமே தனக்கு வேண்டாம் என்கிறார். உற்றாரை யான் வேண்டேன், ஊர் வேண்டேன், கற்றாரை யான் வேண்டேன் என்று அனைவரையும் ஒதுக்கி, கன்றை ஈன்ற பசுவின் மெய்யான மனம்போல் இறைவனின் திருவடிகளை எண்ணி கசிந்து உருகும் மனம் மட்டும் வேண்டும், எனக் கோருகிறார்.

**உற்றாரை யான் வேண்டேன்
ஊர் வேண்டேன் பேர் வேண்டேன்
கற்றாரை யான் வேண்டேன்
கற்பனவும் கீனி அமையும்
குற்றாலத்து அமர்ந்து உறையும் கூத்தா
உன் குரை கழற்கே
கற்றாவின் மனம் போலக்
கசிந்து உருக வேண்டுவனே.**

[திருப்புவல் - 3]

(13) வாய் வித்து

இறைவன்மீது தனக்கு, கன்றினை ஈன்ற பசுவின் மனத்தினைப் போன்ற முழுமையான மெய் அன்பு அமையவேண்டும் என்று மணிவாசகர் வேண்டிக்கொள்கிறார். இறைவனிடத்து தான் வைத்துள்ள அன்பானது மெய் அன்பு அல்ல என்றும் தன் அன்பு பொய்யானது என்றும் பல சந்தர்ப்பங்களில் பதிவு செய்கிறார். கீழ்க்காணும் 'திருச்சதக'ப் பதிகத்திலுள்ள வரிகளை உதாரணமாகக் கூறலாம்.

**கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி
உள்ளம் பொய்தான் தவிரந்து...**

தான் சிவனடியார் போன்று தோற்றமளித்தாலும், அதில் உண்மையில்லை. அது ஒரு நடிப்பு என்கிறார்! அடியார்களைப் போன்று வேடமிட்டு அவர்களைப்போன்று இறைவனிடத்தில்

வீடுபேற்றினைப் பெறுவதற்கு மிகவும் விளைகின்றேன், என்கிறார்.

**நாடகத்தால் உன் அடியார்
போல் நடத்து நான் நடுவே
வீடு அகத்தே புகுந்திடுவான்
மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்**

[திருச்சதகம் - 11]

இவற்றிற்கு முத்தாய்ப்பு வைத்தாற்போல், தன்னை மிகவும் தாழ்த்தி, தானே பொய்யின் வித்து என்பதை ‘விச்சுக் கேடு பொய்க்கு’ என்று கூறுகின்ற இடம் சிந்திக்கச் சிந்திக்க விரிந்து செல்லும் பொருள்கொண்டது.

**விச்சுக்கேடு வாய்க்கு ஆகாது
என்று இங்கு எனை வைத்தாய்**

[நீத்தல் விண்ணப்பம் - 81]

மணிவாசகர் என்ன பொய்யரா...?

மணிவாசகர், பல சந்தர்ப்பங்களில் தன்னைத் தாழ்த்திப் பாடி யுள்ளார். இதனை ‘**நைச்ய அரு சந்தானம்**’ என்பர். மற்றவர்கள் செய்கின்ற பிழைகளை தன்னுடைய பிழைகளாகத் தன்மேல் ஏற்றிக் கூறிக்கொள்வது. இதனை உணர்ந்து திருவாசகத்தைக் கற்பவர்களது வேஷங்கள் யாவும் களையப்பெற்று ஆடையற்ற உயிர் வெளிப்பட்டுநிற்கும்.

சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்த சிவராமனின் மனம் சலன மற்றிருந்தது.

“தாத்தா, வில்லும் அம்பும் செய்து தாங்கோ...”

சிவராமனின் மகள் தன் மகனைக் குளிப்பாட்டியிருந்தாள். குளித்திருந்த பேரன் தான் கொண்டுவந்திருந்த மூங்கில் தடிகளுடன் சிவராமனை அணுகினான்.

“எங்கே இருந்தடா இந்த மூங்கில் தடிகளை எடுத்தாய்?”

“அண்ணா எடுத்துத் தந்தார்.”

அயல் வீட்டில் இருக்கும் ஒன்பது வயதுச் சிறுவனுடன் காடு மேடெல்லாம் தன் பேரன் திரிந்திருக்கின்றான் என்பதைச் சிவராமன் புரிந்துகொண்டார்.

கயிறு, கத்தி என அனைத்தையும் பேரனுக்காக ஆயத்தப் படுத்திக்கொண்டு மூங்கிற்செடிக்கொண்டு வில்லைச் செய்ய முனைந்தார் சிவராமன். மூங்கிற்செடி ஒன்றினை எடுத்த அவர், தடியின் ஒரு முனையினைப் பிடித்துச் சற்று வளைத்தார்.

மூங்கிலின் நுனி சிறிதளவும் வளையவில்லை.

வளைத்தார் கிழவர்.

‘ம்..... ஹும்’

(14) தணர் மூங்கில்

மூங்கில், புல் வகையைச் சேர்ந்த ஒரு தாவரமாகும். புல் வகையிலே மிகவும் பெரிதாக வளரக்கூடியது மூங்கிலே. சில மூங்கில்கள் ஒரு நாளில் ஒரு மீட்டர் உயரம்வரை வளரக்கூடியவை.

மூங்கில் இயற்கைக்கு அமைய வளைதல்வேண்டும். வளையாமல் திண்மையாக இருக்கும் மூங்கிலினால் எந்தப் பயனும் இல்லை. இந்த நுட்பத்தினை உணர்ந்த மணிவாசகர் திண்மையான மூங்கிலை உவமையாகக் கொள்கிறார்.

‘மெய் அன்பில் உருகுகின்ற அடியார்கள் இறைவனை எண்ணி உருகிப் பெருகுகிறார்கள். நான் ஒருவாறு நாடகத்தால் நடித்து அவர்களிடையே புருந்துள்ளேன். ஆனால் நான் திண்மையான மூங்கிலைப் போன்று வளையாத சிந்தையை உடையவன்’ எனத் தன்னை ‘திணியார் மூங்கிற் சிந்தையேன்’ என்கிறார்.

துணியா உருகா அருள் பெருகத்

தோன்றும் தொண்டர் இடைப்புருந்து

திணியார் மூங்கில் சிந்தையேன்

[பிரத்தனை பத்து - 8]

தன்னுடைய வளையாத சிந்தையைக் கருதி ‘திணியார் மூங்கிற் சிந்தையேன்’ என்று கூறியவர், பிறிதொரு இடத்தில், தன்னை முழுவதுமாக ‘திண்மையான மூங்கிலு’க்கு ஒப்பானவன் என்கிறார். கெட்டியான திண்மையான மூங்கில் வளைந்து கொடுக்காது. அத்தகைய மூங்கிலை உடைத்துப் பொடியாக்கத்தான் இயலும். தன்னுடைய வினைகளை பொடியாக்கிவிடுமாறு இறைவனை வேண்டுகிறார்.

**திணியார் மூங்கில் அனையேன்
வினையைப் பொடி ஆக்கித்
தணியார் பாதம் வந்து ஒல்லை தாராய்
பொய்தீர் மெய்யானே.**

(திருச்சதகம் - 89)

“தாத்தா.... வில்லு....”

உலாவித்திரியும் சிவராமனின் மனதினைப் பேரனின் சொற்கள் ஈர்த்தன. தன் கையிலுள்ள திணி ஆர் மூங்கிலைச் சிவராமன் பார்த்தார்.

“இதை வில்லினுடைய அம்பாகப் பாவிப்போம்..” என்று திண்மையான மூங்கிற் தடியை ஒருபுறமாக வைத்துவிட்டு, வேறொரு மூங்கிற் தடியை எடுத்துக்கொண்டார். சோரத் தொடங்கிய பேரனின் முகம் பிரகாசம் பெற்றது. தன் தாத்தா ஏதோ வித்தை காட்டப்போகின்றார் என்று எண்ணித் தன் இருகைகளையும் தட்டிக்கொண்டு துள்ளிக் குதித்தான்.

பத்திரிகையில் மூழ்கியிருந்த சிவராமனின் மருமகன் பத்திரிகையை விலக்கி சிவராமனையும் மகனையும் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு மீண்டும் பத்திரிகைக்குள் மறைந்துகொண்டார்.

சிவராமன் இன்னொரு மூங்கிலை எடுத்து ஒரு புறத்தின் நுனியைச் சற்று வளைத்தார். இது திண்மையான மூங்கில் அன்று. சிவராமனின் விசைக்கு ஏற்ப வளைந்துகொடுத்தது.

“பட....ர்..”

வண்டு துளைத்திருந்த அந்த மூங்கில் சிவராமனின் விசைக்கு ஈடுகொடுக்க இயலாமல் வெடித்துவிட்டது. வெடித்ததும்தான் தாமதம் உள்ளே அகப்பட்டிருந்த சில எறும்புகள் விறுவிறுவென்று வெளியேறின.

சிவராமன் மூங்கிலைத் தரையில் வைத்துவிட்டார். எறும்புகள் தரைதொட்டுத் தப்பிப்போயின.

(15) இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு

வண்டு துளைத்த மூங்கில், செல்லரித்து உளுத்த மரத்துண்டு இவற்றினுள்ளே எறும்புகள் புகுந்திருப்பதுண்டு.

எறும்புகளின் தலைப்பகுதியில் எண்ணற்ற நுண்ணிய

வில்லைகளால் ஆக்கப்பட்ட இரு கூட்டுக்கண்கள் காணப்படும். கூட்டுக்கண்கள் விரைவான அசைவுகளை இலகுவாக இனங்காண உதவினாலும், எறும்புகளின் பார்வையின் நுணுக்கம் குறைவாகவே இருக்கும். முதுகெலும்பு விலங்குகளுடன் ஒப்பிடும்போது இவை மந்தமான, அல்லது இடைத்தரமான பார்வையையே கொண்டிருக்கும். இவற்றில் சில முற்றாகக் குருடானவையாகவும் இருக்கின்றன. மூங்கிலினுள் அகப்பட்ட எறும்புகளினால் துளைகளைக் கண்டறிந்து தானாக இலகுவில் வெளிவர இயலாது.

இவ்வாறு உட்துளையுள்ள மரத்தின் இருபுறமும் தீப்பிடிக்கு மாயின் உள்ளே அகப்பட்டுக்கொண்ட எறும்பானது தீயிற்கு இடையில் அகப்பட்டுகொள்ளும். இந்நிலையை 'இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு' என்பார்கள்.

உட்துளையுள்ள மரக்கட்டையில் எறும்பு உள்ளிருக்கும்போது இருபுறமும் தீ எரியுமாயின் அவ்வெறும்பு இருமருங்கும் போக முடியாமல் குறுக்கேயும் சென்று தப்பமுடியாமல் அங்கு மிங்குமாக தீ அணுகும்வரை ஓடித்தவித்து அவதியுறும். தீயானது மரக்கட்டையைச் சிறிது சிறிதாக எரித்து எறும்பை அணுக, அது தீயினுள் அகப்பட்டு இறக்கும். எறும்பினால் தானாகத் தப்ப இயலாது. வெளியேயுள்ள யாராவது கட்டையை உடைத்தே எறும்பை வெளியேற்றவேண்டும்.

மணிவாசகப் பெருமானும் இருதலைக்கொள்ளியின் உள் எறும்பின் நிலையை உவமையாகக் கையாண்டுள்ளார்.

மணிவாசகர் கூறுகிறார். இறைவா... நான் வினையுடையவன். என்னுடைய ஐம்பொறிகளும் ஒருபுறம் நின்று என்னை ஈர்க்கின்றன. ஐம்பொறிகள் ஈர்ப்பதால் நான் தவறுகளைச் செய்கின்றேன். தவறுகளைச் செய்வதால் எனக்கு அச்சம் ஏற்படுகின்றது. அச்சமானது இன்னுமொருபுறம் நின்று என்னைப் பயமுறுத்துகிறது.

**ஈர்க்கின்ற அஞ்சொடு அச்சம்
வினையேனை இருதலையே.**

[நீத்தல் விண்ணப்பம் - 8]

இந்த இடத்திலே மணிவாசகரின் உடலை உட்துளையுள்ள மரத்துண்டாக உவமித்துக்கொள்ளல்வேண்டும். சவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் ஆகிய ஐந்தும் தீயாக நின்று மணிவாசகரின்

உடலை எரிக்கின்றன. ஐம்புலன்களின்வழி உயிர் செல்வதால் அவருக்கு ஏற்படும் அச்சமும் அவரை எரிக்கிறது. ஐம்பொறிகள் ஒருபுறமாகவும் அச்சம் மறுபுறமாகவும் மணிவாசகரை எரிக்கின்றன. இவையிரண்டுக்கும் இடையில் மணிவாசகரின் உயிர் (எறும்பு) அகப்பட்டுத் தவித்துப் பொசுங்குகிறது. அங்குமிங்குமாக இருபுறமும் ஓடியலைந்ததில் உயிர் தலைவிரிகோலமாக மாறியுள்ளதாம். இந்த இருதலைக்கொள்ளியின் உள் எறும்பு நிலையிலுள்ள தன்னைக் கைவிட்டுவிடாமல் தன்னுடைய உடற்கட்டையை உடைத்துத் தனது உயிரை வெளிப்படுத்தி அருள்செய், என்பதாக இறைவனிடம் மன்றாடுகிறார்.

இருதலைக்கொள்ளியின் உள்எறும்பு ஒத்து

நினைப் பிரிந்த

விரிதலையேனை விடுதிகண்டாய்

[நீத்தல் விண்ணப்பம் - 9]

ஐம்பொறிகளும் அச்சமும் தீயாக மணிவாசகரை எரிப்பதையும் அவர் உயிர் அந்தரப்பட்டு அவதியுறுவதையும் உவமையினூடாக எம்முன்னே காட்சிப்படுத்துகிறார்.

“தாத்தா... மூங்கிலை உடைத்துப் போட்டீர்கள்..” என்று அழ ஆயத்தமான பேரன், உடைந்த மூங்கிலிலிருந்து வெளியேறிய எறும்புகளை நூதனமாகப் பார்த்தான். மூங்கில்தடி படரென முறிந்த சத்தம் கேட்ட மருமகன் சிவராமனைப் பார்த்தார். இருவரும் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

சிறுவன் எறும்புகளைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான்.

எறும்பு குழுவாக வாழும் ஆறுகால்கள் கொண்ட ஒரு பூச்சியினமாகும். எறும்பின் தலையின் முன்பகுதியில் இருக்கும் வளைந்த உணர்விழைகள் அல்லது உணர்கொம்புகள் வேதிப் பொருட்கள், காற்று, மின்சாரம், மற்றும் அதிர்வுகளை அறிந்துணரக் கூடிய உறுப்பாகும். இது மேலும் தொடுகை (தொடு உணர்வு) மூலம் சைகைகளை வழங்கவும், பெற்றுக்கொள்ளவும் கூடிய உறுப்பாகவும் உள்ளது. தலையின் முற்பகுதியில் மிகவும் வலுவான ‘வாயுறுப்பு’ எனப்படும் தாடையைக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த வாயுறுப்பானது, உணவை காவிச் (பற்றிச்) செல்லவும், பொருட்களைக் கையாளவும், புற்றை அமைக்கவும், தமது பாதுகாப்பிற்கும் பயன்படுகின்றது. சில இனங்களின் வாய்ப்பகுதியில் காணப்படும் பை போன்ற

அமைப்பானது உணவைச் சேகரித்து வேறு எறும்புக்கோ, குடம்பிகளுக்கோ வழங்குவதற்காக உபயோகப்படுகின்றது.

எறும்பைப் பின்தொடர்ந்து சென்ற சிவராமனின் பேரன் பூந்தொட்டி ஒன்றின் அருகில் குந்தி அமர்ந்துகொண்டான். சிவராமன் கதிரையில் இருந்தவாறே பேரனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

நிமிடங்கள் கரைந்தன.

“எல்லோரும் சாப்பிட வாருங்கள்..” சிவராமனின் மனைவி அனைவரையும் அழைத்தாள்.

“பாட்டி கூப்பிடுறா..., வா போய்ச் சாப்பிடுவோம்...” சிவராமனின் மனைவி உணவுக்கு அழைக்கத் தொடங்கிவிட்டால், உணவருந்தத் தொடங்கும்வரை அழைத்துக்கொண்டே இருப்பாள். இது சிவராமனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். விரைவிலே போய்விடுவது நல்லது. பேரன் பூந்தொட்டியை விட்டு அசைவதாக இல்லை. குந்தி இருந்தபடி எதையோ பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“என்னடா பாக்கிறாய்...? வா போவம். பாட்டி கூப்பிடுகிறா...” சிவராமனின் குரலில் அவசரம் தெரிந்தது..! சிவராமன் பேரனின் அருகில்வந்து அவன் எதைப் பார்க்கின்றான் என்று கவனித்தார்.

எறும்புகள் பல சேர்ந்து மண்புழு ஒன்றினை அரித்துக் கொண்டிருந்தன.

மண்புழுவானது எலும்பு இல்லாத மெல்லிய தசைத்திரளாலான உடலையுடையது. மண்புழு கண்ணற்றது. கைகளும் கால்களும் அற்றது. உடந்தசைகளைச் சுருக்கி நீட்டி நகரும் தன்மையுடையது.

மண்புழுவைச் சூழ்ந்து எறும்புகள் அரித்துக் கெளவி இழுத்தவண்ணம் இருந்தன.

(16) எறும்புகளால் அரிப்புண்ட மண்புழு

மணிவாசகர் மண்புழுவாகத் தன்னை உவமித்துக்கொள்கிறார். எறும்புகள் நான்குபக்கமும் கடித்து இழுக்க துடிக்கும் மண்புழு போன்று புலன்களால் தன் ஆன்மா அரிப்புறுவதைச் சொல்கிறார். நினைக்க நினைக்க விரியும் படிமம்.

மண்புழுவை அரிக்கின்ற ஒவ்வொரு எறும்பும் ஒவ்வொரு

திசைக்கு இழுக்கும். அவை இணைந்து இழுப்பதில்லை. ஒட்டுமொத்தமாக மண்புழு பிறிதொரு திசை நோக்கி இழுப்பது செல்லும். அதைப்போன்றே புலன்களும். அவை இணைந்து நம்மை செலுத்துவதில்லை. அவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு திசைக்கு நம்மை இழுத்துச்செல்ல முயல்கின்றன.

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய புலன்கள் ஐந்தும் வஞ்சனை செய்வதை மணிவாசகப் பெருமான் பல இடங்களில் கூறிச்செல்கிறார். 'சீர் இல் ஐம்புலன்களால்' உன்னை அடையாத மூர்க்கன் என்றும் தன்னை கூறிக்கொள்கிறார். புலன்களால் கிடைக்கப்பெறும் நுகர்ச்சியால் உயிர் திகைத்துநிற்கின்றது. ஆனாலும் என்னை விட்டுவிடாதே என்று கெஞ்சுகிறார். (விடுதி கண்டாய் - விட்டுவிடாதே)

புலன்கள் திகைப்பிக்க யாலும் திகைத்து

இங்கு ஓர் வாய் நெறிக்கே

விலங்குகின்றேனை விடுதிகண்டாய்

[நீத்தல் விண்ணப்பம் - 28]

எத்துணை தூரம் புலன்கள் துன்புறுத்துகின்றன என்பதைக் கூறவந்த மணிவாசகப் பெருமான் எறும்புகளால் அரிப்புண்ட மண் பழுவை உவமையாக எடுத்துக்கொள்கிறார்.

எறும்புகள் மண்புழுவினை சல்லடைக் கண்ணாக அரித்துத் தின்றுவிடும். மண்புழுவானது தான் நினைத்தாலும் மீளமுடியாது

**மண்புழவை அரிக்கும்
எறும்புகள்**

துன்புறும். விட்டு விலகிப்போனாலும் எறும்புகள் இடைவிடாது தொடர்ந்து மண்புழுவினை அரிக்கும். அதைப்போன்று ஐம்புலன் களும் ஒருசேர என்னை அரித்துத் துன்பப்படுத்தியதால் நான் பயனற்றவன். ஆனாலும் என்னை விட்டுவிடாதே என்று தவித்துக் கெஞ்சுகிறார்.

**எறும்பிடை நாங்கூழ் எனப்
புலனால் அரிப்புண்டு அலந்த
வெறும் தமிழேனை விடுதிகண்டாய்**

[நீத்தல் விண்ணப்பம் - 25]

சிவராமன் மண்புழுவைப் பார்க்கச் சகிக்கமுடியாமல் சிறிய தடி ஒன்றினை எடுத்து மண்புழுவைத் தூக்கினார். அப்பொழுதும் மண்புழுவை அரித்துக்கொண்டிருந்த ஓரிரு எறும்புகள் மண்புழுவுடன் தூக்கப்பட்டன, விலகிச் சென்றாலும் வாசனா மலம் தொடருவது போன்று.

புலன்களின் பலம்தான் எத்தகையது...!

ஒருவாறு எறும்புகளிடமிருந்து மீட்டு மண்புழுவை பூந்தொட்டிக் குள் சிவராமன் விட்டார். அரிப்புண்ட மண் புழுவைப் பார்க்க சிவராமனின் உயிர் நடுங்கியது.

“நான் சாப்பிட வருமாறு கத்திக்கொண்டிருக்கிறேன்.. நீங்கள் காதிலை போடாமல், இங்கே மண் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்....!!”

மனைவியின் குரல்கேட்ட சிவராமன், மண்புழுவைக் காப்பாற்றப் பயன்படுத்திய தடியைத் தூக்கி யெறிந்தார். கைகளில் ஓட்டியிருந்த மண்ணைத் தட்டிக்கொண்டார். மனைவியைப் பார்த்து ஒரு அசட்டுச் சிரிப்பை உதிர்த்தார். நல்லவேளை சிவராமனின் மாப் பிள்ளை உள்ளே சென்றிருந்தார்.

மனைவிக்கு எதையென்று பதிலாகச் சொல்வது..? எறும்பையா..? மண்புழுவையா..? மணிவாசகரையா...? திருவாசகத்தையா...?

பேரனின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, வீட்டின் உள்ளே செல்வதற்கு நடந்தார். சிவராமனின் வாயானது மனைவியைப் பார்த்து முணுமுணுத்துக்கொண்டது.

ஆவராடு நோகேன் ஆர்க்கு எடுத்து உரைக்கேன்

ஆண்ட நீ அருள் கிலையானால்

“என்ன...?” மனைவியின் செல்ல அதட்டல். அருகில் நின்றவாறு ஒருவரோடொருவர் முகம் பார்த்துக்கொண்டனர். இருவரின் உதடுகளிலும் புன்சிரிப்புக் குடிக்கொண்டது. அவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் பேரன் நின்றுகொண்டு இருவரின் முகங்களையும் அண்ணாந்து பார்த்தான்.

மூவரும் அடுக்களை நோக்கிச் சென்றனர். சிவராமனின் உதடுகள் திருவாசகத்தைத் தொடர்ந்து முணுமுணுத்தவண்ணம் இருந்தன.

ஆவராடு நோகேன் ஆர்க்கு எடுத்து உரைக்கேன்

ஆண்ட நீ அருள் கிலையானால்

வார்கடல் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்

வருக என்று அருள் புரியாயே

[வாழா பத்து - 1]

செவ்வாய்க்கிழமை. நேரம், பகல் 2:15ஐக் காட்டியது.

மதிய உணவை அருந்திவிட்ட சிவராமன் வகுப்பறையில் தனியாக அமர்ந்திருந்தார். மாணவர்கள் ஒருவரையும் காணவில்லை. தன்னுடைய Ebook Reader-இல் திருவாசகத்தைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

பேராசிரியர் தன்னையறியாமலே கீர்த்தனை ஒன்றினை மெதுவாக முணுமுணுக்கத்தொடங்கினார்.

மாணிக்கவாசகர் பேறு எனக்குத் தர வல்லாயோ அறியேன்

எனத் தொடங்கிக் 'கோகிலப்பிரியா' இராகத்திலும் 'ரூபக' தாளத்திலும் அமையப்பெற்ற முத்துத்தாண்டவரின் கீர்த்தனைதான் அது.

தமிழில் முதன்முதலாகக் கீர்த்தனை பாடியவர் முத்துத்தாண்டவர் ஆவார். **முத்துத்தாண்டவர், அருணாசலக் கவிராயர், மாரிமுத்தாபிள்ளை** ஆகிய மூவரும் சங்கீத உலகில் **ஆதி மும்மூர்த்திகள்** என அழைக்கப்படுகிறார்கள். **சங்கீத மும்மூர்த்திகள்** என அழைக்கப்படும் **சியாமா சாஸ்திரிகள், தியாராஜர், முத்துசுவாமி தீட்சிதர்** ஆகிய மூவருக்கும் ஆதி மும்மூர்த்திகள்; காலத்தால் முற்பட்டவர்கள்.

1640ஆம் வருடம், ஆவணிப் பூச நாளில், மேற்கண்ட கீர்த்தனையை நடராஜரை நோக்கிப்பாடும் தருணத்தில் ஒரு பெரிய ஜோதிப்பிழம்பு தோன்றி முத்துத்தாண்டவரை ஆட்கொண்டதாகப் புராணக்கதைகள் கூறுகின்றன.

மாரிமுத்தாபிள்ளை

இதை நினைத்த சிவராமனுக்குக் கண்ணீர் பொங்கியது. முத்துத்தாண்டவரின் இறுதிக் கீர்த்தனையைத் தொடர்ந்தும் வாய் முணுமுணுத்துக்கொண்டிருந்தது.

மாணிக்கவாசகர் பேறு எனக்குத் தர வல்லாயோ அறியேன்

மதிய உணவை முடித்துக் கொண்டு அந்த வழியாகச் சென்ற மொழியியல் துறைத்தலைவர் செல்வகுமார் சிவராமனைக் கண்டுவிட்டார்.

“என்ன சேர், இங்கே உட்கார்ந்து பாடிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்?”

“வாருங்கள் செல்வகுமார். இண்டைக்கு 2 மணிக்கு வகுப்பு. இன்னமும் பிள்ளைகளைக் காணவில்லை”

“.....”

“சேர், இண்டைக்கு பிள்ளைகள் யாரும் வரமாட்டினம்”

“ஏன் யுனிவசிட்டி ஏதும் ஸ்ரைக்கோ...?”

“அப்படி ஒன்றும் இல்லை. உங்கட திருவாசக வகுப்பு ஒவ்வொரு புதனும் வெள்ளியுந்தான் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருக்கு. இண்டைக்குச் செவ்வாய்க்கிழமை..!!”

சிவராமன் தன்னுடைய ‘போனை’ எடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டார். அவர் வைத்த ‘ரிமைண்டர்’ அடிக்காததன் காரணம் இப்போதுதான் புரிந்தது. அது நாளைக்குத்தான் அடிக்கும். சிவராமன் செல்வகுமாரைப் பார்த்துச் சிரித்தார். சிவராமனின் இத்தகைய போக்குகள் அனைவரும் அறிந்ததே. ஆகவே செல்வ குமாரும் சிரித்தார்.

“சேர் சென்ற வகுப்பு பிரயோசனமாக இருந்தது. திருவாசகத்தின் மேல் மதிப்பு உண்டாயிற்று. வீட்டுக்குச் சென்று திருவாசகத்தைத் தட்டிப் பார்த்தேன்...”

சிவராமன் ஆமோதித்துத் தலையாட்டியபடி இருந்தார்.

சங்கீத மும்மூர்த்திகள்
சியாமா சாஸ்திரிகள், தியாகராஜர், முத்துசுவாமி தீட்சிதர்

“திருவாசகமானது திருக்குறளைவிடச் சிறந்ததா..?” செல்வகுமார் அபிப்பிராயம் கேட்டார். சிவராமன் சிறிது நேரத்திற்கு ஒன்றும் கூறவில்லை. செல்வகுமாருக்குப் பதில்கூறமுன்னர் தன்னுடைய கருத்துநிலையை மனதில் சீர்தூக்கிப் பார்த்தார்.

“திருக்குறளையும் திருவாசகத்தையும் ஒப்பிடத் தேவையில்லை என்பது என் கருத்து. **திருக்குறள்** ஒருவகை, **திருவாசகம்** வேறொரு வகை. சிலருக்குத் திருவாசகம் தெளிவுதரும், சிலருக்குத் திருக்குறள் தெளிவுதரும். சிலருக்கு இரண்டுமே புலப்படாது. திருவாசகத்தில் சைவசமயக் கருத்துக்கள் வெளிப்படையாகப் பொதிந்துள்ளன. திருக்குறள் வெளிப்படையான சமயக் கலப்பு அற்று, மனிதன் வாழவேண்டிய நெறிகளை நீதியாகச் சொல்கிறது. திருவாசகமானது அறிவுரை கூறுவதாக அமையவில்லை. ஆனால் இரண்டினதும் உயிர்ப்பாடி ஒன்றே.”

“எதை வைத்துக்கொண்டு திருவாசகமும் திருக்குறளும் அடிப் படைக் கருத்துநிலையில் ஒத்துள்ளது எனக் கூறுகிறீர்கள்...?”

நான் இதனைக் கூறவில்லை. தமிழிலும் பக்தி இலக்கியங் களிலும் ஊறித்திளைத்த **ஔவையார்**, இதனைக் கண்டு கொள்கிறார்.

**தேவர்குறளும் திருநான்மறை முடிவும்
மூவர்தமிழும் முனிமொழியும் - கோவை
திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவாசகம் என்று உணர்**

[நல்வழி - 40]

அதாவது,

திருக்குறள். நால்வேத முடிவு. அப்பர். சம்பந்தர். சுந்தரர் ஆகிய மூவர் தேவாரம் (மூவர் தமிழும்), மணிவாசகர் அருளிய திருக்கோவையார், மணிவாசகர் அருளிய திருவாசகம், திருமூலரின் திருமந்திரம்.

ஆகிய அனைத்து நூல்களும், ‘உணர்த்தும் உண்மைப் பொருள் ஒன்றே’ (ஒரு வாசகமே) என்று எளிமையாகக் கூறியுள்ளார்.

சிவராமனின் விளக்கமானது செல்வகுமாருக்குத் திருப்தியைத் தரவில்லை. இதனை அவரது முகம் உணர்த்தியதைச் சிவராமன் கண்டுகொண்டார்.

சிவராமன் தன் கைப்பையினை எடுத்தார். இருவரும் வகுப்பறையைவிட்டு வெளியே வந்தனர். அன்றையதினம் வகுப்பு என்று எண்ணி வந்த சிவராமனுக்கு வகுப்பு இல்லாததால் குறிப்பிட்ட வேலையொன்றும் இருக்கவில்லை. இத்தகைய தருணங்களில் பல்கலைக்கழகத்தின் மத்தியிலுள்ள அரசமரத்தின்கீழ் சென்று அமர்ந்துகொள்வார்.

பல்கலைக்கழகம் தொடங்கிய நாளிலிருந்தே அந்த அரசமரம் அங்கு இருக்கின்றது. அதன் கீழே கொங்கிரீட்டிலான பத்துப் பதினைந்து இருக்கைகள் உள்ளன. மரத்தின் அடியினையொற்றிய இருக்கையிலேயே சிவராமன் எப்பொழுதும் அமர்ந்துகொள்வார். அவ்விருக்கை காலியாக இல்லாவிடில் வேறு எதிலும் இருக்காமல் சென்றுவிடுவார். அது சிவராமனின் போக்கு.

செல்வகுமாருடன் பேசியபடி நடந்த பேராசிரியரின் கால்கள் அவரை அறியாமலே அந்த இடத்திற்கு வந்தன. அவரின் இருக்கை காலியாக இருந்தது. இருவரும் அமர்ந்துகொண்டார்கள்.

“சேர், ‘திருக்குறளும் திருவாசகமும் ஒருவாசகம்’ என ஓளவை ஏன் கூறியிருப்பார்? இதை விரிவாகக் கூறமுடியுமா?”

“.....” சிவராமன் நேரம் எடுத்துக்கொண்டார்.

“திருக்குறளும் திருவாசகமும் ஒத்துப்போகின்றன என்பதற்கான எனக்குத் தெரிந்த உதாரணமொன்றைக் கூறுகின்றேன்...” சிவராமன் கூறுவதை செல்வகுமார் ஆர்வமாகச் செவிமடுத்தார்.

(17) மரம்

பயன்தரக்கூடிய வல்லமையும் கடமையும் இருந்தும், பயன் செய்யாதவர்களைப் பார்த்து ‘என்ன நீ மரம் மாதிரி இருக்கின்றாய்..?!’ என்று ஏசுவதைக் கேட்டுள்ளோம். இது மட்டுமன்றி உணர்வு நிலையில் தாழ்ந்துள்ளவர்களையும், அறிவு நிலையில் தாழ்ந்த செயல்களைச் செய்பவர்களையும் ‘மரமே..!’ என்று வைவதையும் செவிமடுத்துள்ளோம்.

இக்கருத்தினை, **ஓளவையார்** தனக்கேயுரிய பாணியில் அழகுறக் கூறியுள்ளார். கவைவிட்டு, கொம்புகொண்டு காட்டில் நிற்பவை யெல்லாம் மரங்கள் அல்ல. அறிவில் குறைந்தவர்களே உண்மையான மரங்கள் என்று ஓளவை **முதுரையிலே** கூறியுள்ளார்.

சபையின் நடுவே ஓலை ஒன்றை வாசிக்கும் அறிவு அற்றவனும், குறிப்பு அறிந்து நடக்கத் தெரியாதவனுமே மரங்கள், என்று கூறுகிறார்.

**கவையாகிக் கொம்பாகிக் காட்டகத்தே நிற்கும்
அவையல்ல நல்ல மரங்கள் - சபை நடுவே
நீட்டு ஓலை வாசியா நின்றான் குறிப்பு அறிய
மாட்டாதவன் நன் மரம்**

(மூதூரை - 13)

வள்ளுவப் பெருமானும் பண்பில்லாதவர்களை மரம் என்று உவமிக்கின்றார். அரம் போன்ற கூர்மையானவர்கள் ஆயினும், நன் மக்களுக்கு இருக்கவேண்டிய பண்பு இல்லாதவர்கள் மரம் போன்றவர்கள் என்பதை அனைவருக்கும் புரியும் வகையில் எளிமையாகக் கூறியுள்ளார்.

**அரம் போலும் கூர்மையரேனும் மரம் போல்வர்
மக்கள் பண்பு இல்லாதவர்**

(திருக்குறள் - 997)

மணிவாசகர் தன்னை மரமாகச் சில சந்தர்ப்பங்களில் உருவகித்துக் கொள்கிறார்.

ஞான வெளியில் (சிதாக்காசத்தில்) பரவியபடி உலகத்தில் வாழ்பவர்கள் உன்னை நோக்கி தவம் செய்தபடியுள்ளார்கள். நான் அத்தகைய நல்ல காரியங்களைச் செய்யவில்லை. நான் அவமே இருக்கின்றேன். ஊனால் ஆன இந்த உடலை அவமே சுமந்தபடியுள்ளேன். இத்தகைய நான், காட்டில் இருக்கின்ற மரத்தைப் போன்றவன். என்னால் பிரயோசனம் ஏதும் இல்லையே, என்கிறார்.

வான் பாவிய உலகத்தவர்

தவமே செய அவமே

ஊன் பாவிய உடலைச் சுமந்து

அடவி மரம் ஆனேன்

(உயிருண்ணிப் பத்து - 10)

“சேர் மணிவாசகர் ஏன் தன்னை ‘மரம்’ என்று கூறாமல், ‘காட்டுமரம்’ என்கிறார்? இதில் ஏதும்

திருவள்ளுவர்

நுணுக்கம் உள்ளதா?” மணிவாசகர் தேவையற்ற வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தியிருக்கமாட்டார் என்ற எண்ணக்கருவை திருவாசக வகுப்பிற்கு வருபவர்களின் மத்தியில் ஏற்படுத்தியிருந்தார் சிவராமன்.

மணிவாசகர், இவ்விடத்தில் மரம் என்று கூறாமல் ‘காட்டு மரம்’ (அடவி மரம்) என்று கூறியதிலிருந்து வள்ளுவர் மணிவாசகர்மேல் தாக்கம் செலுத்தியுள்ளார் என்பதை உய்த்தறியமுடியும். **வள்ளுவப் பெருந்தகை** ஒப்புரவு செய்பவனிடம் செல்வம் கிடைக்குமாயின், அது பயன்தருகின்ற மரமானது, ஊரின் நடுவிலே பழுத்ததிற்கு ஒப்பானது; அனைவருக்கும் மிகவும் பயனுடையது என்கிறார்.

பயன் மரம் உள் ஊர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம் நயன் உடையான்கண் படிள்

[திருக்குறள் 216]

மணிவாசகர் தன்னை வெறுமனே ‘மரம்’ என்று கூறினால், ஊரின் நடுவே நின்று பயன் தரவல்ல மரமோ, என்று பிழையாகக் கணித்துவிடுவார்களே என்று எண்ணி, தன்னைக் ‘காட்டு மரம்’ என்கிறார். மனிதர்கள் யாருக்கும் பயன்படாது எங்கோ காட்டின் மூலையில் இருக்கும் மரமாகத் தன்னை உருவகித்துக்கொள்கிறார்.

அன்புடைமை என்னும் அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் ‘வற்றல் மரத்’தை உவமையாகக் கூறியுள்ளார். மனதிலே அன்பில்லாத உயிர், இல்லறத்திலே இருந்து வாழ்வது என்பது, கடினமாக இருக்கின்ற நிலத்திலேயுள்ள வற்றல் மரம் தளிர்ந்ததைப் போன்றதாகும். ‘வற்றல் மரம் தளிர்ப்பது’ என்பது நடவாதகாரியம் என்பதைக்கொண்டு, இல்லறத்தில் அன்பின் இன்றியமையாமையைத் தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

அன்பகத் தில்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண் வற்றன் மரந்தளிர்த் தற்று

[திருக்குறள் 78]

13ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் **திருக்குறளுக்குப்** பத்து பேர் உரையெழுதியுள்ளார்கள், இவர்களில் **பரிமேலழகர், மணக்குடவர், காலிங்கர், பரிதி, பரிப்பெருமாள்** ஆகிய ஐவர் உரைகள் மட்டுமே முழுமையாகக் கிடைத்துள்ளன. **தருமர், தாமத்தர், நச்சர்** ஆகிய மூவரின் உரைகள், சில குறட்பாக்களுக்குக் கிடைத்துள்ளன.

திருமலையர். மல்லர் ஆகிய இருவர் உரைகளும் கிடைக்கவில்லை. மேற்கூறிய குறளிலுள்ள வற்றல் மரத்தின் வரட்சியை கீழ்க் கண்ட உரைகளிலிருந்து உணரலாம்.

**காலிங்கர் - கற்செறிந்து வற்கென்ற தரையின்கண்
நின்கின்ற வறலாகிய மரம்**

பரிதியார் - பாறையின்மேல் பட்ட மரம்

மணக்குடவர் - பரிடத்து உண்டாகிய உலர்ந்த மரம்

பரிமேலழகர் - வன்பாலின்கண் (வள்ளிலம்) வற்றாலாகிய மரம்

மேற்குறித்த உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் வற்றல் மரத்தினை, கடினமாய் இருக்கின்ற நிலத்திலே வற்றியிருக்கின்ற மரம் என்கிறார்கள். நீர்வளம் காணாத பாலைவனத்தில் பயன்தரவல்ல மரமாயிருந்தாலும், நாட்கள் செல்லச்செல்ல வரட்சியடைந்துவிடும். வரட்சியடைந்த அத்தகைய வற்றல் மரத்தினால் பயன்தர இயலாது.

உவமைகளில் நுணுக்கஞ் செய்யும் மணிவாசகப் பெருமான், காட்டுமரத்தை உவமையாகக் கூறியவர் பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில், வற்றல்மரத்தை உவமையாகக் கையாள்கிறார்.

இறைவா, என்னை உடைமையாகப் பெற்றவனே, உன் அடியார்கள் பலரும் கூடிக்கூடி கூத்தாடுபவர்களாகவும் சிரித்து மகிழ்ந்து ஆனந்தத்தில் களிப்பவர்களாகவும் உள்ளார்கள். நான் அவர்களைப் போலல்லாமல், மிகவும் வாடிவாடி வழியற்று வரட்சியான வற்றல் மரம்போல் நிற்கப்போகின்றேனோ? உன்னோடு ஊடியும், கூடியும், இரண்டறக்கலந்தும், உள்ளம் உருகிப்பெருகியும், நெகிழ்ந்தும், ஆடியாடி ஆனந்தம் பெறுவதற்கும், உன் திருவருளுடன் கலக்க அருள் செய்.

கூடிக் கூடி உன் அடியார்

குளிப்பார் சிரிப்பார் களிப்பாராய்

வாடி வாடி வழியற்றேன்

வற்றல் மரம்போல் நிற்பேனோ

ஊடி ஊடி உடையாயொடு

கலந்து உன் உருகிப் பெருகி நெக்கு

ஆடி ஆடி ஆனந்தம்

அதுவெயாக அருள் கலந்தே

[பிரார்த்தனைப் பத்து - 11]

மணிவாசகர் முதலிலே தன்னைக் 'காட்டு மரம்' என்கிறார், பின்னர் 'வற்றல் மரம்' என்கிறார், அடுத்தது என்ன?"

சிவராமன் தனக்கேயுரிய விரிவுரைப் பாணியில் இடையிடையே கேள்விகளையும் கேட்டுக்கொள்வார்.

மணிவாசகர் தன்னை நச்சு மரமாகவும் ஒப்பிடுகின்றார்.

..... தாம் வளர்த்தது ஓர்

நச்சு மாமரம் ஆயினும் கொலார்

நானும் அங்ஙனே உடைய நாதனே

[திருச்சதகம் - 96]

இறைவனே நான் நச்சானவன்தான். அதற்காக என்னை நீ கைவிட்டுவிடமுடியாது. என்னை ஆட்கொண்டு உன்னுடைய உடைமை ஆக்கிக்கொண்டாய். உலகத்தவர்கள் தாங்கள் வளர்த்த மரங்களில் ஒன்று நச்சுமரம் என்று தெரியவந்தாலும், அதனைத் தாங்கள் வளர்த்தமையால் அழிக்கமாட்டார்கள் என்பது உனக்குத் தெரியுமல்லவா? அதேபோன்றதுதான் என்நிலைமையும். நான் சாதாரண மரமல்ல, நச்சுமரம் போன்றவன். ஆனால் உன்னுடைய உடைமையாளன் நீயாகையால் என்னைக் கைவிட்டுவிடாதே.

மணிவாசகர் உவமைகூறி, இறைவனுக்கு தன்நிலையை விளங்கப்படுத்துகிறார். எத்தகைய சிறப்பாகத் தர்க்கித்து மணி வாசகர் தன் கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றார் என்று பாருங்கள். அமைச்சராக இருந்தவர் அல்லவா!"

சிவராமனும் செல்வகுமாரும் சிரித்துக்கொண்டார்கள்.

மேலுள்ள பாடலிலே 'நச்சு மாமரம்' என்பதில் 'மாமரம்' என்பதற்கு சிலர் 'மா-மரம்' எனப்பொருள் தருவார்கள். நச்சு 'மா' மரம் பழுத்து மாங்கனியைத் தருமிடத்து பிரயோசனமில்லை. வேறுசிலர் 'மா' என்பதற்கு 'பெரிய' எனப்பொருள்கொண்டு 'பெரிய நச்சு மரம்' எனப்பொருள் தருவார்கள். மணிவாசகப் பெருமான் ஞானக்கவிஞன் அல்லவா! அவரது கூற்றில் எந்தப்பொருளும் திறம்படப் பொருந்தி, சிறந்து நிற்பதைக் காணலாம்.

வள்ளுவரும் நச்சு மரத்தை உவமையாகக் கையாண்டுள்ளார். செல்வம் இருந்தும், வறியவருக்கு கொடுக்காதவன், ஊர் நடுவே நச்சுமரம் பழுத்ததைப் போன்று பயனற்றவன் என்கிறார்.

மணிவாசகர்

மணிவாசக அணியமுதல்

**நச்சப்படாதவன் செல்வம் நடு ஊருள்
நச்சு மரம் பழுத்து அற்று**

[திருக்குறள் - 1008]

வள்ளுவர் காலத்திற்கு பின் வாழ்ந்த மணிவாசகப் பெருமான் திருக்குறளை உள்வாங்கிப் பல இடங்களில் அதன் கருத்து களுடன் ஒத்துப்போவதைக் காணலாம்.

சிவராமன் நிறுத்தினார். செல்வகுமார் ஓரளவு திருப்தியடைந்துள்ளமையை அவரின் முகம் காட்டியது.

“யாரெல்லாம் திருக்குறளின் சிறப்பைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்களோ அத்தருணங்களில் அவர்கள் திருவாசகத்தையும் குறிக்கத் தவறவில்லை.” சிவராமன் தொடர்ந்தார்.

கொற்றவன்குடி **உமாபதி சிவாச்சாரியர்**, சைவசித்தாந்த நூலாசிரியர்களுள் முக்கியமானவர். சைவர்களால் புறச்சந்தான குரவர்கள் எனப் போற்றப்படும் நால்வருள் ஒருவர். **மயங்கண்ட சாத்திரங்கள்** எனப்படும் சைவசித்தாந்த நூல்கள் எட்டினை (**சித்தாந்த அட்டகம்**) இயற்றியவர். போற்றத்தக்க அறிஞரான உமாபதி சிவாச்சாரியார், தமிழின் மேலான நூல்களாக **ஆறு நூல்களைக்** குறிக்கிறார்.

**வள்ளுவர் சீர் அன்பர் மொழி வாசகம் தொல்காப்பியமே.
தெள்ளு பரிமேலுகர் செய்த உரை - ஒள்ளிய சீர்த்.
தொண்டர் புராணம் தொகு சித்தி ஓர் ஆறும்.
தண்டமிழின் மேலாம் தரம்**

அவையாவன **திருக்குறள், திருவாசகம், தொல்காப்பியம், பரிமேலுகர் செய்த உரைநூல், திருத்தொண்டர் புராணம்** எனும் பெரியபுராணம். மற்றும் **அருணந்தி சிவாச்சாரியார் அருளிய சிவஞான சித்தியார்** எனும் ஆறுமாம்.

ஆகவே, திருவாசகம் சிறந்த நூல்களில் ஒன்று என்பதில் சந்தேகமில்லை. ‘அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கி’ என்பதற்கு அமைய திருவாசம் கற்று உணர்வதற்கும் அவன் அருள்வேண்டும்..!

செல்வகுமாரின் மனதில் திருவாசகம் பற்றிய மதிப்பு உயர்ந்தவண்ணம் இருந்தது. சிவராமனை உமாபதி சிவாச்சாரியாரின் பாடலை மீண்டுமொருமுறை

**உமாபதி
சிவாச்சாரியார்**

கூறச்சொல்லித் தன்னுடைய கைப்பேசியினை உபயோகித்து ஒலிப் பதிவு செய்துகொண்டார்.

“உமாபதி சிவாச்சாரியார் தமிழில் சிறந்த ஆறு நூல்களை வரிசைப்படுத்தும்போது **சிவஞான சித்தியார்** என்ற நூலையும் கூறியுள்ளார் என்பது எனக்குப் புதிய தகவல்...” செல்வகுமார் வியப்புடன் கூறினார்.

சைவ சித்தாந்தம் என்னும் தத்துவப் பிரிவில் 12ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 14ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதியில் தோன்றிய **மெய்கண்ட சாத்திர** நூல்கள் பதினான்கில் தலை சிறந்த நூல்களில் ஒன்றாக அமைவது, **அருணாந்தி சிவாச்சாரியாரால்** அருளப்பெற்ற **சிவஞான சித்தியார்** எனும் நூலாகும். சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்கள், வகுத்தும் தொகுத்தும் தர்க்க அடிப்படையில் சிறப்பாக சிவஞான சித்தியார் நூலிலே அருளப்பெற்றுள்ளன. மெய்கண்ட சாத்திரத்தில் **சிவஞான போதம் முதல் நூலாகவும்**, **சிவஞான சித்தியார் வழி நூலாகவும்** கொள்ளப் படுகிறது.

‘சிவத்தின் மேல் தெய்வமில்லை சிவஞான சித்திக்கு மேல் சாத்திரம் இல்லை’ என்று பொதுவழக்கில் பழமொழிகூட மக்களிடையே உள்ளது.

சிவராமன் சித்தியார் நூலுக்கான சிறிய அறிமுகத்தைக் கூறினார்.

“மணிவாசகரின் திறமையைச் சொல்ல சிவஞான சித்தியாரில்கூட ஒரு இடத்தைத் துணையாகக் கொள்ளலாம்.” செல்வகுமாரின் சிவஞானசித்தியார் பற்றிய கேள்வி சிவராமனின் சிந்தனையோட்டத்திலே திருவாசகத்துக்கும் சிவஞானசித்தியாருக்கும் இடையிலான தொடர்பைச் சிந்திக்க வழிவகுத்தது.

(18) இரும்புப் பாவையும் தோற் பாவையும்

சிவஞான சித்தியார் நூலிலே தோலினாலான பாவை பற்றியும் மரத்தினாலான பாவை பற்றியும் ஒரு குறிப்பு இடம்பெறுகிறது.

அருணாந்தி
சிவாச்சாரியார்

தோற்பாவைக் கூத்தும் தொல்லை மரப்பாவை இயக்கமும்

[சிவஞான சித்தியார் - 24]

தோலினாலான பொம்மையினை, ஆட்டுவிப்பதன்மூலம் கூத்து எனும் கலையை நடத்தலாம். அதேபோன்று மரத்தால் ஆன பொம்மையினை அசைத்து இயங்க வைக்கலாம். தோற்பாவையும் மரப்பாவையும் அசைத்தால் அசையும் தன்மைகொண்டன எனும் உண்மைகள் எமது ரூபகத்திற்கு வருகின்றன.

திருவள்ளுவரும் மரப்பாவை பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

நாண் அகத்து இல்லார் இயக்கம் மரப் பாவை

நாணால் உயிர் மருட்டி அற்று

[திருக்குறள் - 1020]

(தொடரமைப்பு: அகத்து நாண் இல்லார் இயக்கம், மரப்பாவை நாணால் உயிர் மருட்டியற்று.)

இக்குறள் நாணுடைமை அதிகாரத்தில் 10ஆவது குறளாக அமைகிறது. **பரிமேலழகர்** இக்குறளுக்கு 'தம் மனத்தின்கண் நாண் இல்லாத மக்கள் உயிருடையார் போன்று இயங்குகின்ற இயக்கம், மரத்தாற் செய்யப்பட்ட பாவை இயந்திரக் கயிற்றினான் ஆய தன்னியக்கத்தால் உயிருடைத்தாக மயக்கினாற் போலும்' என்கிறார். இங்கு மரத்தினாலான பாவையானது இயந்திரக் கயிற்றினால் இயக்கப்பட்டு உயிருள்ளது போன்ற இயக்கத்தோற்றம் கொடுக்கப்பட்டனும் மரப்பாவையானது பிறிதொருவரினால் இயக்கப்பட்டதேயாகும்.

ஆக, தோலினாலான பாவையும் மரத்தினாலான பாவையும் இயக்கினால் இயங்கும் தன்மையுடையன.

மணிவாசகர் திருவாசகத்தில் தன்னைத் தோலினாலான பாவையினிலும் மரத்தினாலான பாவையினிலும் கீழான, அசைவற்ற இரும்பினாலான பாவையாக உவமித்துக்கொள் கிறார். தன்னை ஏன் இரும்புப் பாவையாக உவமிக்கின்றார்? என்பதற்கான விடையையும் அவரே பகர்கின்றார்.

இறைவா, என்னை நீ ஆட்கொண்டாய். ஆனால் அதற்காக உன்னை நான் பாடினேன் அல்லேன், ஆடினேன் அல்லேன், ஐயோ..., அலறினேன் அல்லேன், உழறினேன் அல்லேன்,

உயிர் சோர்ந்திடேன் அல்லேன்..., இவ்வாறு இருப்பது முறையாகுமோ...? இறைவன் என்னை ஆட்கொண்டு இயக்கமுற்படினும் நான் அதற்குரிய எந்தவொரு இயக்கமும் வெளிப்படுத்தவில்லை என்பதால், நான் இரும்பினாலான பாவையன்றோ..!

**வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்று
போது நான் வினைக்கேடள் என்பாய் போல
கிணையன் நான் என்று உன்னை அறிவித்து என்னை
ஆட்கொண்டு எம்பிரான் ஆனாய்க்கு இரும்பின் பாவை
அனைய நான் பாடேன் நின்று ஆடேன் அந்தோ
அலறிடேன் உலறிடேன் ஆவி சோரேன்
முனைவனே முறையோ நான் ஆனவாறு
முடிவு அறியேன் முதல் அந்தம் ஆயினானே
(திருச்சதகம் - 22)**

மனதில் ஒரு கேள்வி எழலாம். மணிவாசகப் பெருமான் இரும்பாலான பாவையாகத் தன்னை உவமித்தாரேயன்றி கல்லினாலான பாவையாகத் தன்னை உவமிக்கவில்லையே.. அதன் காரணம் யாதோ...?

திருவாசகத்துக்குள்ளேயே அதற்கான விடையையும் காணலாம். மணிவாசகர் கூறுகின்றார், 'இறைவனைத் தேடி அலையாமல், வசதிகள் நிறைந்த அமைச்சர் பதவியில் இருக்கின்றேன். அரசியல் நிமித்தம் குதிரைகள் வாங்கச் செல்கின்றேன். அத்தகைய என்னை இறைவன் ஈர்த்து அல்லவா ஆட்கொள்கிறான்.'

**ஈர்த்து என்னை ஆட்கொண்ட
எந்தை பெருமானே
(சீவபுராணம் - 74 வரி)**

இறைவன் தன் காந்தமான திரு வருளால் ஈர்த்தான், நானோ அவனிடம் ஈர்க்கப்பட்டுச் சென்றேன். தோற் பாவைக்கோ,

மரப்பாவைகள்

மரப்பாவை

மரப் பாவைக்கோ, அல்லது கற்பாவைக்கோ ஈர்க்கப்பட்டுச் செல்லுந்தன்மை இல்லையே. ஆகவே நான் இரும்பினாலான பாவையன்றோ.. என்கிறார்.

‘நான் குதிரை வாங்கச் செல்கிறேன், இறைவன் தன் திருவருளால் ஈர்த்தான், நான் உடனே ஈர்க்கப்பட்டுச் சென்றேன்’ என்று மணிவாசகர் கூறினால் சற்று நெருடலாக அமைந்துவிடும். அமைச்சர் பதவியிலிருப்பவர் திருப்பெருந்துறையில் உடனே அத்தனையும் துறந்து ஈர்க்கப்பட்டுச் சென்றார் என்பது யதார்த்த உலகியலுக்குப் பொருத்தமில்லை. மணிவாசகர் அந்தச் சந்தேகத்தையும் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

இறைவன் தன்னை ஈர்த்தவுடன் தான் செல்லவில்லை. தன்னிடம் அத்தகைய மனப்பக்குவம் இருக்கவில்லை. இறைவன் மிகவும் சிரமப்பட்டுத் தன்னை பலமுறை ஈர்த்து ஈர்த்தே ஆட்கொண்டான் என்று உருகி நிற்கின்றார்.

இரும்புதரு மனத்தனை ஈர்த்து ஈர்த்து என் என்புருக்கி

[திரு ஏறாவு - 1]

மேலும் தனது மனம், நெஞ்சம், செவி ஆகியனவும் இரும்பாலான சடம்போன்றன என வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பாடியிருக்கிறார்.

இரும்பு நெஞ்சம் வஞ்சனையை ஆண்டு கொண்ட நின்ன தாள் (இரும்பு - இரும்பு)

[திருச்சதகம் - 80]

என்செவி இரும்பிலும் வலிது

[செத்திலாப் பத்து - 4]

“ஏதோ தற்செயலாக மணிவாசகர் ‘இரும்புப் பாவை’ என்று உவமித்தார். மணிவாசகரின் உவமை அணியைச் சிறப்பிப்பதற்கு நான் ஏதோ தேடித் திரிந்து காரணங்களைக் கற்பிக்கின்றேன், என்று எண்ணிவிடாதீர்கள். மணிவாசகப் பெருமான் தன்னைத் தோலினாலான பாவையாக உவமித்த சந்தர்ப்பமும் திருவாசகத்தில் உண்டு” திடீரென ஞாபகம்வர, சிவராமன் செல்வகுமாருக்குக் கூறினார்.

மணிவாசகர்

திருச்சதகப் பதிகத்தில் தன்னை இரும்புப் பாவை என்று உவமித்தவர் 'ஆனந்தமாலைப் பதிகத்'தில் தன்னை தோலினாலான பாவை என்று உவமிக்கின்றார்!!

தோலினால் பாவை செய்து, அதன் அவயவங்கள் தோறும் மெல்லிய நூற்கயிற்றைக் கட்டிக்கொண்டு, நடிக்கச் செய்பவன் திரைக்குப் பின்னிருந்து அசைக்க, பாவை சுத்தாடும். அது போல, ஒழுக்கமும், விரதமும், தோய்ந்த அன்பும் (செறிவு), அறிவும் இல்லாமல் துன்ப இன்பங்களால் அவற்றின் அசைவிற்கு ஏற்ப அறிவின்றிக் கூத்தாடிச் சுழன்று விழுந்துகிடக்கின்றேன்..., என்கிறார் மணிவாசகப் பெருமான்.

**சீலம் இன்றி நோன்பு இன்றிச்
செறிவே இன்றி அறிவு இன்றித்
தோலின் பாவைக் கூத்தாட்டாய்ச்
சுழன்று விழுந்து கிடப்பேனை**

[ஆனந்தமாலை - 3]

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அசையும் தன்மையற்ற இரும்புப் பாவையையோ, கற்பாவையையோ உவமையாகக் கூறுவது பொருத்தமன்று. மரப்பாவையை உவமையாக்கலாமே என்ற வாதம் வைக்கப்படலாம். மரப்பாவையும் தோற்பாவையோன்று அசையும் தன்மையுள்ளதாகினும் தோற்பாவையின் கூத்தாட்டமானது மரப்பாவையின் கூத்தாட்டத்தைவிட அதிகமானதாகும். கூத்தாட்டம் அதிகமாகித் தான் சுழன்று விழுந்து கிடக்கின்றேன் என்கிறார். அத்தகைய உச்சமான கூத்தாட்டம் ஆடவல்லது தோற்பாவையேயாகும்.

மணிவாசகர் உவமைகளைக் கையாளும்போது செய்யும் நுணுக்கங்கள் அற்புதமானவை. பல தடவைகள் மீண்டும் மீண்டும் அவற்றைப் படிக்கும்போது புதிய புதிய பரிமாணங்களைத் தரவல்லன. மணிவாசகப் பெருமான் திருவாசகத்தில் பொதித்துள்ள முத்துக்கள் ஆயிரமாயிரம்.

செல்வகுமார் திகைத்துப்போனார். இத்தகைய நுணுக்கங்களைக் கொண்டதா திருவாசகம்!!!

செல்வகுமாரின் உரோமங்கள் சிலிர்த்தன.

பேராசிரியர் மேசையின் முன்னால் அமர்ந்தவண்ணம் திருவாசக வகுப்பிற்கான குறிப்புகளைக் குறித்துக்கொண்டிருந்தார். விரிந்து செல்லும் பிரபஞ்சத்தில் உள்ளதுபோன்று திருவாசகத்துக்குள் எப்பக்கம் திரும்பினாலும் நட்சத்திரங்கள் பிரகாசத்துடன் மின்னின. தான் கற்பிற்கும் வகுப்பில் உவமை உருவகங்களைக் கோடிட்டுக் காட்டமுனைவதால் அதுசார்ந்த குறிப்புகளை மட்டுமே நிரற்படுத்தினார்.

‘ஆனைப் போரில் குறுந்தாறு’ எனும் பழமொழியை மணிவாசகர் கையாண்டதை சிவராமன் குறித்துக்கொண்டார்.

(19) ஆனைப்போரில் குறுந்தாறு

புலன்களால் சிதைவுறுவதைக் கூறவந்த மணிவாசகர் ‘ஆனைப் போரில் குறுந்தாறு’ எனும் பழமொழியை எடுத்துக்கொள்கிறார். யானை யுத்தம் புரிகையில் வெறியுடனும் வேகத்துடன் கட்டுப் பாடற்று எதிரிப்படையில் உள்ள போராளிகள், குதிரைகள் அனைத்தையும் பந்தாடி காலில் மிதித்து துவம்சம் செய்யவல்லது. அதன் துவம்சத்தை யாராலும் தடுக்க இயலாது. அப்படியாகப் போர் புரியும் யானையின் கால்களில் அகப்படும் சிறுபுற் செடியின் நிலை பரிதாபத்திற்குரியது. மணிவாசகப் பெருமான், போரில் துவம்சம் செய்யும் யானையின் (புலன்கள்) கால்களில் அகப்பட்ட சிறு புல்லாகத் தன்னை உருவகித்துப் பாடுகிறார்.

ஆனை வெம்போரில் குறுந்தாறு எனப்

புலனால் அலைப்புண்டேனை

(ரீத்தல் விண்ணப்பம் - 21)

“எங்கே போயிருந்தாய்....? நேற்று ஏன் வரவில்லை?” சிவராமனின் மனைவி வீட்டின் பின்புறத்திலே நாயுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தாள். அது ஒரு தெரு நாய். இரவு உணவு நேரத்திற்கு எங்கிருந்தாலும் வந்துவிடும். சிவராமனின் மனைவியும் அதற்கென ஏதாவது உணவு வைத்திருப்பாள். சிவராமனின் மனைவியைப் பார்த்து, தான் ஒருகிழமை உணவருந்தாததுபோல் அது பெரிய தொரு கொட்டாவியை விட்டுக்காட்டியது.

“என்ன நிரம்ப பசிக்குதா...?”

அந்நாயின் மேல், சிவராமனின் மனைவிக்கு அலாதிப் பாசம்.

மனைவியின் உரையாடலை சிவராமன் செவிமடுத்தவண்ணம் இருந்தார். நாயின்மேல் காட்டிய பாசத்திற்கு **பட்டினத்தார்** தன்னுடைய சீடரான **பத்திரகிரியாரை** ‘சம்சாரி’ என்று அழைத்த வரலாற்றை அவர் நினைத்துக்கொண்டார்.

பட்டினத்தாரும் பத்திரகிரியாரும் திருவிடைமருதூர் வந்தடைகின்றனர். அங்கே கோபுரவாசலில் பிச்சை எடுத்து பத்திரகிரியார் தாமும் உண்டு பட்டினத்தாருக்கும் உணவு கொடுத்துவந்தார். அத்துடன் தம்மைச் சுற்றி வந்த நாய்க்கும் பத்திரகிரியார் உணவிட்டு வந்தார்.

அப்போது ஒருநாள் பட்டினத்தாரிடம் ஒருவர் வந்து பிச்சை கேட்க, பட்டினத்தார் சிரித்தவண்ணம், “நானோ சந்நியாசி, என்னிடம் கொடுக்க ஏதுமில்லை. அதோ இருக்கிறானே என் சீடன், சம்சாரி. சோற்றுச் சட்டி மட்டுமல்லாமல் கூடவே ஒரு நாயையும் வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறான். அவனைக் கேளுங்கள்.” என்று கைகாட்டினார்.

இதைகேட்ட பத்திரகிரியார், ‘ஆஹா, சந்நியாசியாக மாறிய என்னை இந்தச் சோற்றுச் சட்டியும், நாயும் அல்லவோ சம்சாரியாக்கிவிட்டது.’ என்று எண்ணி அடுத்தகணம் சோற்றுச் சட்டியைத் தூக்கிப்போட்டு உடைத்தார். அதன் ஒருகுண்டு நாயின் தலையில் வேகமாய்ப் படவே நாய் இறந்துபட்டது. நாயின் உடம்பிலிருந்த உயிர் வினையின் பலனை முடித்துக் கொண்டது.

உலகியற் பாசமானது உய்யும் நெறியை அடைக்கும் என்பதை புரிந்தவர் மணிவாசகர்.

பத்திரகிரியார்

(20) பாசம் என்னும் தாழ்ப்பாளர்

தனக்கு உலகியலிலுள்ள பாசமானது உய்யும் நெறியை அடைத்து வைத்திருக்கின்றது. உலகியற் பாசத்தினை தாழ்ப்பாளர் ஆக உவமிக்கின்றார். பாசம் என்கின்ற தாழ்ப்பாளை நாமாக உருவி எடுக்கமாட்டோம். பாசம் அதற்கு இடங்கொடுக்காது. ஆகவே பாசம் என்கின்ற தாழ்ப்பாளை உருவி, கதவின் மறுபுறத்திலுள்ள உய்யும் நெறியைக் காட்டுவித்து ஓங்காரத்தின் உட்பொருளை அருளி என்னை இறைவன் ஆட்கொண்டான், என்பதனை 'பாசம் எனும் தாழ் உருவி உய்யும்நெறி காட்டுவித்து ஓங்காரத்து உட்பொருளை ஐயன் எனக்கு அருளினான்' என்கிறார்.

பையவே கொடுபோந்து

பாசம் எனும் தாழ் உருவி

உய்யும்நெறி காட்டுவித்திட்டு

ஓங்காரத்து உட்பொருளை

ஐயன் எனக்கு அருளியவாறு

ஆர்வெறுவார் அச்சோவே

(அச்சோப்பதிகம் - 7)

தாழ்ப்பாளர்

மணிவாசகர்
உபதேசம்
பெறுதல்

சிவராமன் ஜன்னலினூடாக எட்டிப்பார்த்தார். அந்த நாய் தன் வாலை ஆட்டியபடி மனைவியளித்த உணவைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தது. மனைவிக்கு அந்த நாயின் பெயர் கூடத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. அந்த நாய்க்குப் பெயர் இருக்கிறதா என்று கூடத் தெரியவில்லை. சிவராமன் மீண்டும் வந்து தன் கதிரையில் அமர்ந்துகொண்டார்.

‘அற்புதமான திருவாசத்தைப் பாடிய மாணிக்கவாசகர், தன்னை ஏன் நாயாகப் பல இடங்களில் பாடிக்கொள்கிறார்..?’ சிவராமனின் மனதில் நீண்டகாலமாக விடை கிடைக்காமல் அலைக்கழிக்கும் கேள்வி மீண்டும் வந்து அமர்ந்துகொண்டது.

656 பாடல்கள் கொண்ட திருவாசகத்தில் அண்ணளவாக 65 இடங்களுக்கும் மேற்பட்ட தருணங்களில் மணிவாசகர் தன்னை ‘நாய்’ என்று தாழ்த்திக் கூறியுள்ளார். பத்துப் பாடல்களுக்கு ஒரு முறை என்று கூடச் சொல்லலாம்.

ஏன்?

இதற்கு பலர் பலவிதமான காரணங்களைக் கற்பித்துள்ளார்கள்.

குளிப்பாட்டி எத்தனை அலங்காரம் செய்து நடுவீட்டில் வைத்தாலும் நாய் தன் குணத்தைக் காட்டிவிடும். அத்துடன் நாய் தான் உண்ட உணவை கக்கி மீண்டும் அந்த உணவை உட்கொள்ளும் பழக்கம் உள்ளது. இத்தகைய குணங்களைப் பலர் காரணங்களாக கூறியுள்ளனர். மணிவாசகர் தன்னை நாயாகக் கூறியுள்ள அனைத்து இடங்களுக்கும் இந்தப் பொதுவிளக்கங்களை சிவராமன் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை.

மற்றைய மிருகங்களைவிட நாய் பற்றுள்ள மிருகம். தன் எஜமானின் வீடு இடிந்து எஜமான் இறந்தாலும் அந்த வீட்டைச் சுற்றிச் சுற்றி நாய் வரும். உலகியல் பற்றுக்களை தன்மேல் ஏற்றிச்

சொல்லும் மணிவாசகர், மனிதனைவிட பற்றுள்ள நாயைக் கூறியுள்ளார், என்பது ஓரளவு பொருந்திவருகின்ற விளக்கம்.

அபிராமிப்பட்டரும் மணிவாசகரைப் போன்று தன்னை நாயாக உருவகித்துக்கொள்கிறார்.

**நாயேனையும் இங்கு ஒரு பொருளாக நயந்து வந்து
நீயே நினைவின்றி ஆண்டுகொண்டாய். நின்னை உள்ள வண்ணம்
பேயேன் அறியும் அறிவு தந்தாய். என்ன பேறு பெற்றேன்
தாயே மலைமகளே செங்கண் மால் திருத் தங்கைச்சியே
(அபிராமி அந்தாதி)**

ஆகவே மணிவாசகர் மட்டும் இவ்வாறு தம்மைத் தாழ்த்திக் கொள்ளவில்லை. தொகுத்துப் பார்க்குமிடத்து தன் தகுதியைக் குறைப்பதற்கு அன்றைய காலகட்டத்தில் மக்களிடம் புழக்கத்தி லிருந்த உருவகமாக 'நாய்' இருந்திருக்கலாம். மணிவாசகர் அதனைக் கையாண்டிருக்கலாம்.

சிவராமன் தன்குறிப்புகளைத் தட்டிப்பார்த்தார். 'நாய்' பற்றி மணிவாசகர் கூறும் உவமை உருவகங்களை திருவாசக வகுப்பிற்கான குறிப்பேட்டில் தவறவிட்டிருந்தார். அவற்றினையும் வகுப்பிற்காக குறித்துக்கொண்டார்.

(21) நாயின்மேல் பொன் இருக்கை

தன்னை இறைவன் ஆட்கொண்டதனைப் பாடவந்த மணிவாசகர், தன்னை நாய் என்றும், தன்னைச் சிவிகையில் ஏற்றுவித்ததாகவும் கூறுகிறார். நாய்க்கு எவ்வாறு சிவிகையின் (பல்லக்கு) அருமை தெரியாதோ அதேபோன்று தனக்கும் இறைவனின் திருவருள் தெரியவில்லையே எனப் புலம்புகின்றார்.

**நன்றாக வைத்து என்னை
நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த**

[திருக்கோத்தம்பி - 8]

**நம்மையும் ஓர் பொருளாக்கி
நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த**

[அச்சோப்பதிகம் - 9]

நாயைத் தூக்கி பல்லக்கில் (சிவிகையில்) ஏற்றியதுபோன்றது என்று கூறியது மணிவாசகருக்குத் திருத்தியைத் தரவில்லை.

பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில், தான் நாய் என்றும், தனக்குமேல் தவிசு எனப்படும் ஆசனம் இடப்பட்டதாகவும் கூறுகிறார். தவிசு என்பது யானை, குதிரை என்பனவற்றின்மேல் இடப்படுகின்ற மெத்தையிலான ஆசனம். நாயிற்கு இடுவது சற்றும் பொருத்த மற்றதாகும். தனக்கு அத்தகைய உயர்ந்த நிலையினை இறைவன்

மணிவாசகர்

அருளிணான் என்று மேலும் தன் நிலையைத் தெளிவுபடுத்த விளைகிறார்.

நாய்மேல் தவிசு இட்டு நன்றாய்ப் பொருட்படுத்த....
[திருக்கோத்தம்பி - 20]

ஒரு நாய்க்குத் தவிசு இட்டு இங்கு.....
[உணிருண்ணிப் பத்து - 2]

இறைவன், திருவருள் தனக்குத் தந்தமை சற்றும் பொருத்தமில்லை, என்பது அவரை உறுத்துகிறது. ஆகையால் 'நாயினைப் பல்லக்கில் ஏற்றியது போன்று' என்று கூறிப்பார்த்தார், திருப்தி தரவில்லை. 'நாயின் மேல் தவிசு அணிவித்தது போன்று' என்று உவமித்தார். அதுவும் அவருக்கு நிறைவைத் தரவில்லை. ஆகையினால், நாயின்மேல் பொன்னால் ஆன தவிசு இடப்பட்டது போன்றது தன் நிலை, என்று கூறிவிடுகிறார். நாயின்மேல் தவிசு இடுவதே பொருத்த மில்லை. அவ்வாறிருக்க பொன் தவிசு இடும் உவமையின் நுணுக்கம் வியக்கத்தக்கது.

**எம்பெருமானே அடியேற்குப்
பொன் தவிசு நாய்க்கு இடுமாறு
அன்றே நின் பொன் அருளே**

[திரு ஏசுறவு - 5]

சிவராமனின் மனைவி இரண்டு சிறிய குவளைகளில் மோர் எடுத்துவந்தாள். சிவராமனுக்கு அருகில் ஒரு குவளையை வைத்து அருகே அமர்ந்துகொண்டாள்.

“இரவு 8 மணியாகிவிட்டது மோர் சாப்பிட்டால் பரவாயில்லையோ..?” மோரைச் சிறிது அருந்தியவண்ணம் மனைவியிடம் கேட்டார்!

“பரவாயில்லை கொஞ்சமாகச் சாப்பிடுங்கோ..” தானும் அருந்தத் தொடங்கினாள்.

“இன்று பின்னேரம் மகன் 'போன்' பண்ணியிருந்தான். மருமகனின் தங்கச்சிக்கு அடுத்தகிழமை நிச்சயதார்த்தம் வைத்திருக்கிறார்களாம். மாப்பிள்ளை பெரிய இஞ்ஜினியராம். இவளுக்கு படிப்பு கிடிப்பு ஒண்டும் இல்லை. ஒருமாதிரி காதலிச்ச வளைச்சப் போட்டிட்டாள்போல..” மனைவி அன்றைய செய்திகளை ஒப்புவிக்கத் தொடங்கினாள்.

மணிவாசகர்

சிவராமன் மோரைச் சிறிது சிறிதாக சுவைத்து அருந்திக் கொண்டிருந்தார். மோரை அருந்தும்போது ‘மத்து இடு தயிர் ஆகி’ என்று திருச்சதகத்தில் மணிவாசகர் கூறியது ஞாபகத்தில்வர, அதனையும் தனது குறிப்பேட்டில் குறித்துக்கொண்டார். அவரது சிந்தனைகள் சிறகு விரிக்கத்தொடங்கின.

(2.2) தயிர் கடையும் மத்து

மத்து என்பது தயிரைக் கடைந்து வெண்ணெய் பெறுவதற்காக உபயோகிக்கப்படும் ஒரு கருவியாகும். தயிரைக் கடையும்போது, அதிலுள்ள கொழுப்பு நிறைந்த பதார்த்தம் வெண்ணெய்யாக மாறிவர, மிகுதியாக இருக்கும் நீர்த்தன்மையான பதார்த்தம் மோர் ஆகும்.

பெண்கள் மத்தாக நின்று தன்னைக் கலக்குவதாக மணிவாசகப் பெருமான் உவமிக்கிறார்.

மான் நிலாவிய நோக்கியர் படிநிடை

மத்து இடு தயிர் ஆகி

[திருச்சதகம் - 40]

“மாப்பிள்ளை வரதட்சணையும் கேட்கவில்லையாம்...! பெட்டைக்கு அடிச்ச ‘லக்’கைப் பாருங்கள்....” சிவராமனின் மனைவி தொடர்ந்தாள்.

மேலோட்டமாகக் கேட்பவர்களுக்கு, தான் எடுத்துக்கொண்ட தயிர் கடையும் மத்தின் உவமை சரிவரப்புரியுமோ என்று எண்ணிய மணிவாசகர், பிறிதோர் இடத்தில் நுணுக்கமாக விரித்து உவமிக்கின்றார்.

தாழியிலே தயிர் இருக்கின்றது. தயிரினை மணிவாசகரின் உயிராகவும் தாழியை அவரின் உடலாகவும் கருதிக்கொள்கிறார். பெண்களால் தனக்குள் ஏற்படும் அலைவுகளை மத்து என்று கூறாமல் வன்மையான மத்து என்கிறார். கண்ணியர் தன் உயிராகிய தயிரினுள் வன்மையான மத்தை இடுகின்றார்களாம். அவ்வாறு இடப்படும் மத்தானது தயிராகிய தன் உயிரின் கட்டுப்பாட்டை (கட்டித் தன்மையை) உடைக்கின்றதாம். உடைந்த தயிரானது (உயிரானது) தாழியை (உடலை) மோதி மோதிப் பாவுகின்றதாம். அதாவது பெண்களால் ஏற்படும் அலைவுகள் தன் உயிரின் கட்டுப்பாட்டை உடைத்து, அந்த உயிரானது உடம்பின் நுகர்ச்சிகள்

வேண்டி உடம்புடன் பாவுகிறது. இதனால், எனது உயிரினது கட்டுப்பாட்டை இழந்து தளர்ந்தேன், என்கிறார்.

..... கண்ணியர்
வன் மத்து இட உடைந்து
தாழியைப் பாவு தயிர்போல்
தளர்ந்தேன்...

[அடைக்கலப் பத்து - 6]

“நிச்சயதார்த்தத்தைச் சின்னதாகச் செய்து விட்டு கல்யாணத்தை பெரிசாச் செய்யப் போறார்களாம். கல்யாணத்துக்குச் சென்னைக்குப் போய்த்தான் உடுப்பு எடுக்கப்போகிறார்களாம்..” மனைவியின் குரலில் ஆதங்கம் வெளிப்பட்டது.

சிவராமனின் மனைவி மத்தினைப் பாவித்து தயிர் கடைந்து மோர் எடுப்பது இல்லை. ‘கிரைண்டரி’ல் போட்டு சவிட்சைத் தட்டி விடுவாள். மோர் கலக்கியடித்து வரும்!

தயிரைக் கடையும் மத்தினை பலவற்றுக்கு உவமைக்காக பலர் கையாண்டிருக்கிறார்கள். **திருநாவுக்கரசர்**; மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி எனும் ஐம்புலன்களும் மத்தாக இருந்து தன் உள்ளத்தை சுழற்றுகிறது என்பதாகக் கூறுகிறார்.

பத்தனாய் வாழ மாட்டேன்
பாவியேன் பரவி வந்து
சித்தத்துள் ஐவர் தீய
செய்வினை பலவுஞ் செய்ய
மத்துறு தயிரே போல
மறுகும் என்னுள்ளந் தாலும்
அத்தனே அமரர் கோவே
ஆளுந் மூலட்டளிரே

திருநாவுக்கரசர் உவமித்ததுபோன்று மணிவாசகரும், ஐம்புலன்களுக்கும் மத்தினை உவமிக்கிறார். மணிவாசகர் உவமிக்கும்போது சற்று நுணுக்கமாகத் தயிரைக் குளிர்மை பொருந்திய தயிர் (தண் தயிர்) என்கிறார். குளிர்மை பொருந்திய தயிர் சற்று உறுதியாகவும் கட்டியாகவும் இருக்கும். கட்டித்தயிராக இருந்தாலும் மத்து கலக்கி அடிப்பதுபோல் தன்னைப் புலன்கள்

மத்தினால் தயிர் கடைதல்

திருநாவுக்கரசர்

தீயாகக் கலக்கியடிக்கின்றது என்கிறார்.

**மத்து உறு தண் தயிரின் புலன்
தீக்கதுவக் கலங்கி**

[நீத்தல் விண்ணப்பம் - 30]

(தண் தயிர் - குளிர் தயிர்)

மத்தினைப் பெண்களுக்கும், ஐம்புலன்களுக்கும் உவமித்த மணிவாசகர், மத்தினைப் பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதாயி எனும் சைவசமயத்தில் கூறப்பெறும் ஐந்து மலங்களுக்கும் உவமிக்கின்றார். மத்து தயிரைச் சுழற்றியடிப்பதுபோல ஐந்து மலங்களும் என்னைச் சுழற்றியடிக்கின்றன என்றும் உவமிக்கின்றார்.

**மலங்கள் ஐந்தால் சுழல்வன் தயிரில்
பொரு மத்து உறவே**

[நீத்தல் விண்ணப்பம் - 29]

மலங்களைக் கூறும்போது 'சுழற்றுதல்' எனும் வினையையும் புலன்களைக் கூறும்போது பாதிப்பை அதிகம்காட்ட 'கலக்குதல்' எனும் பதத்தையும் உபயோகிக்கும் நுட்பம்தான் என்னே...!

"ஏதோ பைவ் ஸ்டார் ஹோட்டலில் தான் கல்யாணம் நடக்கப் போகிறதாம்.." மனைவி மோரை குடித்துத் தீர்த்துவிட்டாள். சிவராமன் இன்னமும் மோரைச் சுவைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

"அப்பா நான் சொன்னது ஏதும் உங்கட காதில் விழுந்ததா...?" சிந்தனையைப்பட்டிருந்த சிவராமனைத் தொட்டவாறு மனைவி கேட்டாள்.

"ஓம்.. ஓம்... மோர் நல்லாயிருக்கு..." அண்ணாந்து கடைசி மிடக்கையும் குடித்துவிட்டுக் குவளையை மனைவியிடம் நீட்டினார்.

"நல்லா கல்லு மாதிரி இருங்கோ.... நான் சொல்வது ஒண்டும் காதில்

தயிர் கடையும் கருவி

விழுவதேயில்லை...!” வெடுக்கென்று குவளையைப் பிடுங்கிக் கொண்டு அடுக்களைக்குச் சென்று மறைந்தாள். சிவராமன் திகைத்துப்போனார். மோர், தயிர், மத்து என்று திருவாசகத்தில் கலந்திருந்த சிவராமனுக்கு மனைவி ஒப்புவித்த புராணங்கள் எதுவும் வழமைபோல் அவரின் காதில் விழுந்திருக்கவில்லை..!

“நான் கல் மாதிரியா இருக்கின்றேன்...!” சிவராமனின் சிந்தனைகள் மீண்டும் இறக்கைகளைக் கட்டிக்கொண்டன.

(23) கல்

‘கல்லுக்கு ஒப்பான’ மனத்தினைக் கொண்டவன் என்றும், தன் மனமானது ‘கல்லின் வகை’களில் ஒன்றானது என்றும், தன் ‘நெஞ்சம் கல்லாம்’ என்றும், பலவாறு மணிவாசகப் பெருமான் தன்னைக் ‘கல்’ ஆகத் தாழ்த்திக்கொள்கிறார்.

கல் நேர் அனைய மனம்

[ஆனந்தமாலை - 1]

எல்லையில் கழல் கண்டும் பிரிந்தனன்

கல் வகை மனத்தேன்

[திருச்சதகம் - 48]

வள்ளம்தான் பாயாதால் நெஞ்சம் கல்லாம்

[திருச்சதகம் - 21]

பாவனை இரும்பு. கல் மனம். செவி இன்னதென்று அறியேனே

[திருச்சதகம் - 37]

கல் போன்ற தன்னை இறைவன் ஆட்கொண்ட அற்புதம் நினைத்து வியக்கின்றார். தன் கல் நெஞ்சை உருக்கி இறைவன் ஆட்கொண்டான் எனப் பாடுகிறார்.

கல்நெஞ்சு உருக்கிக் கருணையினால் ஆண்டுகொண்ட

[திருக்கோத்தம்பி-11]

‘கல்’லை ஆட்கொண்ட செய்கையானது, இறைவனுக்கு மிகவும் சிரமமான பணியாக இருந்திருக்கும் என்பதைக் கூறவந்த மணி வாசகப் பெருமான், கல்லில் நார் உரிப்பது போன்று இறைவன் சிரமப்பட்டுத் தன்னை ஆட்கொண்டான் என்கிறார். கல்லில் நார் உரித்தல் என்பது இல்லாத பொருளைப் பெறமுனைதலைக் குறித்து நிற்கின்றது.

கல் நார் உரித்து என்ன என்னையும் தன் கருணையினால்
பொன்னார் கழல் பணித்து ஆண்டபிரான்

[திருத்தெள்ளேணம் - 9]

கல் நார் உரித்து என்னை ஆண்டுகொண்டான்

[திருப்புவல்லி - 9]

அத்தகைய கல்லில் நார் உரித்த செயலைச் செய்த இறைவனைப்
போற்றுகின்றார்.

கல் நார் உரித்த கனியே போற்றி

[போற்றித் திருஅகவல் - 97 வரி]

கல்லில் நார் உரித்தால், கல்லின் நிலை என்ன? கல் சிதைந்து
விடுமே. இறைவன் அவ்வாறு தன்னைச் சிதைப்பவன் அல்லனே.
அதனையும் தெளிவுபடுத்த விளைகிறார் மணிவாசகர். கல்லில் நார்
உரித்து என்னை ஆட்கொண்டவன், கல்லான தன்னைப் பிசைந்து,
அவனின் கருணை என்கின்ற வெள்ளத்தில் அழுத்தி, என்னுடைய
வினைகள் அனைத்தையும் இல்லாதாக்கினான், என்கிறார்.

கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கித் தன் கருணை

வெள்ளத்து அழுத்தி வினை கடிந்த வேதியனை

[திரு அம்மாணை - 5]

இறைவன் கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கினான் என்று கூறினால்
இறைவனைக் குறைத்தது ஆகிவிடுமோ என்று சந்தேகப்படுகிறார்.
ஏனெனில் கனிகளில் பல வகைகள் உள்ளன. கடினமான தோலை
யுடைய மாதுளை போன்ற கனிகளும் உள்ளனவே. ஆகவே கல்லைக்
கனி ஆக்குகின்ற வித்தையால், கல்லான என்னைச் சாதாரண
கனி ஆக மாற்றாமல் மென்மையான கனியாக மாற்றினான் என்று
நுணுக்கமான உவமையால் எம்முடைய கல்லான மனத்தையும்
கனியவைக்கின்றார்.

கல்லை மென்கனி ஆக்கும் விச்சைகொண்டு

என்னை நின் கழற்கு அன்பன் ஆக்கினாய்

[திருச்சதகம் - 94]

சிவராமனின் வீட்டுப் பகுதியில் மின்சாரம் துண்டிக்கப்பட்டது.
சிவராமனின் சிந்தனையோட்டமும் துண்டிக்கப்பட்டது. அந்தப்
பகுதியில் ஏதோ திருத்தவேலை செய்வதற்காகச் சில நாட்களாக
அடிக்கடி மின்சாரத்தைத் துண்டித்துவிடுகிறார்கள்.

சிவராமன் பெருமூச்சொன்றை விட்டபடி கதிரையில் சாய்ந்து கொண்டார்.

மனைவி பெரியதொரு மெழுகுவர்த்தியைச் சிவராமனின் மேசையில் வைத்துவிட்டுச் சென்றாள். இன்னமும் அவள் கோபம் தணியவில்லை என்பது அவளின் நடவடிக்கைகளில் தெரிந்தது.

மெழுகு தன்னை உருக்கி ஒளியைத் தந்துகொண்டிருந்தது.

(24) மெழுகு உருகுதல்

‘மெழுகாக உருகினேன்’ என்பது அனைவரும் உபயோகிக்கும் ஒரு தெரிந்த தொடர். மணிவாசகப் பெருமானும் இந்த உவமையைக் கையாள்கிறார்.

கையினால் தொழுது, உன்னுடைய தாள்களை பொருந்தித் தழுவிக்கொண்டு, உன் திருவடிகளைத் தளராமல் என் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு, எம்பெருமானே.... எம்பெருமானே.... என்று வாயினால் அரற்றியபடி, தீச்சுடர் சேர்ந்த மெழுகு எவ்வாறு மெது மெதுவாக உருகுமோ அந்நிலையை அடைய ஆசைப்பட்டேன், என்கிறார்.

**கையால் தொழுது உன் கழல் சேவடிகள்
கழுமத் தழுவிக்கொண்டு
எய்யாது என் தன் தலைமேல் வைத்து
எம்பெருமான் பெருமான் என்று
ஐயா என் தன் வாயால் அரற்றி
அழல் சேர் மெழுகு ஒப்ப
ஐயாற்று அரசே ஆசைப்பட்டேன்
கண்டாய் அம்மானே.**

[ஆசை பத்து - 8]

எத்தனை அழகாகக் கூறுகிறார். தீயின் சுடருடன் சேர்ந்த (அழல் சேர்) மெழுகானது அணு அணுவாக உருகும். அதுபோன்று அணு அணுவாக அனுபவிக்க வேண்டுகிறார்.

தீயிலே அழல், தீப்பொறி, தணல் (தழல்) எனும் பகுதிகள் உள்ளன.

சிவனின் 64 திருவுருவங்களில் ஒன்றான குருமூர்த்தி. இறைவன் குருவாக வந்து மணிவாசகருக்கு உபதேசம் அளித்தமை.

அழல் என்பது தீயின் சுடர், தீ என்பது தீயின் முழுவடிவத்தையும் குறிக்கும்.

‘அழல் சேர் மெழுகு’ என்பது மெழுகுவர்த்தியை ஏற்றியதும் மெழுகுவர்த்தியானது மெது மெதுவாக உருகும் நிலை. ‘தீ சேர் மெழுகு’ என்பது மெழுகுவர்த்தியை எரியும் தீக்குள் போட்டதுபோன்ற நிலை. இதில், நொடிப்பொழுதிலே மெழுகு உருகி விடும். இரு நிலைகளிலுமே மெழுகு உருகும். மணிவாசகப் பெருமான் இந்த வித்தியாசத்தை திருவெம்பாவையில் காட்டுகின்றார்.

**சின்னங்கள் கேட்பச் சிவன்
என்றே வாய் திறப்பாய்
தென்னா என்னா முன்னம்
தீசேர் மெழுகு ஒப்பாய்**

[திருவெம்பாவை - 7]

இங்கு திறப்பாய் என்னும் சொற்பதம் மிகவும் நுணுக்கமானது. எப்போது ஒலிச் சின்னங்கள் கேட்கின்றவோ அப்பொழுதெல்லாம் (எக்காலமும்) உன்னையறியாமல் விரைவிலே ‘சிவ சிவ’ என்று உந்தன் வாய் திறபடும் என்பதைக் குறிக்க ‘திறப்பாய்’ என்றார். மணிவாசகர் ‘திறந்தாய்’ என்ற பதத்தைக் கூறவில்லை. ‘திறந்தாய்’ எனுமிடத்து, ஒலியினைக் கேட்டு அது உன் புத்தியிற்கு செய்தி சொல்ல நீ நினைத்துத் திறந்தாய் எனப்பொருள் பெற்று நிற்கும். ‘திறப்பாய்’ செயலானது ‘திறந்தாய்’ செயலிலும் விரைவாக நடைபெறுவது.

அதேபோன்று, ‘முன்னம்’ எனும் சொல் வருவதைக் கவனித்தல் வேண்டும். இறைவனின் நாமத்தைக் கூறமுன்னரே, மிகவும் விரைந்து உருகுகிறாய், என்பதற்கு அமுத்தம் தரவிளைந்த பெருமான் ‘முன்னம்’ என்கிறார்.

இறைவனின் நாமத்தைக் கூறமுன்னரே விரைந்து உருகுகின்றாய் என்பதை ‘திறப்பாய்’, ‘முன்னம்’ எனும் சொற்களில் பொதித்து

நடராஜத் திருவுருவம்

வைக்கின்றார். இந்த விரைந்து உருகும் நிலையினை, மணிவாசகர் உவமையிலும் நுணுக்கமாகக் காட்டுகிறார்.

‘அழல் சேர் மெழுகுக்கு ஒப்பாய்’ என்று கூறாமல் ‘தீ சேர் மெழுகுக்கு ஒப்பாய்’ என்கிறார்!

மணிவாசகரின் வாசகங்கள். ‘மணி’வாசகங்களே..!

மணிவாசகர் உவமையில் காட்டும் நுணுக்கங்கள் வியக்கத்தக்கன. ‘திருவாசகத்திற்கு உருகாதோர் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார்’ என்பது மணிவாசகப் பெருமானை வரிவரியாக அனுபவிக்கும்போது நிதர்சனமாகிவிடும்.

சிவராமனின் மெய்தான் அரும்பி விதிர்விதிர்த்தது. திருவாசகத்தை எண்ணி அவர் கைதான் தலை வைத்தது. அவர் கண்களில் கண்ணீர் ததும்பியது. உள்ளம் வெதும்பியது. அவருக்குத் தெரியாமல் கண்களில் நீர் வழியத்தொடங்கியது.

இருட்டிலே கதவின் திரைச்சீலை அருகே நின்றபடி மனைவி சிவராமனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். சிவராமனின் கண்களில் கண்ணீரைப் பார்த்த அவளின் மனமும், வேதனையால் மெழுகு போல் உருகியது. அவளினால் தாங்கமுடியவில்லை. சிவராமனை அவளுக்கு நன்கு தெரியும். அவசரப்பட்டு ‘கல்’ என அவரைத் ‘திட்டி விட்டோமே’ என்று கவலைகொண்டாள்.

அவளின் கண்களிலும் கண்ணீர் பனித்தது.

சிவராமனின் கண்ணீரைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல் அவரை நோக்கி மெதுவாக அவள் நடந்தாள்.

பகவத்கீதையிலுள்ள தத்துவார்த்தக் கருத்துக்களை, இலகுவான வடிவில், எளிய சொற்களில், அனைவருக்கும் புரியும் வண்ணம், பொதிந்து மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்தில் தந்திருப்பதைக் கண்டு ஜி.யு. போப் வியக்கின்றார். மணிவாசகரின் இத்திறமையைக் கூறுவதற்கு தனக்கு வார்த்தைகள் இல்லை என்று தன்னுடைய முகவுரையில் பதிவுசெய்கிறார்”

ஜி.யு. போப் ஐயரின் உருவப்படத்தையும், அவர் தனது 80 ஆவது பிறந்தநாளன்று (1900-04-24) திருவாசகத்திற்கான தன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிற்கு எழுதிய முன்னுரையில், திருவாசகத்தை **பகவத்கீதையுடன்** ஒப்பிட்டுள்ள பகுதியையும், சிவராமன் புரொஜக்டரின் திரையில் காட்டினார். வகுப்பில் இருந்தோர் திரையில் தெரிந்த முன்னுரைப்பகுதியைக் குறித்துக்கொண்டார்கள்.

“மணிவாசகர் பெரும் கல்வியாளர். இல்லாவிடில் பகவத்கீதையின் சாராம்சத்தை எளிமையாக உணர்ச்சியுடன் கூறியிருக்க இயலாது.” அன்றைய வகுப்பிற்கு வந்திருந்த தத்துவவியல் விரிவுரையாளர் வியந்து கூறினார்.

Once for all, it is necessary to state that the influence of the Bhagavad-Gītā is to be traced in every part of Māṇikka-Vāṇagar's poems. Çivan takes the place of Kṛishṇa, and a great deal, which I cannot help regarding as of exceeding value, is added; while much unbecoming and obsolete (I must be pardoned for a candid expression of feeling!) Pauranic mythology and legend is dragged in, as simple poetic embellishment designed to please the multitude.

ஜி.யு. போப்
திருவாசகத்துக்கு
எழுதிய
முன்னுரையின்
ஒருபகுதி

(25) கல்வி எனும் பல்கடல்

உண்மைதான். மணிவாசகர் மிகப் பெரிய கல்வியாளர், மிகப் பெரிய அறிவாளர்.

‘கல்வி என்பது கடலினைப் போன்றது’ என்று பலராலும் உவமிக்கப்பட்டதைக் கேள்வியுற்றுள்ளோம். சொற்ப காலங் கொண்ட மனித வாழ்க்கையில் முழுவதையும் கற்றுமுடிக்க இயலாது என்பதையும், கற்கும் கல்விக்கு கரை இல்லை என்பதையும் **நாலடியாரில்** அழகுறக் கூறியுள்ளார்கள்.

**கல்வி கரையில் கற்பவர் நாள்சில
மல்ல நினைக்கின் பிணிபல**

[நாலடியார்]

இங்கு மணிவாசகர் சிறுநுட்பம் செய்கிறார். கல்வியைக் ‘கடல்’ என்பதற்கு ஒப்பிடுவதால் அவர் திருப்திகொள்ளவில்லை. கல்வியில் சிறந்து விளங்கி **‘தென்னவன் பிரம்மராயன்’** எனும் பட்டத்துடன் அமைச்சராக இருந்த மணிவாசகருக்கு கல்வியின் ஆழம் தெரியாமலிருக்க நியாயில்லை. கல்வியின் ஒவ்வொரு துறைகளும் கரையில்லாத கடலாக விரிவதை அவர் தெரிந்திருந்தார். தமிழ், சமயம், தர்க்கம், சாஸ்த்திரம், விஞ்ஞானம் எனும் எந்தவொரு துறையை எடுத்தாலும் அவை தனித்தனியே விரிந்துசெல்லும். ஆகவே கல்வியைக் கடல் என்றும்ட்டும் கூறாது ‘பல கடல்கள்’ என்று நுட்பமாகக் கூறுகிறார்.

கல்வி என்றும் பல்கடல் பிழைத்தும்

[போற்றித் திருஅகவல்]

இங்கு கல்வியை பல்கடல் என்று கூறியது பொருத்தம். ஆனால் ஏன் ‘பிழைத்தும்..’ என்கிறார்? கல்வியில் இருந்து தப்புவதற்கு முனைவதாக அல்லவா கூறப்படுகிறது..!

திருவள்ளுவர் கல்வி அதிகாரத்தில் ‘தாம் இன்புறுவதற்கு ஏதுவாகிய கல்விக்கு உலகம் இன்புறுதலால் அச்சிறப்பு நோக்கி கற்றாரே காமுறுவர்’ என்கிறார். கற்றவர்களுக்கு மீண்டும் மீண்டும் கற்றுக்கொண்டே இருக்கவேண்டும், என்ற ஆசையுண்டாகிவிடும்.

**தாம் இன்பு உறுவது உலகு இன்புறக் கண்டு
காமுறுவர் கற்று அறிந்தார்**

[திருக்குறள் - 399]

நிறையக் கற்கவேண்டும் என்பதில் தவறொன்றும் இல்லையே? என்ற கேள்வி இந்த இடத்திலே பிறக்கும். அதற்கும் திருவள்ளுவரே விடையும் கூறியுள்ளார். இறைவனின் தாள்களைத் தொழுதலே கற்றதனால் கிடைக்கப்பெறுகின்ற இறுதி விளைவாதல்வேண்டும் என்கிறார்.

**கற்றதனால் ஆய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழார் எனின்**

[திருக்குறள் - 2]

‘நிரம்பக் கற்றல் வேண்டும்’ எனும் ஆசையே இறைவனின் தாள்களை மறைத்துவிடும் அல்லவா? இவை அனைத்தையும் உள்வாங்கியது போன்று மணிவாசகப் பெருமான்,

**கல்வி என்னும் பல்கடல் பிழைத்தும்
செல்வம் என்னும் அல்லலில் பிழைத்தும்**

என்று என்னென்ன அல்லல்களில் தான் பிழைத்துவந்தேன் என்பதை வரிசைப்படுத்திக் கூறிச்சென்று இறுதியில்,

வதய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகி

என்கிறார்.

“சேர், மணிவாசகர் ஏன் சித்தம் என்கிறார்? மனம் என்பதற்கும் சித்தம் என்பதற்கும் ஏதும் வித்தியாசம் உண்டா?” முன்வரிசையி லிருந்த மாணவனொருவன் கேட்டான்.

“இதற்கான விடை சற்றுச் சிக்கலானது. **சைவசித்தாந்தத்தில்** இதற்கான விடையுள்ளது. **முப்பத்தாறு தத்துவங்களின்** தோற்ற முறை இதனை விபரிக்கின்றது. சைவசித்தாந்தம் வகுத்த மகான்கள் மனதை நான்கு உறுப்புகளாகப் பெயரிட்டனர். அவை: **மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்** என்பனவாம். சித்தத்திலிருந்து புத்தி தோன்றும், புத்தி தத்துவத்திலிருந்து அகங்காரம் தோன்றும், அகங்காரத்திலிருந்து மனம் என்கிற தத்துவம் தோன்றும். இவை நான்கையும் **அந்தகரணங்கள்** என்பர்.

மணிவாசகர் தன்னுள்
தெய்வம் எனும் எண்ணக்கரு
ஆழமாக தோன்றியுள்ளதைக்
கூற, “தெய்வம் என்பதோர்
சித்தம் உண்டாகி” என்கிறார்.
தெய்வம் என்பதோர் மனம்
உண்டாகிப் பயனில்லை.
தெய்வம் என்பதோர் புத்தி
உண்டாகிப் பயனில்லை.”

கேள்வி கேட்ட மாணவன்
தெளிவின்றி விழித்தான். சித்
தாந்தக் கருத்துக்கள் இலகுவில்
விளங்கக்கூடியன அல்லவே..!

“ஆகவே, தெய்வம் பற்றிய
சித்தம் உண்டாவதற்கு, கல்வி
எனும் பல்கடலிலும் பிழைத்து
வரவேண்டும் என்று வழிகாட்டிச்
சென்றுள்ளார், மணிவாசகர்”
சிவராமன் தொடர்ந்தார்,

தெய்வம் எனும் சித்தம் உண்டாகினால் வலிந்து கற்கத்
தேவையில்லை, கல்வி தானாகவே அமையும் என்கிறார்
மணிவாசகர்.

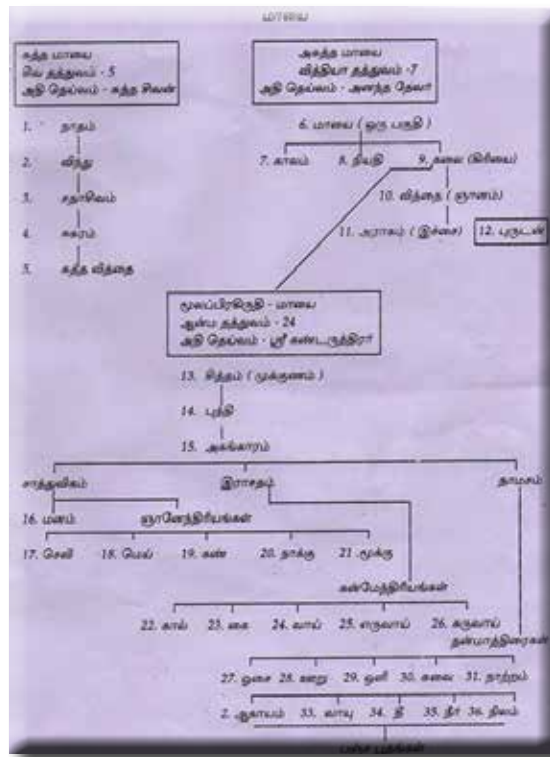
கற்றாரை யான் வேண்டேன் கற்பனவும் இனி அமையும் (திருப்புலம்பல் - 3)

இதே தொனியையும் கருத்தையும் சந்தான குரவர்களில் ஒரு
வரான **உமாபதி சிவாச்சாரியார்** தன்னுடைய **திருவருட்பயன்** நூலில்
கடவுள் வாழ்த்தாகக் கூறியுள்ளார்.

நற்குஞ்சரக் கன்று நண்ணில் கலைஞானம் கற்குஞ்சரக்கன்று காண்

(திருவருட்பயன் - 1)

விநாயகக் கடவுளை (நற்குஞ்சரக் கன்று) மனம், மொழி,
செயலினால் வணங்கினால் (நண்ணில்) கலை, ஞானம்
என்பவை கற்றுப்பெறவேண்டிய சரக்கு அல்ல. அவை
தானாகவே அமையப்பெறும்.

இறைவனால் அருளப்பெற்ற கல்வியைப் பெற்றிருந்ததால் மணிவாசகப் பெருமானுக்கு 'நான்', 'எனது' எனும் அகங்காரத்தை அக்கல்வி தரவில்லை. கல்வியைத் தேடிக்கற்றிருந்தால் அகங்காரம் வந்து முன்னால் நிற்கும்.

'நான்', 'எனது' என்பனவற்றை நீக்காவிடில் இறைவனின் திருவருள் கிட்டாது என்று துறவு அதிகாரத்தில் **வள்ளுவர்** கூறிய குறளை இங்கு நினைவு கூறலாம்.

யான் எனது என்னும் செருக்கு அறுப்பான் வானோர்க்கு உயர்ந்த உலகம் புகும்

[திருக்குறள் - 344]

'தான் அல்லாத உடம்பை யான் என்றும், தன்னோடு இயைபில்லாத பொருளை எனது என்றும் கருதி அவற்றின்கண் பற்றுச் செய்தற்கு ஏதுவாகிய மயக்கத்தைக் கெடுப்பான் வானோர்க்கும் எய்தற்கு அரிய வீட்டுலகத்தை எய்தும்' என்று இதற்குப் **பரிமேலழகர்** உரையெழுதுகிறார். 'யான் (நான்)', 'எனது' என்பவற்றை இல்லாதொழிப்பவர்களே வீடு பேறாகிய இறைவனடி சேர்தல் இயலும் என்கிறார்.

அருணகிரிநாதரால் அருளப்பெற்ற '**கந்தர் அனுபூதி**' என்னும் நூலில் வரும் கீழ்க்கண்ட வரிகள் இந்த இடத்தில் நினைவுகூரத்தக்கன. 'அனுபூதி' என்னும் சொல்லுக்கு 'அனு' என்பது அனுபவத்தையும், 'பூதி' என்பது புத்தியையும் குறித்துநின்று 'கந்தனிடம் அருணகிரிநாதருக்கு ஏற்பட்ட அனுபவ அறிவின் பூரிப்பே' கந்தர் அனுபூதி என்று அறிஞர்கள் விளக்கமளிப்பார்கள். அருணகிரிநாதர் தனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தைப் பகிரும் போது, கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார்.

யான் ஆகிய என்னை விழுங்கி, வெறும் தானாய் நினைநின்றது தற்பரமே

[கந்தர் அனுபூதி - 28]

மணிவாசகப் பெருமான் 'யான்' எனும் **அகங்காரத்தையும்** 'எனது' எனும் **மமகாரத்தையும்** கடந்தவர். 'யான்' என்றும் 'எனது' என்றும், நான் உரைப்பதைக்கூட இறைவன் மாய்த்துவிட்டான் என்கிறார்.

யான் எனது என் உரை மாய்த்து

[கண்ட பத்து - 5]

அருணகிரிநாதர்

சிவராமன் சற்று நிறுத்தினார். வகுப்பிலுள்ளவர்கள் எவ்வாறு கருத்துக்களை உள்வாங்குகின்றனர், என்று அளவிட்டார். அனைவரும் 'சித்தம் என்னும் திண்கயிற்றால்' சிவராமனின் விரிவுரையிலே கட்டுண்டு இருந்தனர்.

சிவராமனின் விளக்கங்கள் அங்கிருந்தவர்களுக்கு பசுமரத்து ஆணிபோல் பதிந்தது. மணிவாசகர் 'பசுமரத்து ஆணி' எனும் உவமையைக் கூட கையாண்டுள்ளார்.

(26) பசு மரத்து ஆண் அறைந்தாற் போல

படியே ஆகி நல் கீடைஅறா அன்பின்

பசுமரத்து ஆணி அறைந்தால் போலக்

கசிவது பெருகிக் கடல் என மறுகி

அகம் குழைந்து அனுகுலமாய் மெய் விதிர்த்துச்

(போற்றிக் திரு அகவல்)

பேராசிரியர் தான்விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்தார்.

மணிவாசகரின் சிறப்பை உணர்ந்த ஜி.யு.போப் தனது அறிமுகவுரையில் மணிவாசகரை Paul the Apostle மற்றும் Francis of Assisi போன்ற புகழ்வாய்ந்த சமயத் தொண்டர்களுடனும், இறைத் தூதர்களுடனும், கவிஞர்களுடனும், இணைத்துக் கூறுகிறார்.

கிறிஸ்தவத்திற்கு Paul the Apostle அவர்களின் பங்களிப்பு அளப்பரியது. 10ஆம் நூற்றாண்டில் உரோமாபுரி நாட்டில் வாழ்ந்த இவருக்கு இயேசுநாதர் ஒளிவடிவமாகக் காட்சியளித்தார் எனக் குறிப்புகள் உள்ளன. **பைபிளின்** புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள 27 பகுதிகளில் 14 பகுதிகள் Paulனால் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவரின் எழுத்துநடை மற்றவர்களிலும்

Paul the Apostle

வித்தியாசமானது. அனுபவம் சார்ந்த தொனியில் எழுதப்பட்டது.

12ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த Francis of Assisi 'கதிரவன் கவிதை' எனும் புகழ் பெற்ற ஆன்மீகக் கவிதை ஒன்றை இத்தாலிய மொழியில் பாடியுள்ளார். கிறிஸ்தவத் திருத்தொண்டராகப் பட்டம் பெற்றபின் 'குருப்பட்டம்' பெறத் தாம் தகுதியற்றவர் என்ற தாழ்ச்சி உணர்வுடையவராக, அப்பட்டத்தைப் பெற முன்வரவில்லை.

மணிவாசகர்

மணிவாசகரின் நடையும், அவர் தன்னைத் தாழ்த்திக் கூறும் தொனியும் மேற்கூறிய இருவரிடத்திலும் காணப் படுவதைக் காணலாம். **சி. யு. போப்** இதனாலேயே மணிவாசகரை உலகளாவிய ரீதியில் ஒப்பிடுகின்றார்.

“எத்தகைய சிறப்புக்களைக் கொண்டிருந்தாலும், திருவாசகத்தை உலக அளவில் எடுத்துச் செல்ல இயலாது. சைவசமயத்தின் வினைக் கொள்கையையோ, மறுபிறப்புக் கொள்கையையோ மற்ற சமயத்தவர்களோ, இனத்தவர்களோ திரும்பியும் பார்க்கமாட்டார்கள்” சரவணன், தன் கருத்தினை முன்வைத்தார்.

“மணிவாசகர் சொர்க்கம் என்பார், நரகம் என்பார், இவற்றையார்தான் ஏற்றுக்கொள்ளப் போகிறார்கள்..?” சரவணன் தொடர்ந்தார்.

“.....” சிவராமனின் பதிலை வகுப்பு எதிர்பார்த்தது.

“Divine Comedy எனும் நூலைப் பற்றி கேள்விப்பட்டுள்ளீர்களா?” சிவராமன் அனைவரையும் பார்த்துக் கேட்டார்.

Divine Comedy என்பது Dante எனும் **இத்தாலிய** புலவரால் 14ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பெற்ற சிறந்ததொரு கவிதை இலக்கியம். 14233 வரிகளான ஆன்மீகக் கவிதை இது.

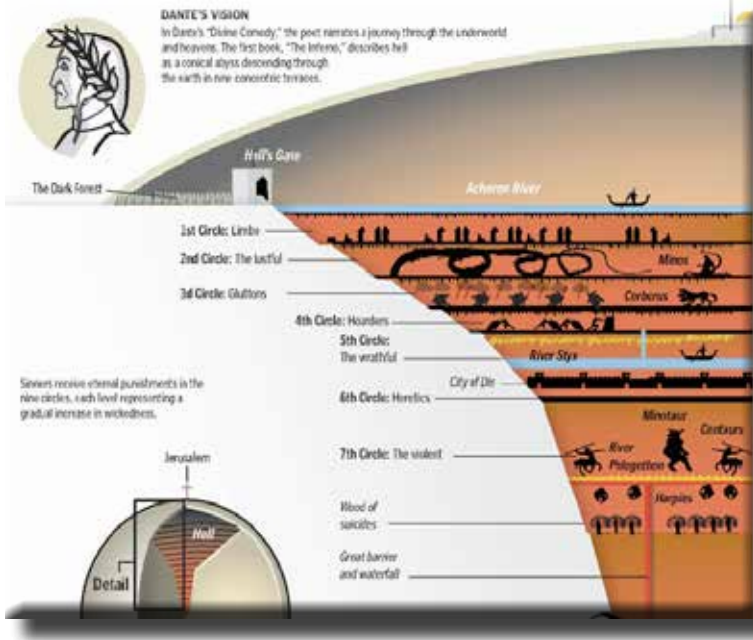
INFERNO PURGATORIO PARADISO

THE DIVINE
COMEDY
DANTE ALIGHIERI

BYBLIOTECH

**Dante கூறும்
 நரசுத்தின்
 பழநிலைகள்**

ஒவ்வொன்றும் 33 அதிகாரங்களைக்கொண்ட மூன்று பாகங்களால் ஆனது. மூன்று பாகங்களுக்கு முன்னாலுள்ள அதிகாரத்துடன் மொத்தமாக 100 அதிகாரங்களை இந்நூல் கொண்டுள்ளது. மூன்று பாகங்களும் இத்தாலிய மொழியில் முறையே Inferno, Purgatorio, Paradiso என்று பெயரிடப்பட்டுள்ளன

சேக்கிழார் பெருமான் ‘உலகெலாம்’ என்று **வரிய புராணத்தைத்** தொடங்கி 4286 பாடங்களைப் பாடி இறுதிச் சொல்லாக மீண்டும் ‘உலகெலாம்’ என்று பாடியது நாம் நன்கு அறிந்ததே. அவ்வகையில் Dante பாடிய Divine Comedy நூலின் மூன்று பாகங்களும் ‘stars’ எனும் வார்த்தையில் இறுதியில் முடிவுறும் வண்ணம் அமையப்பெற்றுள்ளது.

இவற்றையெல்லாம் ஏன் சிவராமன் சேர் எங்களுக்குச் சொல்கிறார்...! அடியும் நுனியும் புரியாமல் சிலர் விழித்தார்கள்.

உயிரானது இறைவனை அடையும் பாதையை நரகம் (Hell - Inferno), ஆன்மா தூய்மையடையும் நிலை, (Purgatory - Purgatorio) சுவர்க்கம் (Heaven - Paradiso) என்று மூன்று பாகங்களாகப் பிரித்துப் பாடியுள்ளார். ஒவ்வொரு நிலையிலும் 10 உப படிநிலைகள் இருப்பதாக அவர் நிரூபித்தார்

மணியமுதல்
மணிவாசக அணியமுதல்

விளக்கம் தருகிறார். நரகத்தைக் கூறும்போது மொத்தமாக 10 படநிலைகளைச் சித்தரித்துள்ளார். மனிதர்கள் செய்கின்ற ஒவ்வொரு பாவத்திற்கும் நரகத்தில் வழங்கப்படும் தண்டனைகளையும் Dante விரிவாகக் கூறியுள்ளார். உயிரானது இவை அனைத்தையும் தாண்டியே இறைவனை அணுக முடியும் என்கிறார்.

(27) பாவ்டை ஆடு குழல்

மணிவாசகர் சொர்க்கம், நரகம் பற்றி திருவாசகத்தில் குறித்துள்ளார்.

இறைவனால் உலகியலில் கைவிடப்பட்ட மணிவாசகருக்குத் தன்நிலை குறித்த பயம் தொற்றிக்கொள்கிறது. இறைவன் தன்னை என்ன செய்யமுடிவெடுத்துள்ளானோ என்ற அச்சம் அவரைப் பற்றிக்கொள்கிறது. அதனை 'பாவிடை ஆடு குழல்' எனும் உவமையால் அழகுற விபரிக்கிறார்.

கைத்தறி என்பது ஆடை தயாரிக்க பயன்படும் ஓர் ஒருங்கிணைந்த செயற்பாட்டுக்கருவியாகும். ஆடை நெய்யும் கைத்தறியில் 'பா' என்பது, ஆடை நெய்வதற்கு நீளத்தில் அமைக்கும் நூல். 'குழல்' என்பது நூலைக் குறுக்காகச் செலுத்தும் கருவி. இது வலமும் இடமும் ஆடிக்கொண்டே இருக்கும்.

மணிவாசகப் பெருமான் கைத்தறியில் அங்கும் இங்கும் கரந்து பரந்து ஆடுகின்ற குழலை எடுத்துக்கொள்கின்றார். 'இறைவனே... நீ என்னைப்பற்றி என்ன எண்ணியிருக்கின்றாய் என்ற குறிப்பை நான் அறிய மாட்டேன். நீ உன்னிடம் என்னை அழைக்கப்போகின்றாயோ அல்லது நரகத்தில் இருவதற்கு எண்ணியுள்ளாயோ என்று நான் அறியமாட்டேன். என்னை உடையவனே. நான் உன்னுடைய அடைக்கலமே. நீ என்னை உன்னிடத்தில் அழைத்துக்கொள்ளாவிடில்.... ஆ... ஐயோ நான் கெட்டிடுவேன். என்னுடைய மனமானது நீ என்னை, என்ன செய்யப்போகின்றாயோ என்பதை என்யெண்ணி அங்குமிங்குமாக, பா இடை ஆடுகின்ற குழல்போல் கரந்து பரந்து ஆடுகின்றது.'

**கூவிடுவாய் கும்பிக்கே இடுவாய்
நின் குறிப்பு அறியேன்
பா கீடை ஆடு குழல் போல்
கரந்து பரந்தது உள்எம்
ஆ கெடுவேன் உடையாய் அடியேன்
உன் அடைக்கலமே**

(அடைக்கலப் பத்து - 8)

கைத்தறி

(கூவிடுவாய் - அழைத்துக்கொள்வாய். கும்பிக்கே இடுவாய் - நரகத்தில் இடுவாய்)

இறைவனிடம் மாணிக்கவாசர் உரையாடும்விதம் சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்தும். 'அடியேன் உன் அடைக்கலம்' என்று கூறாது 'அடைக்கலமே' என்று இறுதியில் ஏகாரம் ஏற்றிச் சொல்கிறார். இங்கு இறுதியில் வந்த ஏகாரத்தின் வாயிலாக (அடைக்கலம் + ஏ = அடைக்கலமே) அடைக்கலமே எனும் நிச்சயத்தன்மையை இறைவனுக்கு ஞாபகமூட்டுகின்றார்.

சொர்க்கம் - நரகம், நல்வினை - தீவினை, அறம் - பாவம் எனும் கருத்துக்கள் எமது முன்னோர்களால் தெளிவாக வரையறுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. **வள்ளுவப் வருந்தகையும்** திருக்குறளில் 'ஊழ்' எனும் அதிகாரத்தை வைத்து பத்துக் குறள்கள் பாடியுள்ளார். அவை அனைத்தும் கருத்தில் கொள்ளப்படக்கூடியவை.

(28) அறம் பாவம் என்னும் அருங் கயிறு

மணிவாசகப் பெருமான் நல்வினை, தீவினை இரண்டையும் ஒன்றோடொன்று பின்னப்பெற்று உருவான கயிறாக உருவகிக் கின்றார்.

அறம் பாவம் என்னும் அருங் கயிற்றால் கட்டி

(சிவபுராணம்)

நாம் செய்கின்ற தீவினைகள் மட்டுமல்ல நல்வினையும் பிறப்புக்கு காரணமாக அமையும்! இதனைத் தெளிவாக மணி வாசகர் தெரிந்திருந்தார்.

தான் கோயில் திருப்பணிகள் சில செய்துள்ளேன், ஆனால் அதற்குரிய பயன்களை நல்வினையாகக் கருதாமல் இந்தப்

மணிவாசக அணியமுதம்

திருப்பெருந்துறை
(ஆவுடையார்) கோயில்

பிறவியிலேயே ஒழித்துவிடு
என்று இறைவனிடம் மன்றாடு
கிறார்.

நல்வினையால் கிடைக்கப்பெறும் பிறவியும் தனக்கு இனி
வேண்டாம், என்று வேண்டுகிறார்.

செம்மை மனத்தால்

திருப்பணிகள் செய்வேனுக்கு

இம்பை தரும்பயன்

இத்தனையும் ஈங்கு ஒழிக்கும்

[குலாப் பத்து - 10]

மணிவாசகரால் திருப்பணிகள் செய்யப்பட்ட கோயிலாக **ஆவு
டையார் கோயில் (திருப்
பெருந்துறை கோயில்)**
கருதப்படுகிறது.

“இத்தாலிய Dante
சொர்க்கம், நரகம் பற்றிக்
கூறினால் சரி, மணிவாசகர்
கூறினால் பிழையோ...?”
சிவராமன் சரவணனைப்
பார்த்துக்கேட்டார்.

மணிவாசக அணியமுதம்

99

ஞா. பாலச்சந்திரன்

திருவாதவூர்

தற்பொழுதுதான் Dante எனும் பெயரே சரவணின் காதில் விழுந்திருந்தது! பேராசிரியருக்குப் பதிலாக என்னதான் கூறமுடியும்?

"Divine Comedy நூலானது இத்தாலியத்தின் சிறந்த இலக்கியமாக மட்டும் கணிக்கப்படவில்லை. உலக இலக்கியத்திலும் மிக முக்கிய இடத்தில் வைத்துப் போற்றப்படுகிறது...!

ஆனால், மணிவாசகரை நாங்கள் எங்கே வைத்துள்ளோம்?"

திருவாசகத்தை நாங்கள் எங்கே வைத்துப் போற்று கின்றோம்..?

Dante எழுதிய Divine Comedy ஆனது உலகத்தின் தரம்வாய்ந்த இலக்கியமாகக் கருதப்படும்போது திருவாசகம் அவ்வாறு உலகளாவிய ரீதியில் கருதப்படாமையுக்குக் காரணம் யார்?"

வகுப்பினை மீண்டும் அமைதி ஆட்கொண்டது.

"நாங்களே இந்நிலைக்குக் காரணம்...!"

26 Walton Bell Road,
Oxford, Dec.25, 1907.

My dear friend,

In the heart of this my last sermon, lie truths that harmonize with all that is best in Tiruvachagam and Siva-nyanam(Siva-gnana bodham).

I am very old. May the Father bless you and yours.

Ever truly your friend
G.U.Pope.

ஜி. யு. போப் அவர்களால் இறுதியாக எழுதப்பட்ட செய்தியாக கணிக்கப்படும் கடிதம். இதில் திருவாசகம் மற்றும் சிவஞானபோதம் அவருக்கு ஏற்படுத்திய தாக்கம்பற்றி குறித்துள்ளார்.

இடைவேளை முடிந்தவுடன் பேராசிரியர் வகுப்பினைத் தொடர்ந்தார்.

“தேன் சுவை நிறைந்த திருவாசகத்துள் ஏராளமான உவமை உருவக முத்துக்கள் கொட்டிக்கிடக்கின்றன. அனைத்தையும் தொகுத்துக் காட்டுவது எனது நோக்கமன்று. அது என்னால் இயலாததுங்கூட. ஒருசில முத்துக்களை எடுத்துக் காட்டினால் அவற்றினைக் கண்டுகொண்டு, ஏனையவற்றை நீங்களாகவே தேடிப்பார்ப்பீர்கள் என்பதே என்னுடைய எண்ணம்” சிவராமன் வகுப்பில் உள்ளோரைப் பார்த்துக் கூறினார்.

“மணிவாசகப் பெருமானும் இறைவனும் நடத்தும் திருவினை யாடலைத் தொகுத்துப் பார்ப்போம்.” மணிவாசகர் இறைவனிடம் பெற்ற அனுபவங்களைத் தொகுத்துக்கூற சிவராமன் முனைந்தார்.

அரச காரியமாகச் சென்ற மணிவாசகரை இறைவன் அறை கூவி அழைக்கின்றான்.

அங்கணன் அந்தணனாய் அறைகூவி வீடு அருளும்

ஆட்கொண்டு வீடுபேறு அளிப்பதற்கான இறைவனின் அறை கூவலைக் கேட்டவுடனேயே இறைவனிடம் வருவதற்கு மணிவாசகருக்குக் கர்மப் பலனில்லை. தன்னருகே வருவதற்கு முனைப்பில்லாத மணிவாசகரை, மிகவும் சிரமப்பட்டுத் தன்னருகே இறைவன் ஈர்த்துக்கொள்கிறான்.

இரும்புதரு மனத்தேனை ஈர்த்து ஈர்த்து

மிகவும் சிரமப்பட்டு தன்னருகே ஈர்த்துக்கொண்ட மணி வாசகரை, இறைவன் ஆட்கொண்டருளினான்.

மணிவாசகரை ஆட்கொள்வதற்கு எத்துணைதூரம் இறைவன் சிரமப்பட்டுள்ளான் என்பதை அழகுறக்கூறும் பாடலொன்று 'அற்புதப் பத்து' பதிகத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது.

மணிவாசகர் கூறுகிறார் 'நான் வினைகள் மிகுந்தவன். வாழ்க்கையிலே உண்மைத் தன்மையில்லாமல் நடத்துக்கொண்டு, பொய்கள் பலவற்றினைச் செய்துகொண்டு, அனைத்தும் 'நான்' என்ற அகங்காரத்துடனும், அனைத்தும் 'எனது' என்ற மமகாரத்துடனும் திரிந்துகொண்டிருந்தேன். இப்படித் திரிந்து கொண்டிருக்கின்ற என்னைப் பிடித்துக்கொண்டாய். என்னைப் பிடித்து நிறுத்தி என்முன்னே நீ நின்றுகொண்டாய். என்முன்னே நின்றவாறு எனக்குத் திருவருள் என்கின்ற சர்க்கரையை (அக்காரம்) ஊட்டினாய். நானோ உண்ண மறுத்தேன்.....! நீயோ என்னை விடுவதாயில்லை. சர்க்கரையை (பேரின்பத்தை) உண்ண மறுத்த என்னை, நீ அடித்து அடித்து சர்க்கரையை ஊட்டினாய்!! நீ இவ்வாறு எனக்குச் செய்த அற்புதம் என்னே...!

மணிவாசகர் திருவடித்தீட்சை வறுதல்

நடித்து மண்ணிடைப் பொய்யினைப் பலசெய்து
நான் எனது எனும்மாயக்
கடித்த வாயிலே நின்று முன்வினைமிகக்
கழறியே திரிவேனைப்
பிடித்து முன்நின்றப் பெருமறை தேடிய
அரும்பொருள் அடியேனை
அடித்துஅடித்து அக்காரம் முன் தீற்றிய
அற்புதம் அறியேனே

இவ்வாறு தன்னை ஆட்கொண்ட இறைவனிடம் மிகத் தெளிவாகவே மணிவாசகர் உரையாடுகிறார். 'நீயே ஆட்கொண்டாய்..' என்று இறைவனிடம் கூறிக்கொள்கிறார். இதற்கும் எனக்கும் ஒரு சம்பந்தமும் இல்லை. நான் என்பாட்டிற்கு தொழில் நிமித்தம் சென்றுகொண்டிருந்தேன், நீயேதான் ஈர்த்து ஈர்த்து என்னை ஆட்கொண்டாய்.

நாயிற் கையாய் நாயேனை நயந்து நீயே ஆட்கொண்டாய்

இறைவன் ஆட்கொண்டதன்பின்னர், இறைவனுடன் செல்லாது மணிவாசகர் உலகியலில் தங்கிவிடுகிறார்.

பேரா உலகம் புக்கார் அடியார்
புறமே போந்தேன் யான்

இறைவனுடன் செல்லாது உலகியலிலே நின்றுவிட்டு 'ஏன் என்னைக் கைவிட்டாய்..? என்னைக் கைவிட்டது முறையோ...?' என்று மணிவாசகர் இறைவனைத் துளைத்து எடுத்துவிடுகிறார்.

**நீயும் அங்கு எழுந்தருளி கீங்கு எனை
கிருத்தினாய் முறையோ என் எம்பிரான்**

குழந்தையிடம் கொடுத்த பொற்கிண்ணத்தைக் குழந்தை வீசினால் அது குழந்தையின் தவறா...? இல்லையே..! அது போன்று தகுதியில்லாதவன் நான். என்னை நீ ஆட்கொண்டாய். உன்னைப் புரியாத நான் உலகியலில் நிற்கின்றேன். அது எப்படி என் தவறாகும். நீயல்லவா என்னைப் பின்தொடர்ந்து பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். நீ செய்வது முறையோ...? சொல்லு..? என்று மணிவாசகரின் தர்க்கரீதியான விசாரணையையும் இறைவன் கேட்கவேண்டியிருந்தது.

**வந்து என்னைப் பணிகொண்டபின் மழக்
கை கிலங்கு பொன் கிண்ணம் என்று அலால்
அறியை என்று உனைக் கருதுகின்றிலேன்**

இதுமட்டுமல்ல, இறைவனுடன் செல்லாது உலகியலில் நின்றுவிட்ட மணிவாசகரின் பல்வேறு விநோத வேண்டுகோள் களுக்கும் இறைவன் செவிசாய்க்க வேண்டியிருந்தது. உலகியலில் நான் கிடந்து உழல்வேன். பலாப்பழத்தை ஈ மொய்ப்பதைப்போல நான் பெண்களை நாடுவேன். ஆனால், நீ என்னைக் கைவிட்டுவிடாதே...! என்று இறைவனிடம் வேண்டுகிறார்.

**உழைதரு நோக்கியர் கொங்கைப்
பலாப்பழத்து ஈயினை ஒப்பாய்
விழைதருவேனை விடுதிகண்டாய்**

இது போதாதென்று சூதுவாதெல்லாம் இறைவனுக்கு மணிவாசகர் சொல்லிக்கொடுக்கின்றார். 'மலையளவு குற்றங்களை நான் செய்கின்றேன். ஆனால் அவற்றை நீ குற்றங்கள் என்ற கணக்கில் எடுக்காதே..! அப்படி எடுத்தாயேயானால் உன்னால் எனக்கு வீடுபேறு கொடுக்கமுடியாது. ஆகவே நான் செய்கின்ற குற்றங்கள்

மணிவாசகர்

அனைத்தையும் ‘குற்றங்கள்’ என்ற கணக்கில் வைக்காமல் ‘குணங்கள்’ என்ற கணக்கில் எழுதிவிடு. நான் கூறியபடி செய்வதால் உனக்கு என்னதான் கெட்டது...?! உன்னை யாரும் விசாரணை வைத்து கேள்வி கேட்கமாட்டார்கள்....! எனக்காக இரக்கம்கொண்டு இப்படிச்செய்..

குன்றே அனைய குற்றங்கள்

குணமாம் என்றே நீகொண்டால்

என்றான் கெட்டது இரங்கிடாய்

எண்தோள் முக்கண் எம்மானே

அமைச்சராக இருந்தவரல்லவா...! கணக்குவழக்கு பிரச்சினைகளை எப்படியெல்லாம் தீர்க்கலாம் என்று நன்றாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்!!

மேலும், மணிவாசகரின் அச்சுறுத்தல்களுக்கெல்லாம் இறைவன் ஆளாகவேண்டியிருக்கின்றது!! என்னைக் கைவிட்டுவிடாதே. கைவிட்டுவிடுவாயா? அவ்வாறு என்னைக் கைவிட்டுவிடுவாயேயானால்,

‘யானையின் தோலை உடுத்தியுள்ள பித்தன்
புலியின் தோலை உடுத்தியுள்ள பித்தன்
நஞ்சினை உண்ட பித்தன்
ஊரிலுள்ள சுடுகாட்டில் எரிக்கின்ற பித்தன்
போயும் போயும் என்னையும் ஆண்டுகொண்ட பித்தன்..!’

என்றெல்லாம் எல்லோரிடத்திலேயும் உன்னைப்பற்றி ஏசித்திரிவேன். ஆகவே என்னைக் கைவிட்டுவிடாதே என்று இறைவனையே அச்சுறுத்துகிறார்.

..... என்னை விடுதிகண்டாய்

விடின வம் கரியின்

உரிப்பிச்சன் தோல் உடைப் பிச்சன்

நஞ்சு உணன் பிச்சன் ஊர்ச் சுடுகாட்டு

எரிப்பிச்சன் என்னையும் ஆளுடைப் பிச்சன்

என்று ஏசுவனே

மணிவாசகர் விசித்திரமானவர்.

மணிவாசகர் is a peculiar character!

மணிவாசகர்

மணிவாசக அணியமுதம்

இறுதியில் மணிவாசகர் இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்து விட்டார். இறைவன் மணிவாசகரின் சித்தமலத்தை அறுத்து அவரைச் சிவமேயாக்கிவிடுகிறார்.

பத்தி நெறி அறிவித்து.

பழ வினைகள் பாறும்வண்ணம்.

சித்த மலம் அறுவித்து.

சிவம் ஆக்கி, எனை ஆண்ட...

சிவராமன் தனது விரிவுரையை நிறுத்தி வகுப்பினைப் பார்த்தார். அனைவரும் சிவராமனை வைத்தகண்வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“திருவாசகத்தின் தனித்துவமென்ன...?” அனைவரையும் பார்த்து சிவராமன் கேட்டார்.

“திருவாசகம் ஓர் அனுபவ நூல்” உடனேயே பதில் வந்தது.

“திருவாசகத்தில் மணிவாசகர் அருளிய உவமை உருவகங்கள் எத்தகையன...?”

“மிகவும் நுணுக்கமானவை. மிகவும் பொருத்தமானவை. சொல்லக் கருதியபொருளை, ஐயமறத் தெளிவாக உறுதியாகக் கூறுபவை” செல்வகுமார் பதிலளித்தார்.

“அவ்வாறாயின் இறைவனைப் பற்றிய மணிவாசகரின் உவமை உருவகங்களும் உண்மையாகத்தானே இருக்கவேண்டும்...!”

“.....”

(29) 'செந்தழல் மேனி' உடையவன்

கொந்தணவும் பொழிற் சோலைக் கூங்குயிலேயிது கேள்ந்
அந்தண னாகிவந்திங்கே அழகிய சேவடி காட்டி
எந்தமராம் இவனென்றிங் கென்னையும் ஆட்கொண்டருளும்
செந்தழல் போல் திருமேனித் தேவர் பிரான் வரக் கூவாய்

(30) 'பொன்னும் மின்னும் அன்ன தோற்றம்' உடையவன்

வளர்கின்ற நின்கருணைக் கையில் வாங்கவும் நீங்கியிப்பால்
மிள்கின்ற என்னை விடுதிகண்டாய் வெண்மதிக்கொழுந்தொன்று
ஒள்கின்ற நீன்முடி உத்தரகோசமங்கைக்கு அரசே
தெள்கின்ற பொன்னு மின்னும் அன்ன தோற்றச் செழுஞ்சுடரே

(31) 'மலை' டீயான்ற அருள்

மலையில் சிறிய பகுதியே வெளித்தெரியும். தெரியாத முக்காற்பகுதி பூமிக்குள் புதைந்திருக்கும். அதேபோன்று இறைவனின் அருளில் சிறிய பகுதியே எமக்குத் தெரிகின்றது என்பதை,

அருளும் மலை போற்றி

என்கிறார் மணிவாசகர்.

திருவாசகத்தில் அருளப்பெற்ற அனைத்து உவமைகளையும் உருவகங்களையும் சிவராமன் நிரற்படுத்தவில்லை. அத்துடன் இறைவன் மற்றும் இறையருள் பற்றிய மணிவாசகரின் உவமை உருவகங்களைப் பற்றிச் சிவராமன் அதிகம் விளக்கம் கொடுக்கவில்லை. இறைவனை உணர்ந்தாலே அவை புலப்படும் என்பது அவரின் எண்ணம். இருப்பினும் திருவாசகத்தில் அவையும் உண்டு என்பதற்காக மேற்கண்ட ஒருசிலவற்றை நிரற்படுத்தியிருந்தார்.

சிவராமன் அவற்றை விரித்துக்கூறாமல் 'பிரசெண்டேசனி'ல் அடுத்த 'சிலைட்டு'க்குப் (Slide) போனார்.

"சேர், இறைவனுக்கு மணிவாசகர் வடிவம் கொடுக்கின்றாரே..., இது முன்னுக்குபின் முரணாகுதே" இந்தக் கேள்வியையும் செல்வ குமாரே கேட்டார்.

"மணிவாசகர் பிழைவிடுவாரோ...? திருவாசகத்தைப் பாடவைத்த நாயகன் பிழைவிடுவாரோ...?" சிவராமன் முறுவலித்தவாறு கேட்டார்.

இறைவன் ஒருவனே.....!

இறைவனுக்கு ஒரு பெயரும் இல்லை, ஒரு வடிவமும் இல்லை. நாங்கள்தான் எங்களுக்குப் பிடித்த நாங்களைக் கொண்டு இறைவனை அழைக்கின்றோம். நாங்கள்தான் எங்களுக்கு வேண்டிய உருவங்களில் இறைவனைக் கண்டுகொள்கின்றோம். மணிவாசகர் இதனைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டவர். எமக்கும் தெளிவுபடுத்திச் சொல்லியுள்ளார்.

ஒரு நாமம். ஓர் உருவம். ஒன்றும் இல்லாற்கு. ஆயிரம் திருநாமம் பாடி. நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ!

மணிவாசகர்

அனுமனை கிராமபிரான் கட்டித்தழுவும் ஓவியம்

இறைவன் ஒருவனே. அவரவர்
கொடுத்த வடிவங்களுக்கு ஏற்ப,
அவர்கள்முன் வந்து அருளுகின்றான்.!

இறைவன் ஒன்றே....! இறைவனை
உணரும்போது பக்தனுக்கு ஏற்படும்
அனுபவமும் ஒன்றே....!!

கிராமனைக் கண்டவுடன் அனுமனுக்கு
ஏற்பட்ட அனுபவங்களை **கம்பர் கீழ்க்**
கண்டவாறு கூறுகிறார்.

எனக்கு என்பு உருகின்றது

- இவர்களைப் பார்த்ததும் என் எலும்பு
உருகுகின்றது

அளவு இல். காதல் இவர்கின்றது

- அளவு இல்லாத காதல் மேன்மேலும் மிகுகின்றது

அன்பினுக்கு அவதி இல்லை

- இவர்களிடம் எனக்குத் தோன்றும் அன்பிற்கு எல்லை
இல்லை

அடைவு என்கொல்

- அவ்வாறு ஆவதற்குக் காரணம் யாதோ?

அறிதல் தேற்றேன்

- அறிய இயலாதவனாக இருக்கின்றேன்.

கண்ணப்பர் சிவபெருமானைக் கண்டதும், அவருக்கு ஏற்பட்ட
அனுபவங்களைச் **சேக்கிழார் கீழ்க்கண்டவாறு பதிவுசெய்கிறார்.**

மோகமாய் ஓடிச் சென்றார் தழுவினார் மோந்து நின்றார் நெடிது போது உயிர்த்து நின்று

- நெடுநேரம் அவ்வாறு மோந்துநின்று,

**நிறைந்து எழு மயிர்க்கால் தோறும் வடிவெலாம்
புளகம் பொங்க**

- தமது திருமேனியெங்கும் எழுந்த
மயிர்க்கால்தோறும் புளகம் பொங்கவும்,

கண்ணப்பர்

மலர்க் கண்ணீர் அருவி பாய

- கண்களினின்று கண்ணீர் அருவியாகப் பாயவும்.

அடியனேற்கு இவர் தாம் இங்கே அகப்பட்டார் அச்சோ

- அடியேனுக்கு இவர்தாம் இங்கு அகப்பட்டாரே! அச்சோ!

திருமாலின் பக்தனுக்கும் (அனுமான்), சிவபெருமானின் பக்தனுக்கும் (கண்ணப்பன்), இறைவனைக் கண்டபோது ஒரே விதமான அனுபவம் ஏற்பட்டதாகவே பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. அவர்களுக்கு, அன்பு பெருகியது..., கண்ணீர் பெருகியது..., என்பு உருகியது..., மயிர்க்கூச்செறிந்தது, வார்த்தைகளால் வடிக்கமுடியாத ஏதோவெல்லாம் செய்தது.

இறைவனின் வடிவம் மாறியுள்ளதேதவிர பக்தனின் அனுபவங்கள் மாறவில்லை..!! இறைவன் ஒன்றே...! இறைவனை உணரும்போது பக்தனுக்கு ஏற்படும் அனுபவமும் ஒன்றே...!! நாம்தான் வேறுபடுத்திக் காட்டிக்கொள்கின்றோம்.

இராமனைக் கண்டதும் அனுமனுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் போன்ற, சிவனைக் கண்டதும் கண்ணப்பனுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் போன்ற, அதே அனுபவங்களை மணிவாசகரும் பதிவுசெய்கிறார்.

தான் எனைச் செய்தது தெரியேன்
ஆ... ஆ..... செத்தேன்
அடியேற்கு அருளியது அறியேன்
பருகியும் ஆரேன்
விழுங்கியும் ஒல்லகில்லேன்

.....
அமுதம் மயிர்க்கால் தோறும் தேக்கிடச் செய்தனன்
அமுத தாரைகள் எற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன்

[திருவண்டப்பகுதி]

வழுங்குகின்றாய் உன் அருள் ஆர்
அமுதத்தை வாரிக்கொண்டு
விழுங்குகின்றேன் விக்கினேன்

[அடைக்கலப் பத்து - 10]

மணிவாசகர் கூறுகிறார், 'இறைவா.... நீ எனக்கு என்ன செய்தாய் என்பது எனக்குத்

ஞா. பாலச்சந்திரன்

மணிவாசக அணியமுதம்

தமிழ்நாட்டில் ஆலயமொன்றில்
அமைந்துள்ள மணிவாசகர் சந்நிதி

தெரியவில்லை. நீ என்னை ஆட்கொண்டு அருளியதைக்கூட நான் அறியவில்லை. நீ ஏதோ எனக்குத் தந்தாய்... நான் பருகினேன். ஆனால், அதனைப் பருக என்னால் முடியவில்லை. பருகிட இயலவில்லை. ஆகையால் அதனை விழுங்கப் பார்த்தேன். என்னால் விழுங்கவும் முடியவில்லை. நீ அருளிய அமுதமானது என்னுடைய மயிர்க்கால்கள்தோறும் சென்று தேங்கிநிற்கின்றது. அது மட்டுமல்ல, அமுதமானது என்னுடைய என்புத்துளைகள்தோறும் எகிறியது.

ஆ... ஆ.... நான் செத்தேன்.

இந்த இடத்திலே 'செத்தேன்' என்பது 'நான் எனும் அகங்காரம் செத்தது' என்ற பொருள்பெற்று நிற்கிறது.

இறைவன் அருளிய திருவருள் மணிவாசகரைத் திக்குமுக்காட வைத்தது. இறைவனின் அருள் அமுதத்தைப் பருக இயலாமல் விழுங்கமுற்பட்டு விக்கிநின்ற தன் அனுபவத்தையும் பதிவு செய்கின்றார்.

இறைவனுடன் அனுமனுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களைக் **கம்பர்** பாடினார்.

இறைவனுடன் கண்ணப்பருக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களை **சேக்கிழார்** பாடினார்

ஆனால், மணிவாசகருக்கு இறைவனுடன் ஏற்பட்ட அனுபவங்களை **மணிவாசகரே** பாடினார்!!

திருவாசகம் ஓர் அனுபவ நூல்!

சிவராமனின் கண்களில் கண்ணீர் பனித்திருந்தது.

அனைவருக்கும், திருவாசகம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகியது!

“....”

“ஓப்பற்ற திருவாசகம் தந்த மணிவாசகருக்கும், கூறவந்த பொருளுக்கு உவமை உருவகம் கூற இயலாமல் சிரமம்கொண்ட சந்தர்ப்பமும் திருவாசகத்தில் உள்ளது.”

சிவராமனின் கூற்றைக் கேட்ட அனைவரும் வியப்புடன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தனர்.

“இறைவன் ஒருவனே..’ என்பதைக் கூறவந்த மணிவாசகர். அதற்குப் பொருத்தமான உவமை உருவகம் தேடினார்.

தேடினார்.....!

தேடித்தேடிக் களைத்துப்போனார்.

கூறவந்த பொருளுக்கு அதே பொருளை உருவகித்தார்!!”

(32) ஒருவன் என்னும் ஒருவன்

ஒருவன் என்னும் ஒருவன் காண்க...!

[திருவண்ப்பகுதி]

சிவராமன் விளக்கம் எதுவும் கூறவில்லை.

தன்னுடைய கைப்பையை எடுத்துக்கொண்டார். வகுப்பைவிட்டு வெளியேறினார்.

திருவாசக வகுப்பு முடிந்துவிட்டது.

அனைவரும் சிவராமன் சென்ற திசையையே நோக்கியவண்ணம் இருந்தனர்.

கதவு திறந்திருக்கிறது....!

(முற்றும்)

உதவிய நூல்கள்

	மாணிக்கவாசகர், கோ.சுவாமிநாதன்	3 ^{ஆம்} பதிப்பு	- 2009
	மாணிக்கவாசகர் காலமும் வரலாறும், மறைமலையடிகள்	1 ^{ஆம்} பதிப்பு	- 2003
	மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் சரித்திரம், திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை	5 ^{ஆம்} பதிப்பு	- 1955
	மாணிக்கவாசகர், ந. சுப்புரெட்டியார்	1 ^{ஆம்} பதிப்பு	- 1989
	மணிவாசகர் - அமுது அடி அடைந்த அன்பர், அ.மு.சரவணமுதலியார், அ.ச.ஞானசம்பந்தன்	1 ^{ஆம்} பதிப்பு	- 1992
	திருவாதவூரடிகள் புராணம் விருத்தியுரை, ம.க.வேற்பிள்ளை	1 ^{ஆம்} பதிப்பு	- 1931
	நாவல் வாழ்வம் வாக்கும், நா.சுப்பிரமணியன்	1 ^{ஆம்} பதிப்பு	- 2002
	அன்பின் உருவம், கி.வா.ஜகந்நாதன்	1 ^{ஆம்} பதிப்பு	- 1955
	திருவாசகம் - உரை, சுவாமி சித்பவானந்தர்	17 ^{ஆம்} பதிப்பு	- 2013
	திருவாசகம் - உரை, கா.சுப்பிரமணியப்பிள்ளை	1 ^{ஆம்} பதிப்பு	- 2002
	திருவாசகம் - ஆராய்ச்சியுரை, ச. அருலம்பலவாணர்		- 1993
	திருவாசகம் - திருச்சதகம் கதிர்மணிவிளக்கம், மு.கதிரேசச் செட்டியார்		- 1947
	திருவாசகம் - விளக்கவுரை, தண்டபாணி தேசிகர்		- 2009
	திருவாசகம் - ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு, ஜி.யு.போப்		- 1995
	மாதவச் சிவஞானமுனிவர் நூற்களஞ்சியம், சா.சரவணன்	1 ^{ஆம்} பதிப்பு	- 2010
	திருவாசகம் - ஆறுமுகநாவலர் பதிப்பு	14 ^{ஆம்} பதிப்பு	
	திருவாசகம் சில சிந்தனைகள், அ.ச.ஞானசம்பந்தன்	3 ^{ஆம்} பதிப்பு	- 2002
	திருக்குறள் பழைய உரை - 4, ச.கிருஷ்ணமூர்த்தி	1 ^{ஆம்} பதிப்பு	- 2007
	திருக்குறள் - பரிமேலழகர் உரை	13 ^{ஆம்} பதிப்பு	
	முத்துத்தாண்டவர், சி.நடராஜப்பிள்ளை	1 ^{ஆம்} பதிப்பு	- 1960
	திருவாசக பேரொளி, தண்டபாணி தேசிகர்		

 மேலும் பல நூல்கள்

 இணையப் பதிவுகள்

இந்நூலுருவாக்கத்திற்குப் பல உருவப்படங்கள், ஒவியங்கள், ஒளிப்படங்கள் என்பன இணையத்திலிருந்து பெறப்பட்டன. இயலுமானவரை சம்பந்தப்பட்டவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு அனுமதி பெறப்பட்டன.

ஞா. பாலச்சந்திரன் எழுதிய “அங்கோர் உலகப் பெருங்கோயில்” பற்றி....

திரு. ஞா. பாலச்சந்திரன் எழுதியுள்ள ‘அங்கோர்’ உலகப் பெருங்கோயில் என்ற பயண இலக்கிய நூல், சுற்றுலா இலக்கியத்துறையிலே தனித்துவமானது. தனித்துவமான ஒரு சுற்றுலா இலக்கியத்தைப் படிக்கும் அனுபவத்தோடு வாசிப்பு நகர்ந்து செல்வதை உணர முடிகிறது. இத்துறையில் ஒரு புதிய முகிழ்கோலம் (Fashion) தோற்றம் பெறுதலையே இந்நூலாக்கம் வெளிப்படுத்துகின்றது.

– பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா

இதுவரை தமிழில் வெளிவந்த அத்தனை பயண இலக்கியங்களிலும் வேறுபட்டதாக ஞா.பாலச்சந்திரனின் இப்பயணநூல் விளங்குகிறது. “ஆஹா! அற்புதம்!” என்ற சொற்களுக்கு அர்த்தம் கொடுப்பதாக ‘அங்கோர்’ உலகப் பெருங்கோயில் நூல் விளங்குகிறது. நூலாசிரியரின் ஆளுமைக்கும், திறமைக்கும் இது ஒரு தக்கச் சான்று.

– பேராசிரியர் துரை. மனோகரன்

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் வரைவிலக்கணத்தின்படி, சொற்களின் தெரிவு, சொல்லும் திறன், உத்தி, சொல் அணிகள் ஆகிய கட்டுரை நடைக் காரணிகளை பாலச்சந்திரன் தனது படைப்பில் வெகு இலாவகமாகக் கையாண்டிருக்கிறார். இதிலுள்ள ஜனரஞ்சக விஷயங்களைத் தவிர்த்து கட்டுரையை சற்று விரிவுபடுத்தினால் இது ஒரு பட்டப் பின் படிப்புக்கு (Post Graduate) சமர்ப்பிக்கக் கூடிய வகையில் உசாத்துணை நூல்களின் உதவியுடன் எழுதப்பட்ட ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையாகும்.

– பேராசிரியர் ஆர். கந்தராஜா

This book by a young researcher and IT specialist G. Balachandran brought me immense pleasure in making a tour with him to a historically important country in South East Asia, Cambodia or Kampuchiya as it was also known. His style of writing enthralled me very much as it combined visual representation in words combining an effortless use of the Tamil language, restrained and yet perceptive, is commendable.

- K. S. Sivakumaran

இலங்கை அரசின் 57^{ஆவது} சாஹித்திய விழாவில் (03-09-2014)

2013^{ஆம்} ஆண்டிற்கான நானாவிதப் பிரிவில்

“அங்கோர் உலகப் பெருங்கோயில்”

நூல் சாஹித்தியப் பரிசுபெற்றது

ശ്രീവാചക അന്വേഷണം

തിരുവാസകം പാഠപ്രസ്ഥാനം പരിശോധിച്ചിട്ടുള്ള
ഉന്നത മന്ദിരം ഉന്നതകർമ്മ
ആചാര്യന്മാരിൽ തമിഴ് ഉന്നത
തൊട്ടുവർണ്ണ മറ്റും
കൃഷ്ണമധ്യമധ്യത്തിൽ,
അവർണ്ണിതം യോജിതപാഠക
വിഷയകീയന്മാർപാഠക
മനോവാസകന്മാർ അന്നു വാസകന്മാർ
ഇടപെടൽവേല പാലാഴ്ചന്മാർ
മുൻപിട്ടിട്ടുണ്ട്. അവിവാഹിത
മുൻപിട്ടിലേ തമിഴ് പരന്ത വാസിപ്പു
അനുവർത്തനയും കൃഷ്ണം സ്മരണ
അറിവിന്മാർ പാഠകന്മാരും
സ്മരണ മന്ദിരത്തിൽ
അവർ പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ട്.
ഇത് നാലാക്ഷരത്തിലേ ശ്രീകീയന്മാർ
കുറിപ്പിട്ടിട്ടുള്ള അംഗം അതേ
എന്നിടയിൽ എടുത്തുപറയുന്ന
മന്ദിരം.

G. Balachandran springs a greater surprise by publishing this research on an aspect of Thiruvvasagam which, apparently, has not been explored by scholars, hitherto. Being an Information Technology specialist and concurrently delivering into the core of Thiruvvasagam are two incongruent factors that defy contemporary ideology. Mr. Balachandran has, nevertheless, accomplished this feat in a commendable manner.

കലാനിതി നാ. സുപ്രദമന്ദിരം

*Brahmasri T. Kurusamy Iyer
(Batticaloa)*

